

Робърт ван Хюлик

ЗЛАТНОТО БОЖЕСТВО

К
З
А
Д
С
К
С
З
А
Г
Д
К
С

РОБЕРТ ВАН ХЮЛИК ЗЛАТНОТО БОЖЕСТВО

Превод: Явор Въжаров

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ДИ Жендзие

новоназначен съдия на Бънлай, окръг на североизточното крайбрежие на провинция Шантун

ХУН Лян

доверен помощник на съдията Ди и сержант в съдилището

МА Жун и ЦЯО Тай

верни помощници на съдията Ди

ТАН

старши писар в съдилището на Бънлай

ЮСУ

корейска проститутка

ЙЕ Бън

богат корабоприитежател

БО Кай

негов служител

ГУ Мънпин

друг богат корабоприитежател

Госпожа ГУ, по баща ЦАО

негова съпруга

ЦАО Хъсиен

техен баща, доктор по философия

КИМ Сан
служител на Гу Мънпин

ФАН Шун
главен чиновник в съдилището на Бънлай

БЕЙ Чу
изполичар на Фан Шун

БЕЙ Сунян
негова дъщеря

А Куан
скитник

ХАЙЮЕ
игумен на Храма на белия облак

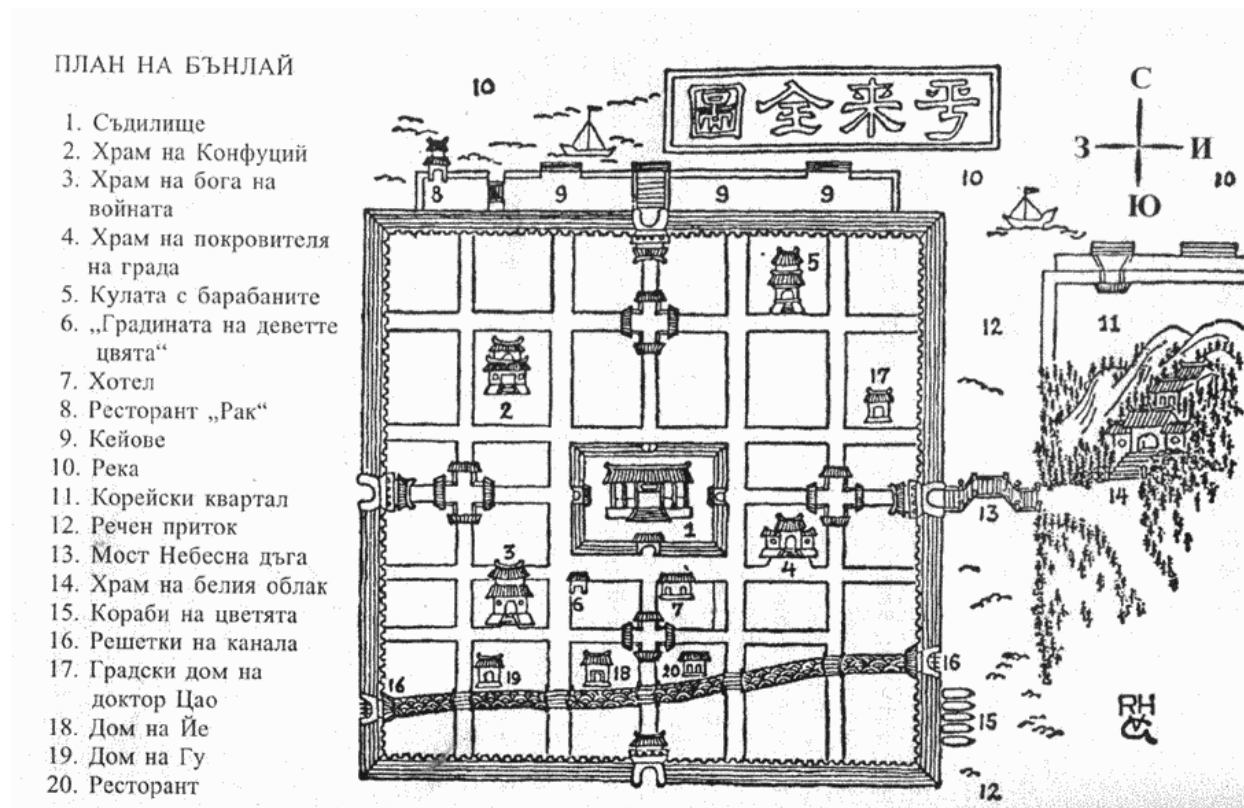
ХУЙБЪН
старши монах на същия манастир

ПРЕДИСЛОВИЕ

Със **ЗЛАТНОТО БОЖЕСТВО** започва кариерата на съдията Ди, който на трийсет и три годишна възраст поема първия си пост на окръжен магистрат — в Бънлай, пристанищен град до североизточния бряг на провинция Шантун.

По това време императорът от династия Тан Гаодзун (649–683) току-що е разпрострял китайското владичество над голяма част от Корея. Съгласно хронологията на **КИТАЙСКИ ЗАГАДКИ** съдията Ди пристига в Бънлай през лятото на 663 г.^[1] По време на победоносния поход в Корея през есента на предходната година девойката Юсу е пленена и продадена като робиня. Цяо Тай е взел участие в похода от 661 г. като стотник.

Робърт ван Хюлик

[1] През 665 г. съдията Ди е преместен от Бънлай в Ханюан, а през 668 г. — в Пуян, провинция Кянсу. През 670 г. става магистрат на Ланфан, на западната граница, където прекарва пет години. През 676 г. заминава за Бейджоу, далеч на север, и разрешава там последните си три случая като окръжен съдия. През същата година е назначен за председател на Столичното съдилище — Б.авт. ↑

ГЛАВА I

ТРИМА ПРИЯТЕЛИ СЕ РАЗДЕЛЯТ В КРАЙГРАДСКА ПИВНИЦА; ОКРЪЖЕН МАГИСТРАТ СРЕЩА НА ПЪТЯ СИ ДВАМА СТРАНСТВАЩИ РАЗБОЙНИЦИ.

*Срещите и разделите са постоянни в този
непостоянен свят,*

*където радост и скръб се сменят като деня и
нощта;*

*управниците си отиват, истината и правосъдието
остават.*

*Неизменен, неотклонен остава и пътят на
императора.*

На най-горния етаж на пивница „Скръб и радост“ трима мъже бавно отпиваха от виното си, зареяли поглед към широкия друм, извеждащ от Северната врата на имперската столица. Открай време този стар триетажен ресторант, кацнал на един обрасъл с борове хълм, беше традиционно място, където столичните чиновници имаха обичай да изпращат приятелите си, тръгнали да заемат определените им постове в провинциалните окръзи из страната, и пак тук ги поздравяваха с „Добре дошли“ при завръщането им в столицата. Както личеше и от стиховете, гравирани на главния вход, името на пивницата произтичаше от двойното ѝ предназначение.

Небето бе забулено в облаци, ситният безрадостен пролетен дъждец като че ли никога нямаше да спре. В гробището на гърба на хълма, плътно притиснати един до друг, двама гробари се бяха подслонили под клоните на стар бор.

Тримата приятели седяха пред скромен обяд. Часът на раздялата приближаваше. Течаха последните мъчителни минути, когато човек напразно се опитва да намери най-подходящите думи. И тримата бяха трийсетинагодишни. Двамата носеха брокатени шапки на младши секретари. Третият, когото изпращаха, беше с черната шапка на окръжен съдия.

Секретарят Лян с решителен жест остави чашата си на масата и намусено се обърна към младия магистрат:

— Най-много ме дразни фактът, че това, което се каниш да направиш, е абсолютно излишно. Само да бе поискал, можеше да станеш младши секретар в столичното министерство на правосъдието и да бъдеш колега на Ху. Щяхме да продължим да си живеем в столицата и ти...

Съдията Ди отегчено поглаждаше дългата си катраненочерна брада. Изведнъж прекъсна приятеля си:

— Вече много пъти сме говорили за това и аз... — той побърза да се овладее и продължи с извинителна усмивка: — Казвал съм ви, че ми е дошло до гуша да изучавам престъпления... на книга.

— За това не е нужно да напускаш столицата — отбеляза секретарят Лян. — Няма ли достатъчно интересни случаи тук? Какво ще кажеш за старшия секретар на финансовия съвет, ако не се лъжа, казваше се Уан Уандъ? Онзи злодей, дето уби държавен служител и офейка с трийсет златни слитъка от съкровищницата... Ху Куан, главен секретар на съвета и чичо на нашия приятел, всеки ден чака новини от съда. Не е ли така, Ху?

Лицето на третия мъж, който носеше отличителните знаци на секретар на столичния съд, придоби тревожно изражение. Той се поколеба за миг, после отговори:

— Все още нямаме никаква представа, къде се е дянал този негодник. Това е интересен случай, Ди.

— Както знаете — безразлично каза съдията Ди, — с този случай се занимава самият председател на съда. Всичко, което сме видели от него досега, са няколко копия на документи. Книжа и само книжа!

Той се пресегна към оловната кана и напълни с вино празната си чаша. Всички се бяха умълчали. След известно време секретарят Лян проговори:

— Можеше поне да избереш някой по-добър окръг, а не Бънлай, това мрачно, мъгливо и дъждовно място, надалеч от морския бряг. Не си ли чувал зловещите истории, които се разправят за тези земи още от древни времена? Казват, че в бурни и дъждовни нощи мъртъвците излизали от гробовете си, а в мъглата, довяна откъм океана, витаели страховити призраци. Говори се даже, че из тамошните гори още бродели тигри върколаци. А на всичко отгоре и да заемеш мястото на убит човек! Всеки разумен мъж би отказал такъв пост, ако му го предложат, а ти дори сам се натискаше за него.

Младият магистрат почти не го слушаше. По едно време възкликна въодушевено:

— Помислете си само! Да разкриеш тайнствено убийство, след като току-що си заел поста си. Още отначало да се отървеш от сухата скучна теория и цялата тази бумащина. Най-последно ще се занимавам с хора, приятели мои. Истински, живи хора.

— Все пак не забравяй, че и с мъртвец ще ти се наложи да се занимаваш — сухо отбеляза секретарят Ху. — В рапорта си от Бънлай следователят съобщава, че не са открити никакви следи от убиеца на тамошния магистрат, нито пък мотивите на престъпника. А вече ти казах, че и част от документите по делото за това убийство по необясним начин изчезна от съдебния ни архив, нали?

— И изводите от този факт — бързо добави секретарят Лян — са ти известни толкова добре, колкото и на нас. Това означава, че убийството на съдията по някакъв начин е свързано с неща, които стават тук, в столицата. Само небесата знаят какво гнездо на оси ще разлетиш и в какви интриги на висши чиновници ще се забъркаш. Успя да вземеш всичките си изпити по литература с отличие. Тук, в столицата, те очаква блестящо бъдеще. А ти предпочиташ да се погребеш в онова забутано място Бънлай.

— Съветвам те, Ди — настойчиво каза третият млад чиновник, — да помислиш още веднъж върху решението си. Все още има време. Лесно можеш да се оплачеш от внезапно неразположение и да поискаш десет дни отпуск по болест. В това време ще назначат някой друг на оня пост. Послушай ме, Ди, говоря ти като приятел!

Съдията Ди забеляза умолително изражение в очите на двамата. Почувства се дълбоко трогнат. Той познаваше Ху само от една година,

но бе успял високо да оцени блестящия му ум и изключителните му способности. Изпразни чашата си и стана.

— Приемам вашата загриженост като доказателство, че приятелството ни ще продължи и в бъдеще — каза той с топла усмивка. — И двамата сте прави, че за моята кариера е по-добре да остана в столицата. Но се чувствам длъжен да приема това предизвикателство. Изпитите по литература, за които току-що спомена Лян, според мен са част от всекидневието. Не ги смятам за нещо особено важно. Нито пък годините, прекарани над книгите в столичния архив. Тепърва трябва да докажа на себе си, че наистина съм способен да служа на славния ни император и на нашия велик народ. Постът магистрат на Бънлай е истинското начало на кариерата ми.

— Или краят й... — тихо промърмори Ху.

Той също стана и отиде до прозореца. Гробарите бяха напуснали укритието си и се бяха захванали за работа. Пребледнял, Ху хвърли бърз поглед в далечината. После се обърна и каза с пресипнал глас:

— Дъждът е спрял.

— Тогава най-добре да тръгвам — решително заяви съдията Ди.

Тримата приятели слязоха заедно по тесните извити стълби. Долу на двора чакаше възрастен мъж с два коня. Прислужникът напълни чашите за раздяла. Тримата ги пресушиха на един дъх, след което развълнувано си размениха последните заръки и благопожелания. Съдията се метна на седлото на единия кон, сивобрадият възрастен мъж се качи на другия. Ди махна с камшика си за сбогом и двойката потегли надолу по пътеката, която водеше към шосето. Секретарят Лян и приятелят му останаха, загледани след пътниците, и но някое време Ху каза угрижено:

— Не исках да го казвам пред Ди, но тази сутрин един човек от Бънлай сподели с мен, че там се носят какви ли не слухове. Говорело се, че духът на убития магистрат бродел из съдилището.

Два дни по-късно около пладне съдията Ди и помощникът му стигнаха до границата на провинция Шантун. Обядваха в казармата на военния пост, смениха конете и продължиха на изток по шосето към

Бънлай. Пътят им минаваше през хълмиста, обрасла с гъсти гори местност.

Съдията беше облечен в проста кафява пътна дреха. Служебната си униформа и няколко лични принадлежности носеше в обемисти дисаги, метнати през седлото. Двете му съпруги и децата щяха да го последват по-късно, след като се настанеше в Бънлай, и затова си бе позволил да тръгне с малко багаж. Семейството му щеше да пристигне в покрити каруци заедно със слугите и покъщнината. Хун Лян, помощникът на съдията, носеше двете му най-скъпоценни принадлежности — прочутия меч Дъждовен дракон, семейна реликва на фамилията Ди, и един стар класически труд по юриспруденция и криминалистика, по чиито бели полета покойният баща на Ди, императорски съветник, бе добавил многобройни забележки с изискания си почерк.

Хун Лян беше дългогодишен слуга на семейство Ди в Тайюан и се бе грижил за съдията още в детските му години. По-късно, когато Ди замина за столицата и създаде там свое домакинство, верният стар слуга го бе придружил. Той се оказа изключително полезен: от една страна, се грижеше за поддържането на домакинството, а от друга — играеше ролята на доверен секретар на съдията. Ето и сега бе настоял да последва господаря си в Бънлай при първото му назначение в провинциален окръг. Като остави коня си да се движи с умерен ход, съдията се извърна на седлото и каза:

— Ако не завали дъжд, до довечера ще стигнем в гарнизонния град Йеншоу. Оттам ще тръгнем утре рано сутринта и следобед ще сме в Бънлай.

Хун кимна.

— Ще накараме коменданта на Йеншоу — каза той — да изпрати вестносец, за да знаят служителите от съдилището в Бънлай за пристигането ни и...

— Нищо подобно няма да правим, Хун — бързо го прекъсна Ди. — Старшият писар, който след убийството на тамошния съдия е назначен за временен управител на съдилището, знае за моето назначение и това е достатъчно. Предпочитам да пристигна неочаквано. Точно заради това отказах военния ескорт, който ми предложи комендантът на граничния пост — и понеже Хун не каза нищо, господарят му продължи: — Проучих внимателно досието с

документите относно убийството на съдията на Бънлай, но както знаеш, най-важните от тях липсват: личните книжа, намерени в библиотеката на убития. Следователят ги е донесъл в столицата и оттам са изчезнали.

— А защо — попита умислено Хун — следователят е останал в Бънлай само три дни? В края на краищата убийството на имперски магистрат не е дребна работа. Той би трябвало да посвети повече време на този случай и да не си тръгва, преди поне да е изградил хипотеза, как и защо е било извършено престъплението.

Съдията поклати глава:

— Това е само една от любопитните подробности в този случай — отбеляза той. — Следователят е записал в доклада си, че съдията Уан е бил намерен отровен в собствената му библиотека, че отровата е била идентифицирана като стрит корен от змийско дърво, че не било ясно как е била поднесена, и че няма никакви факти, които да подсказват кой би могъл да бъде убиецът и какъв е бил мотивът му. Това е всичко.

Съдията замълча за момент, после продължи:

— Веднага след подписването на документите за назначението ми отидох в столичния съд да потърся следователя, но вече му бяха възложили нова задача и той беше отпътувал на юг. Секретарят му ми даде папката, от която са били откраднати документите. Каза, че следователят не е разговарял с него по случая, не е оставил писмени бележки, нито пък е дал устни разпореждания, какво да се предприеме във връзка с делото. Както виждаш, Хун, ще трябва да започнем от нищо.

Сивобрадият мъж не отговори. Той не споделяше ентузиазма на господаря си. Продължиха да пътуват мълчаливо. От известно време не бяха срещали други пътници и се движеха сред пущинак. Високи дървета и гъсти храсти ограждаха пътя от двете страни. Тъкмо подминаха един завой, когато от тясна странична пътека пред тях изникнаха двама конници. Бяха облечени в кърпени куртки за езда, мръсни сини кърпи пристягаха косите им. Единият се прицели с арбалета си в пътниците, а другият препусна към тях с гол меч в ръка.

— Слизай от коня, книжен червей! — изрева той. — Ние ще го приемем заедно с коня на дядката като любезен подарък за добрата среща.

ГЛАВА II

ОЖЕСТОЧЕН ДУЕЛ С МЕЧОВЕ ОСТАВА НЕДОВЪРШЕН; ЧЕТИРИМА МЪЖЕ ПИЯТ ВИНО В ЕДНА СТРАННОПРИЕМНИЦА НА ЙЕНШОУ.

Хун бързо се извърна на седлото, за да подаде меча на господаря си, но една стрела изсвистя край главата му.

— Тая клечка беше само за предупреждение, дядка! — извика стрелецът. — Следващата ще се забие право в гърлото ти.

Съдията прецени набързо обстановката. Хапейки ядно устни, осъзна, че няма какво да се прави. Бяха ги сгасцили съвършено неподготвени. Сега се проклинаше, че бе отказал военния ескорт.

— Хайде, по-бързо! — изръмжа първият разбойник. — Благодарете на небесата, че сме почтени мъже и може дори да ви пощадим живота.

— Почтени мъже! — с насмешлива усмивка каза съдията, докато слизаше от коня си. — Нападате невъоръжен човек, при това под прикритието на стрелец с арбалет. Вие двамата сте просто най-обикновени конекрадци.

Мъжът скочи от коня си със смайваща пъргавина и застана пред съдията с меч, готов за схватка. Беше малко по-висок от Ди, а широките му рамене и дебелият врат показваха, че е надарен с необикновена сила. Той издаде напред масивната си долна челюст и просъска:

— Няма да ти позволя да ме обиждаш, книгогризецо!

Лицето на съдията се наля с кръв.

— Подай ми меча! — заповяда той на Хун. Мъжът с арбалета незабавно застана с коня си пред сивобрадия старец.

— Затваряй си устата! — свирепо каза той на съдията.

— Хайде, докажете, че не сте най-обикновени кокошкари — сопна се Ди. — Оставете ме да взема меча си. Първо ще приключа с този главорез, после ще се оправя и с теб.

Грамадният мъж с меча започна да се кикоти. Навеждайки оръжието си надолу, той викна на мъжа с арбалета:

— Защо да не си направим майтап с брадатия, братко? Остави го да вземе меча си. Малко ще понакълцам този писарушко, да му е за урок!

Другият замислено огледа съдията.

— Нямаме време да си играем — сопна се той на спътника си. — Да взимаме конете и да се омитаме!

— Така си и мислех — презрително каза съдията Ди. — Лъвовете със заешки сърца!

Огромният мъж изпсува мръснишки. Той пристъпи към коня на Хун, сграбчи меча, който старецът държеше, и го подхвърли на съдията.

Ди го улови и бързо смъкна пътната си одежда. Той раздели дългата си брада на две плитки и ги завърза зад врата си. Вдигна меча и каза на разбойника:

— Каквото и да се случи, оставете стареца на мира.

Оня кимна и внезапно атакува с бърз удар, насочен към гърдите на съдията. Ди с лекота парира атаката и направи няколко лъжливи движения, които накараха разбойника да се задъха и да отстъпи.

Следващия път той нападна по-внимателно и двубоят започна да става сериозен. Хун и стрелецът стояха отстрани и наблюдаваха. След като размениха няколко пъти удар за удар, съдията забеляза, че противникът му очевидно е самоук. В начина, по който се дуелираше, липсваха изтънчените хватки на школуваните майстори на меча. Но беше изключително силен, а и го биваше в тактиката: стремеше се с постоянен натиск да изтласка съдията на неравната почва край пътя, където Ди трябваше много да внимава къде стъпва. Това беше първата истинска битка на съдията извън тренировъчната зала и той пълноценно ѝ се наслаждаваше. Помисли си, че отдавна би могъл да обезоръжи своя противник. Но обикновеният меч на разбойника и така не би могъл да издържи дълго срещу закаленото острие на Дъждовния дракон. При един негов опит да отрази острия удар на съдията мечът му внезапно се пречупи на две.

Докато мъжът стоеше стъписан и гледаше парчето, останало в ръката му, съдията се обърна към другия скитник:

— Сега е твой ред — извика той.

Стрелецът скочи от коня си. Свали ездитната куртка и напъха полите на дългата си дреха под колана. Вече бе наясно, че съдията е първокласен фехтувач. Но след бързата размяна на удари и контраудари съдията се увери, че противникът му също е опасен, школуван майстор на боя със саби и с него шега не бива. Ди усети вдъхновение.

Първият двубой бе освободил крайниците му от вцепенението и сега се чувстваше в превъзходна форма. Мечът Дъждовен дракон сякаш бе станал част от собственото му тяло. Той се хвърли срещу съперника си със сложна комбинация от финтове и удари. Другият направи стъпка встрани — краката му се местеха с изненадваща за ръста му лекота — и контраатакува с поредица бързи удари. Дъждовен дракон свистеше във въздуха и отразяваше всички атаки, после се стрелна мигновено напред в дълъг пробощащ удар, който мина на косъм от гърлото на разбойника. Мъжът не трепна. Той бързо изпълни няколко лъжливи движения като подготовка за нова атака.

Изведнъж до ушите на четиримата достигна силно дрънчене на оръжия. Група от двайсетина конници изникна иззад завоя и бързо заобиколи четиримата мъже. Новодошлите бяха солидно въоръжени с арбалети, мечове и дълги копия.

— Какво става тук? — провикна се командирът им. Късата ризница и заостреният шлем показваха, че е капитан от конната военна полиция. Раздразнен от прекъсването на първия му истински дуел, съдията отговори рязко:

— Аз съм Ди Жендзие, новоназначеният съдия на Бънлай. Тези трима мъже са мои помощници. Пътувахме дълго и спряхме за един приятелски тренировъчен дуел, колкото да се поразтърпем.

Капитанът го изгледа подозрително.

— Ще си позволя да ви обезпокоя, като ви помоля да ми покажете документите си, господин съдия — колебливо каза той.

Съдията извади от ботуша си един плик и го подаде на капитана, който прегледа набързо съдържанието му, после го върна и отдаде чест.

— Много се извинявам, че ви обезпокоих, ваше превъзходителство — учтиво каза той. — Получихме сведения, че

наоколо се навъртат скитащи разбойници, и съм длъжен да бъда нащрек. Желая ви успех!

Той даде гръмогласна команда на хората си и те пришпориха конете. Когато изчезнаха в далечината, съдията вдигна меча си.

— Продължаваме — каза той и насочи остър удар към гърдите на противника.

Другият отби атаката, после сведе своя меч и го прибра в ножницата.

— Продължете си спокойно по пътя, господин съдия — развълнуван каза той. — Радвам се, че в империята ни все още има управници като вас.

После направи знак на другия скитник и двамата се метнаха на конете. Съдията подаде меча на Хун и се зае да облича отново пътната си дреха.

— Връщам думите си назад — сериозно каза той. — Вие наистина не сте лоши момчета. Но ако продължавате по този път, ще свършите на дръвника като обикновени крадци. Затова, каквото и да ви е накарало да станете такива, забравете го. Пристигнаха новини, че около северната ни граница се водят ожесточени сражения с варварите. Нашата армия има нужда от хора като вас.

Стрелецът хвърли бърз поглед към съдията.

— А аз мога да ви посъветвам, господин съдия — спокойно каза той, — сам да носите меча си. Иначе пак ще ви сварят неподготвен.

После обърна коня си и двамата скитници потънаха в гората.

Докато съдията поемаше меча от Хун, за да го окачи на собствения си гръб, старият човек каза доволно:

— Добър урок им дадохте, господарю. Според вас що за хора бяха тия двамата?

— Обикновено — отвърна съдията — това са мъже, станали жертва на действителна или въображаема несправедливост и решили да си отмъстят, без да се съобразяват със законите. Но моралният им принцип е да ограбват само държавни служители и заможни люде. Те често помагат на изпаднали в беда хора и са се прочули със смелостта и кавалерството си. Наричат се братя от зелените гори. Е, Хун, хубаво дуелче стана, но пък се забавихме. Да побързаме!

Влязоха в Йеншоу по здрач и стражниците на градската врата ги упътиха към голямата странноприемница в центъра, където отсядали пътуващите държавни сановници. Съдията нае стая на втория етаж и заръча на прислужника да им донесе хубава вечеря, защото бе огладнял след дългия път.

Когато се нахраниха. Хун наля на господаря си чаша горещ чай. Ди седна до прозореца и се загледа надолу към площада, където оживено сновяха пешеходци и конници, някои от които въоръжени с копия. Светлината на фенерите се отразяваше в металните им шлемове и бронираните нагръдници. Изведнъж на вратата се почука. Съдията се обърна и видя двама високи мъже да влизат в стаята.

— Велики небеса! — удивен възкликна той. — Ето ги и нашите двама братя от зелените гори.

Мъжете непохватно се поклониха. Все още носеха кърпените си куртки за езда, но на главите си бяха нахлупили ловджийски шапки. Плещестият юначага, който ги бе нападнал пръв, заговори:

— Ваше превъзходителство, следобед на пътя вие казахте на оня капитан, че сме ваши помощници. Поговорих по този въпрос с моя приятел и решихме, че не можем да оставим един магистрат да лъже заради нас. Ако ни наемете на служба, ние наистина ще бъдем ваши верни помощници...

Съдията вдигна вежди. Другият побърза да каже:

— Ние не разбираме нищо от работите на трибунала, но умеем да изпълняваме заповеди и мислим, че ще съумеем да ви бъдем полезни в черната работа.

— Седнете — кратко рече съдията. — Искам да чуя историите ви.

Двамата седнаха на ниски столчета. Първият постави едрите си юмруци на коленете, прочисти гърлото си и започна:

— Името ми е Ма Жун, родом съм от провинция Кянсу. Баща ми имаше товарна джонка и аз го придружавах като помощник. Но понеже си бях яко момче и обичах да се бия, той ме прати при един известен майстор на бойните изкуства, като го помоли да ме научи също да чета и да пиша, за да мога да стана офицер в армията. Но баща ми ненадейно почина. Понеже имахме много дългове, наложи се да продам джонката. Постъпих на служба като телохранител на местния съдия. Скоро разбрах, че той е безскрупулен коварен мошеник. Веднъж

конфискува имуществото на една вдовица, като изтръгна от нея фалшиви признания чрез изтезания. Аз се скарах с него и той посегна да ме удари. Тогава го проснах на земята с един удар. Трябваше да бягам, за да си спася живота, и така хванах гората. Но се кълна в паметта на покойния си баща, че никога не съм убивал безпричинно и съм обирал само такива, дето могат да преживеят загубата. Давам ви думата си, че същото се отнася и за моя кръвен приятел. Това е всичко.

Съдията Ди кимна, после погледна въпросително другия мъж, който имаше изваяни черти на лицето, прав нос и тънки устни. Той поглади тънките си мустачки и рече:

— Кръстил съм се Цяо Тай, защото истинското ми родово име е добре познато и почитано в някои части на империята. Веднъж един високопоставен сановник съзнателно обрече на смърт няколко мои другари, за които бях отговорен. Негодникът изчезна, а властите, на които докладвах за престъплението му, отказаха да предприемат каквото и да е. Тогава станах скитник и започнах да бродя из цялата империя с надеждата, че някой ден ще попадна по следите на престъпника и ще го убия. Никога не съм ограбвал сиромаси и мечът ми не е опетнен с невинна кръв. Ще ви служа при едно условие: да ми позволите да се оттегля, щом намеря моя човек. Защото съм се заклел пред душите на мъртвите си другари да му отсека главата и да я хвърля на кучетата.

Съдията внимателно оглеждаше двамата мъже, застанали пред него, като бавно поглаждаше бакенбардите си. Помисли и каза:

— Ще приема предложението ви, включително и условието на Цяо Тай, но при положение че, ако той намери своя човек, първо ще ми даде възможност да го накажа за извършеното престъпление със законни средства. Можете да дойдете с мен в Бънлай, там ще видя дали мога да се възползвам от услугите ви. Ако реша, че не става, ще ви кажа веднага. Но искам да обещаете, че в такъв случай незабавно ще се запишете в нашата Северна армия. При мен е така: всичко или нищо!

Лицето на Цяо Тай грейна. Той рече с ентузиазъм:

— Всичко или нищо. Това ще бъде нашият девиз!

После стана, коленичи пред съдията и три пъти последователно удари челото си о пода. Приятелят му последва неговия пример.

Когато Ма Жун и Цяо Тай отново станаха на крака, съдията каза:

— Този мъж е Хун Лян, мой доверен съветник, от когото нямам тайни. Ще изпълнявате всичките му разпореждания. Бънлай е първото ми местоназначение. Не зная каква е организацията на тамошното съдилище, но предполагам, че чиновниците, стражниците, пазачите и останалият персонал както обикновено са местни хора. Чувам, че в Бънлай ставали странни неща, и само небесата знаят дали служителите на трибунала не са замесени в тях. Искам край себе си хора, на които мога да имам доверие. Вие тримата ще бъдете очите и ушите ми. Хун, кажи на слугата да донесе една кана с вино.

Когато чашите бяха напълнени, съдията вдигна тост за тримата мъже поред и те почтително пиха за негово здраве и за успеха му.

На другата заран, когато съдията слезе на двора, видя, че там го чакат Хун и двамата нови помощници. Личеше си, че Ма Жун и Цяо Тай вече са били на пазара. Сега бяха облечени в спретнати кафяви халати, пристегнати от широки черни пояси с висящи краища, а прилепнали черни шапчици допълваха новото им одеяние на офицери от трибунала.

— Облачно е, господарю — обърна внимание Хун. — Страх ме е, че ще вали.

— Вързал съм на седлата сламени шапки — каза Ма Жун. — Ще ни свършат работа до Бънлай.

Четиримата мъже яхнаха конете и напуснаха града през Източната врата. В продължение на няколко мили яздиха по шосето между много други пътници. После движението намаля. Когато навлязоха в една пуста планинска местност, срещу тях се зададе конник, който препускаше в галоп и водеше след себе си още два коня. Ма Жун ги огледа и рече:

— Хубави добичета. Онова с бялото петно на челото доста ми се нрави.

— Приятелчето прави грешка, като носи тази червена кутия на седлото — вметна Цяо Тай. — Само си търси белята.

— Защо? — попита Хун.

— По тия места — обясни Цяо Тай — бирниците винаги носят събраните пари в такива червени кожени кутии. Разумните хора ги крият в дисагите си.

— Изглежда, юнакът страшно много бърза — подметна съдията.

По пладне превалиха и последния планински хребет. Заваля пороен дъжд. Подслониха се под едно високо дърво на платото край пътя и огледаха отвисоко плодородния зелен полуостров, на който бе разположен Бънлай с околностите си. Докато се подкрепяха със студени закуски. Ма Жун с увлечение разказа някои пикантни истории за приключенията си с разни селски хубавици. Съдията не обръщаше внимание на фриволните му разказчета, но трябваше да признае, че Ма Жун притежава известно чувство за хаплив хумор, което го правеше доста забавен. Когато обаче поде още една подобна история, съдията го прекъсна:

— Чувал съм, че по тези места се въдят тигри. Мислех си, че тия животни предпочитат по-сух климат.

Цяо Тай, който до момента мълчаливо слушаше, се обади:

— Хм... Трудно е да се каже. Обикновено обитават високите гори, но ако веднъж опитат вкуса на човешко месо, започват да бродят и из равнините. Там долу може да ни провърви в лова.

— А какво ще кажете за слуховете, че имало и тигри върколаци? — попита съдията.

Ма Жун хвърли тревожен поглед към мрачната гора зад гърба си.

— Не съм чувал такива работи — побърза да каже той.

— Може ли да разгледам меча ви, господарю? — запита Цяо Тай.

— Струва ми се, че е великолепно старинно оръжие.

Докато му подаваше меча си, съдията каза:

— Нарича се Дъждовен дракон.

— Да не би това да е прословутият Дъждовен дракон? — екзалтирано възкликна Цяо Тай. — Оръжието, за което всички фехтувачи под небето разказват със страхопочитание. Това е последният и най-хубав меч, измайсторен преди триста години от Трипръстия, най-изкусния ковач на оръжия, живял някога.

— Според преданието — заразказва съдията Ди. — Трипръстия се опитвал да го изкове осем пъти и все не успявал. Тогава се заклел да принесе любимата си млада невяста в жертва на бога на реките, ако най-после успее. На деветия път изковал този меч. Тогава незабавно отвел жена си на брега на реката и я обезглавил с него. Извила се

ужасна буря и Трипръстия бил поразен от мълния. Тялото му заедно с тялото на жената било отнесено от ревящите вълни. От двеста години този меч е потомствена реликва в нашия род и се предава от бащата на първородния син.

Цяо Тай придърпа шалчето си пред носа и устата, тъй че дъхът му да не оскверни оръжието. После го изтегли от ножницата и като го вдигна благоговейно с две ръце, заразглежда с възхищение тъмнозеленото сияние, което то излъчваше, и гладкото му, тънко като косъм острие, по което не се виждаше нито една драскотина. Когато проговори, в очите му блестеше странен пламък:

— Ако ми е писано някога да загина от меч, моля се на небето именно това острие да се окъпе в кръвта ми.

С дълбок поклон той върна меча на съдията. Дъждът беше почти спрял и сега само ръмеше. Яхнаха отново конете и се запускаха по склона.

Долу в равнината пътниците видяха каменния крайпътен стълб, с който бе отбелязана границата на окръг Бънлай. Над калната равнина се бе спуснала мъгла, но гледката и така се нравеше на съдията. Сега тази територия беше негова.

Продължиха с бърза езда. Късно следобед от мъглата пред тях изплува градската стена на Бънлай.

ГЛАВА III

ОЧЕВИДЕЦ РАЗКАЗВА КАК Е ОТКРИЛ УБИЙСТВО; СЪДИЯТА ДИ ИМА НЕОБИКНОВЕНА СРЕЩА В ИЗОСТАВЕН ДОМ.

Когато четиримата мъже приближиха Западната врата, Цяо Тай обърна внимание на ниските стени около града и скромната двуетажна къщурка на пазачите.

— На картата видях — обясни съдията, — че този град е защитен от самата природа. Той е разположен на три мили по протежението на пълноводна река до мястото, където в нея се влива широк приток. При устието на реката има голямо укрепление, пазено от силен военен гарнизон. Там войниците проверяват всички пристигащи и заминаващи плавателни съдове и преди няколко години, по време на войната ни с Корея, са попречили на корейските военни кораби да навлязат в реката. Северният речен бряг представлява верига от високи и стръмни канари, а на юг от града няма нищо друго, освен блата. По тази причина Бънлай, единственото удобно пристанище в околността, е станал център на търговията ни с Корея и Япония.

— В столицата чух хората да разправят — добави Хун, — че тук са се заселили много корейци: главно моряци, корабостроители и будистки монаси. Те живеят в корейския квартал, от другата страна на притока, който минава край източната част на града. Там има и прочут старинен будистки храм.

— Значи сега можеш да си опиташ късмета и с някое корейско девойче! — подхвърли Цяо Тай на Ма Жун. — А след това в храма можеш да купиш и евтино опрощение за греха си.

Двама въоръжени стражници отвориха вратата и пътниците подкараха конете си по една оживена търговска улица, която ги отведе до високата стена, ограждаща двора на съдилището. Тръгнаха покрай

нея и стигнаха до главния портал на южната страна, където неколцина пазачи седяха на пейка под големия бронзов гонг. Те скочиха на крака и стегнато отдадоха чест на съдията. Но Хун забеляза, че зад гърба му си размениха многозначителни погледи.

Един стражник съпроводи новопристигналите до канцеларията в дъното на главния двор. Там четирима чиновници усърдно се трудеха с четките си под надзора на мършав възрастен мъж с къса сива брада. Крайно смутен, той се завтече да ги посрещне и заеквайки, се представи като старши писар, временно оглавяващ управлението на окръга.

— Вашият покорен слуга — притеснено добави той — дълбоко съжالياва, че не ни беше съобщено предварително за пристигането на негово превъзходителство. Нямах възможност да се погрижа за приготвянето на тържествена вечеря по този случай и...

— Предполагах — прекъсна го съдията, — че от граничния пост са изпратили пред нас вестносец. Сигурно е станало някакво недоразумение. Но тъй като и бездруго съм вече тук, най-добре ще е да ме разведете из съдилището.

Тан ги отведе първо в просторната съдебна зала. Покритият с керамични плочки под беше чисто пометен, а високата маса на подиума в дъното бе покрита с лъскав червен брокат. Завеса от бледовиолетова коприна закриваше изцяло стената зад масата. В средата ѝ както обикновено, избродиран с дебели златни нишки, се открояваше внушителният образ на еднорог, символ на прозорливостта.

Минаха през една скрита зад завесата врата и след като прекосиха тесен коридор, влязоха в личния кабинет на магистрата. Тази стая също бе добре поддържана: нямаше и следа от прах върху полираното писалище, а стените бяха прясно белосани. Широкото легло до стената в дъното бе покрито с красив тъмнозелен брокат. След като хвърли бърз поглед на стаята с архива, която се намираше до кабинета му, съдията излезе във втория двор, разположен пред приемната зала. Старият чиновник смутено обясни, че не е била ползвана след опътуването на следователя. Възможно било някой стол или маса да не са точно на мястото си... Съдията наблюдаваше с любопитство непохватната му прегърбена фигура. Човечецът изглеждаше наистина много притеснен.

— Вие сте поддържали всичко в много добър порядък — окуражително заяви съдията.

Тан се поклони дълбоко и каза с разтреперан от вълнение глас:

— Покорният ви слуга, ваше превъзходителство, работи тук от четирийсет години. Всъщност откакто постъпих в трибунала като разсилен. Обичам нещата да са на място. Тук винаги всичко е вървяло като по мед и масло. Ужасно е, че сега, след всичките тия години...

Гласът му секна. Той побърза да отвори вратата на приемната зала. Когато застанаха около високата централна маса с красива дърворезба, Тан почтително връчи на съдията големия квадратен печат на трибунала. Ди го сравни с отпечатъка в регистъра, след което подписа, че го е приел. Сега вече бе законен окръжен магистрат на Бънлай. Поглаждайки брадата си, той каза:

— Убийството на предишния магистрат ще бъде разгледано с предимство пред всички други текущи дела. Когато му дойде времето, ще се срещна с видните граждани на окръга и ще се съобразя с останалите формалности на етикета. Освен служителите на съдилището единствените жители на окръга, които искам да видя днес, са надзорниците на четирите градски квартала.

— Има и пети, ваше превъзходителство — вметна Тан, — надзорникът на корейските заселници.

— Той китаец ли е? — попита съдията Ди.

— Не, ваше превъзходителство — отвърна Тан, — но свободно говори езика ни.

Чиновникът сложи ръка пред устата си, за да се изкашля, и продължи неуверено:

— Това не е обичайна практика, ваше превъзходителство, но префектът е решил тези корейски заселници на източния бряг на притока да се ползват от полунезависим статут. Надзорникът отговаря за реда там. Нашите хора могат да се месят само ако получат от него молба за помощ.

— Наистина е доста необичайно — промърмори съдията. — Някой ден ще надникна там. Е, сега кажете на целия персонал да се събере в съдебната зала. Междувременно ще хвърля един поглед на личните си покои и ще се поосвежа.

Тан изглеждаше смутен. След известно колебание каза:

— Резиденцията ви е във великолепно състояние, ваше превъзходителство. Последното лято покойният съдия нареди всичко да се боядиса наново. За нещастие обаче опакованите му мебели и личните му вещи и досега са си там. Все още нямаме никаква вест от брат му, единствения жив сродник. Не зная къде трябва да бъдат изпратени всички тези неща. А и понеже негово превъзходителство Уан беше вдовец, прислужниците му бяха само местни хора, които напуснаха след неговата... хм, кончина.

— Тогава къде е бил отседнал следователят, докато е бил тук? — учудено попита съдията Ди.

— Спеше на леглото в работния кабинет на съдията, ваше превъзходителство — съкрушено отговори Тан. — Прислужниците му поднасяха храната също там. Дълбоко съжалявам, зная, че всичко това беше във висша степен нередно, но тъй като братът на магистрата отговаряше на писмата ми, аз... Наистина е много неприятно, но...

— Няма значение — бързо каза съдията Ди. — Не възнамерявам да довеждам семейството и слугите си, докато това убийство не бъде разгадано. Сега ще ида в личния си кабинет и ще се преоблека там, а вие покажете на помощниците ми къде да се настанят.

— Срещу съдилището, ваше превъзходителство, има твърде приличен хотел — живо рече Тан. — Аз самият съм се настанил там с жена си и мога да ви уверя, че и помощниците ви...

— Това също е абсолютно забранено от закона — хладно го прекъсна съдията. — Защо не живеете на територията на съдилището? С вашия дългогодишен опит би трябвало да знаете законите.

— Аз всъщност живея на горния етаж на сградата, зад приемната зала, ваше превъзходителство — притеснено обясни Тан. — Но тъй като покривът се нуждае от поправка, помислих си, че едва ли биха възникнали затруднения, ако се настаня, временно, разбира се...

— Добре, добре — прекъсна го съдията. — Но настоявам тримата ми помощници да не живеят извън стените на съдилището. Погрижете се да им бъде осигурен подслон в къщичката на пазачите.

Тан направи дълбок поклон и излезе заедно с Ма Жун и Цяо Тай. Хун съпроводи съдията до личния му кабинет. Помогна му да облече церемониалната роба и му поднесе чаша чай. Докато бършеше лицето си с гореща влажна кърпа, съдията запита:

— Имаш ли представа, Хун, защо този човечец е толкова притеснен?

— Изглежда доста педантичен — отвърна старият слуга. — Предполагам, че неочакваното ни пристигане го е смутило много.

— А пък аз си смятам — замислено рече съдията, — че по-скоро ужасно се страхува от нещо в съдилището. По тази причина се е преместил в хотела. Е, като му дойде времето, ще разберем и това.

Пристигна Тан и съобщи, че всички са се събрали в съдебната зала. Ди постави на мястото на домашната си шапчица черната униформена съдийска шапка с висящи краища и влезе в залата, следван от Хун и Тан. Седна на стола зад високата маса и направи знак на Ма Жун и Цяо Тай да застанат зад него.

Съдията каза няколко подходящи за случая думи, след което Тан му представи един по един четирийсетината мъже, коленичили на плочника пред съдийската маса. Ди забеляза, че чиновниците са облечени в спретнати сини роби, а металните шлемове на пазачите и стражниците, които носеха кожени куртки, бяха старателно излъскани. Общо взето, персоналът имаше съвсем приличен вид. Съдията не хареса жестокото лице на началника на стражниците, но после си даде сметка, че тия типове обикновено са опасни и трябва постоянно да се държат под око. Регистраторът на смъртните случаи доктор Шън бе възрастен мъж с достойна осанка и интелигентно лице. Тан прошепна на съдията, че това е най-добрият лекар в окръга и че се отличава с благороден характер.

Когато представянето приключи, съдията обяви, че Хун Лян е назначен за сержант към трибунала и ще контролира текущите работи на съда, а Ма Жун и Цяо Тай ще надзирават пазачите и стражниците, ще отговарят за дисциплината, охраната на съдилището и реда в затвора. Когато се прибра в личния си кабинет, съдията нареди на Ма Жун и Цяо Тай да огледат затвора и къщичката на пазачите.

— След това — добави той — ще проведете с пазачите и стражниците строево обучение. Това ще ви даде възможност да ги опознаете и да видите колко пари струват. После се разходете из града и добийте впечатления за настроението на хората. Бих искал да дойда с вас, но ще трябва да жертвам цялата вечер, за да се ориентирам в случая с убийството на бившия съдия. Колкото и късно да се върнете, елате и ми докладвайте.

Двамата здравеняци излязоха. Влезе Тан, следван от слуга с два свещника. Магистратът покани старшия писар да седне на табуретката пред писалището редом със сержант Хун. Слугата остави свещниците на писалището и се оттегли безшумно.

— Току-що видях — каза съдията на Тан, — че чиновникът, отбелязан в списъка като Фан Шун, не е присъствал на представянето. Да не е болен?

Тан се плесна с ръка по челото и заекна:

— Въз-възнамерявах да при-приказвам с вас по този въпрос, ваше превъзходителство. Аз наистина съм крайно обезпокоен за Фан. На първо число този месец, по време на годишния си отпуск, той замина за Биенфу, главния град на префектурата. Трябваше да се върне вчера сутринта. Когато не се появи, аз изпратих един стражник до малкия чифлик на Фан в западните покрайнини на града. Наемният работник, който се грижи за чифлика, казал, че Фан и слугата му са пристигнали там вчера и са си отишли към обед. Това много ме разтревожи. Фан е чудесен човек, способен държавен служител и винаги много точен. Не мога да си обясня какво ли му се е случило, той...

— Може да е бил разкъсан от тигър — нетърпеливо подметна съдията.

— Не, ваше превъзходителство, само това не! — проплака Тан.

Лицето му внезапно стана пепеляво. Светлината на свещите се отрази в широко разтворените му, ужасени очи.

— Хайде, успокойте се, човече! — раздражено рече съдията. — Напълно разбирам, че убийството на магистрата ви е разстроило, но това все пак се е случило преди две седмици. От какво се страхувате сега?

Тан избърса потта от челото си.

— Моля негово превъзходителство за извинение — смънка той. — Миналата седмица един чифликчия бе намерен в гората с разкъсано гърло, целият жестоко одран. Сигурно наоколо се навърта звяр човекоядец. Напоследък не мога да спя добре, ваше превъзходителство. Смирено прося извинение и...

— Добре, добре — каза съдията. — Двамата ми помощници са опитни ловци. В някой от близките дни ще ги изпратя да убият този тигър. Налейте ми чаша горещ чай и да продължим работата си.

Тан напълни чашата на съдията, който жадно отпи няколко глътки и се облегна на стола си.

— Искам да ми разкажете подробно как точно е било открито убийството.

Подръпвайки брадата си, Тан започна нерешително:

— Предшественикът на негово превъзходителство беше очарователен и изключително културен благородник. Може би понякога малко лекомислен и небрежен към някои дреболии, но много точен по отношение на всички наистина важни неща... действително много точен. Беше към петдесетгодишен, имаше дълъг и богат житейски опит. Способен съдия, ваше превъзходителство...

— А имаше ли някакви врагове тук? — попита магистратът.

— Нито един! — възкликна Тан. — Той беше мъдър и справедлив съдия, хората много го обичаха. Мога най-отговорно да заявя, че беше дълбоко уважаван в този окръг, наистина дълбоко уважаван.

Магистратът кимна с глава, а Тан продължи:

— Преди две седмици, когато приближаваше време за сутрешното съдебно заседание, личният му прислужник дойде при мен в канцеларията и ми съобщи, че господарят му не е прекарал нощта в спалнята си и че вратата на библиотеката му е заключена отвътре. Знаех, че съдията нерядко чете и пише там до късно през нощта, затова предположих, че е заспал над книгите. И така, почуках силно на вратата. Когато отвътре не се чу никакъв шум, уплаших се да не е получил сърдечен пристъп. Повиках началника на стражниците и накарах да разбият вратата — Тан преглътна. Устните му нервно потрепнаха. След кратка пауза продължи: — Магистратът Уан лежеше на пода пред шкафа с мангала за подгриване на вода за чай, вперил в тавана невиждащи очи. На рогозката близо до протегнатата му ръка се бе търкулнала чаена чаша. Пипнах тялото. Беше твърдо и студено. Незабавно повиках регистратора на смъртните случаи и той установи, че смъртта е настъпила около полунощ. После взе проба от чая, останал в чайника, и...

— Къде беше оставен чайникът? — прекъсна го съдията.

— Върху шкафа в левия ъгъл, ваше превъзходителство — отвърна Тан, — до медния мангал. Беше почти пълен. Доктор Шън даде пробата от чая на едно куче и то моментално умря. След това

докторът подгръ чайника и по миризмата разпозна отровата. Нямаше как да провери и водата в котлето върху мангала, защото бе напълно извряла.

— Кой носеше вода за чая? — попита съдията.

— Лично съдията — веднага отговори Тан и тъй като Ди вдигна въпросително вежди, побърза да обясни: — Той беше горещ поклонник на чаената церемония, ваше превъзходителство, и обръщаше специално внимание на всички ритуали, свързани с нея. Винаги настояваше сам да си донася вода от кладенеца в градината и сам да я кипва на мангала в библиотеката си. Чайникът, чашите и кутийката му за чай са скъпоценни старинни вещи. Той ги държеше заключени в шкафа под мангала. По мое настояване регистраторът на смъртните случаи направи експеримент и с листенцата в чаената кутийка, но те се оказаха свършено безвредни.

— Какво предприехте след това? — запита съдията Ди.

— Веднага изпратих специален вестonosец да уведоми за случилото се префекта на Биенфу и наредих да положат тялото във временен ковчег, който поставихме в хола на частната резиденция на магистрата. После запечатах библиотеката. На третия ден от столицата пристигна негова светлост съдебният следовател. Той поиска от коменданта на военния гарнизон да постави под разпорежданията му шестима тайни агенти от военната полиция и организира щателно разследване. Разпита всички слуги и...

— Зная — нетърпеливо каза съдията. — Четох доклада му. Било е установено категорично, че никой не е имал възможност да отрови чая и че никой не е влизал в библиотеката, след като съдията се е оттеглил там. Кога точно си тръгна следователят?

— На четвъртия ден сутринта — бавно отговори Тан — следователят ме повика и ми нареди да преместя ковчега в Храма на белия облак, извън Източната врата на града, в очакване братът на покойника да вземе решение относно окончателното място на погребението. След това изпрати агентите обратно в гарнизона, каза ми, че взема със себе си всички лични книжа на съдията, и си замина — Тан явно се чувстваше притеснен от нещо. Той погледна с надежда към съдията и добави: — Предполагам, че следователят е обяснил на негово превъзходителство причините за внезапното си отпътуване?

— Той каза — набързо съчини отговора си Ди, — че разследването е стигнало дотам, откъдето успешно би могло да бъде продължено от новия магистрат.

Тан, изглежда, се поуспокои. Той попита:

— Мога ли да се надявам, че негова светлост следователят е в добро здраве?

— Той вече замина на юг с нова задача — отговори съдията. И като се надигна, продължи: — Сега ще ида да огледам библиотеката. В това време вие със сержант Хун помислете кои въпроси трябва да бъдат решени на съдебното заседание утре сутринта.

Ди взе един от свещниците и излезе. Резиденцията на покойния магистрат се намираще от другата страна на малката градинка зад приемната зала. Вратата ѝ беше оставена откритата. Дъждът бе спрял, но между дърветата и над кокетно подредените цветни лехи се стелеше мъгла. Съдията бутна вратата, която се отвори, и влезе в изоставената къща.

От плана на приземния етаж, приложен към доклада на следователя, Ди знаеше, че библиотеката е в дъното на главния коридор, който лесно намери. Като тръгна по него, съдията забеляза два странични прохода, но оскъдната светлина от свещта не му позволяваше да види накъде водят. Изведнъж застина на място. Светлината на свещта озари фигурата на мършав мъж, току-що изникнал от прохода, към който бе обърнат съдията. Двамата едва не се сблъскаха. Мъжът застина съвършено неподвижен. Гледаше съдията с особен, съвсем празен поглед. Хармонията на правилното му лице се нарушаваше от бенка с големина на меден петак върху лявата буза. Ди забеляза с раздразнение, че е без шапка. Посивялата му коса бе вдигната нагоре и привързана с кърпа. Носеше сива домашна роба и широк черен пояс.

Съдията още не бе успял да отвори уста, за да го попита кой е, когато човекът отстъпи безшумно и потъна в мрачния проход. Ди бързо вдигна свещта, но от внезапното движение пламъкът ѝ угасна. Стана тъмно като в гроб.

— Хей, ти! — извика съдията. — Ела тук!

Отговори му само ехото. Той изчака малко. Празната къща тънеше в дълбока тишина.

— Нагъл негодник! — гневно изръмжа Ди. Опипвайки стените, той намери обратния път към градината и бързо се върна в кабинета си, където завари Хун и Тан да прелистват една дебела папка.

— Искам веднъж завинаги да се знае — гневно се обърна съдията към Тан, — че никой от служителите не може да се разхожда из трибунала в домашно облекло даже и през нощта или когато не е на служба. Току-що се натъкнах на някакъв тип само по домашна роба и дори без шапка на главата. И този нагъл дървенияк не си направи труда да ми отговори, когато го извиках. Идете да го намерите. Ще му кажа аз на него!

Тан целият се разтрепери. Той гледаше втренчено съдията, обзет от неопишуем страх. Изведнъж Ди почувства съжаление към него. В края на краищата човекът правеше всичко, което беше по силите му. Съдията продължи с по-спокоен глас:

— Е, понякога стават и такива грешки. Тъй или иначе, кой ли ще е бил този човек? Може би нощният пазач?

Тан хвърли ужасен поглед към отворената врата зад съдията и заекна:

— Със си-сива роба ли беше облечен?

— Да — отговори съдията.

— А имаше ли бенка на ля-лявата си буза?

— Да — остро каза Ди. — Но успокойте се най-после, човече. Говорете. Кой е той?

Тан сведе глава и отговори с беззвучен глас:

— Това е бил покойният съдия, ваше превъзходителство.

Някъде из сградата с глух тътен се за тръшна врата.

ГЛАВА IV

СЪДИЯТА ДИ ПОСЕЩАВА МЯСТОТО НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО; ТОЙ РАЗСЛЕДВА ТАЙНАТА НА МЕДНИЯ МАНГАЛ.

— Каква е тази врата? — гръмогласно попита съдията Ди.

— Мисля, че е предната врата на личната резиденция на магистрата, ваше превъзходителство — със запъване отговори Тан. — Тя не се затваря много добре.

— Утре да бъде поправена! — строго заповяда съдията.

Той остана на мястото си потънал в мрачно мълчание. Поглади бавно бакенбардите си и пред очите му изплува споменът за странния празен поглед на привидението, което така бързо и безшумно бе изчезнало. После заобиколи писалището и седна на стола си. Сержант Хун го наблюдаваше мълчаливо с разширени от ужас очи. Съдията се овладя с усилие. Загледа се за момент в посивялото лице на Тан.

— Вие също ли сте виждали привидението?

Тан кимна.

— Преди три дни, ваше превъзходителство — отвърна той, — и то точно в този кабинет. Късно вечерта влязох да взема един документ, който ми трябваше, и той стоеше тук, встрани от писалището си, с гръб към мен.

— И какво се случи после? — нервно запита съдията.

— Изкрещях, ваше превъзходителство, и изпуснах свещта. Изтичах навън и повиках пазачите. Когато се върнахме, стаята беше празна — Тан потърка очи и добави: — Той изглеждаше точно така, ваше превъзходителство, както го намерихме оная сутрин в библиотеката... И тогава беше облечен в сивата си домашна роба с широк черен пояс. Шапката му е паднала от главата в момента, когато се е свлякъл на пода... — съдията Ди и сержант Хун не казаха нищо. Тан продължи: — Сигурен съм, че следователят също го е видял.

Затова изглеждаше толкова зле последната сутрин и затова си отиде така внезапно.

Съдията поглади мустаците си. След известно мълчание каза бавно:

— Би било глупаво да се отрича съществуването на свръхестествени явления. Не трябва да забравяме, че дори нашият учител Конфуций е отговарял твърде уклончиво на учениците си, когато са го питали за тези неща. От друга страна, аз съм склонен да потърся някакво естествено обяснение...

Хун бавно поклати глава.

— Няма такова, ваше превъзходителство — убедено каза той. — Единственото обяснение е, че мъртвият съдия не може да намери покой, защото за убийството му още не е отмъстено. Тялото му лежи в будисткия храм, а разправят, че за умрелия не е трудно да се явява на живите недалеч от трупа си, докато разложението все още не е твърде напреднало.

Съдията рязко стана от стола си.

— Ще помисля сериозно по този въпрос — каза той. — А сега отивам да изследвам библиотеката.

— Не бива да рискувате отново да се срещнете с духа, господарю! — ужасен възкликна сержант Хун.

— Защо не? — попита съдията. — Желанието на покойника е за смъртта му да бъде отмъстено. Той без съмнение би трябвало да знае, че и моето желание е същото. В такъв случай защо ще иска да ми навреди? Когато приключиш с работата си тук, сержант, ела при мен в библиотеката. Ако искаш, можеш да вземеш и двама пазачи с фенери.

Без да обръща внимание на протестите, Ди напусна кабинета си. Този път мина първо през канцеларията и взе оттам голям фенер от навосъчена хартия. Отиде в изоставената сграда и навлезе в страничния проход, където бе изчезнало привидението. На двете стени на прохода имаше по една врата. Съдията отвори дясната и видя просторна стая, в която бяха разхвърляни кутии и вързопи с различна големина. Той остави фенера на пода, започна да опипва вързопите и да оглежда скупчените кутии. В ъгъла се появи някаква разкривена сянка, която го стресна. След миг осъзна, че е неговата собствена. В стаята нямаше нищо друго, освен личните принадлежности на покойника.

Поклащайки глава, съдията влезе в отсрещната стая. Тя беше празна, ако не се смятаха няколкото обемисти денка с мебели, опаковани в сламени рогозки. В дъното на прохода имаше масивна врата, здраво заключена и залостена.

Потънал в дълбок размисъл, съдията се върна в коридора. Вратата в дъното бе богато гравирана с изображения на облаци и дракони, но красотата ѝ се нарушаваше от няколко дъски, заковани в горната част. Явно те прикриваха дупката, направена от стражниците, за да отворят.

Съдията скъса хартиената лента с печата на съдилището и откряна вратата. Вдигна фенера и заоглежда малката квадратна стая, обзаведена скромно, но с вкус. Вляво се открояваше висок тесен прозорец. Точно под него имаше масивен абаносов шкаф, а отгоре му — голям мангал за приготвяне на чай. На мангала бе поставено кръгло оловно котле за кипване на водата, а в непосредствена близост — малък чайник от фин порцелан в синьо и бяло. Останалата част от тази стена, както и цялата отсрещна бяха заети от полици с книги. В дъното имаше широк нисък прозорец с безупречно чиста хартия между рамките. Под прозореца бе разположено старинно писалище от палисандрово дърво с по три чекмеджета от всяка страна. Зад писалището се виждаше удобно кресло, също от палисандър, с червена атлазена възглавница върху седалката. На писалището нямаше нищо, освен два медни свещника.

Съдията Ди влезе в стаята и започна да разглежда тъмното петно върху тръстикова рогозка между шкафа и писалището. Възможно беше да е от чая, разплискан от чашата на магистрата при падането му. Вероятно е бил сложил водата на огъня, а след това е седнал зад писалището си. Когато е чул, че водата започва да кипи, е отишъл до мангала и е сипал от нея в чайника. Стойки все още там, е напълнил чашата си и е отпил глътка-две. Тогава е подействала отровата.

Съдията забеляза ключе в богато украсената ключалка на шкафа, отвори вратичката и с възхита заразглежда отбраната колекция от прибори за чаен ритуал, прилежно подредени върху двете полочки. По тях нямаше и прашинка. Очевидно следователят и помощниците му бяха проверили всичко най-старателно. Ди отиде при писалището. Чекмеджетата бяха празни. Там следователят бе намерил личните книжа на загиналия. Съдията въздъхна дълбоко. Колко жалко, че не бе

имал възможност да разгледа стаята веднага след откриването на убийството! Той се приближи до полиците и бавно прокара пръст по книгите. Те бяха покрити с дебел слой прах. Усмихна се доволно — все пак беше останало нещо за проучване. Следователят и помощниците му явно не бяха обърнали внимание на книгите. Оглеждайки претъпканите полици, съдията реши да почака с разследването, докато дойде Хун. Обърна креслото към вратата и се настани в него. Скръсти ръце в широките си ръкави и се опита да си представи що за човек е бил престъпникът. Убийството на имперски сановник беше престъпление срещу държавата, за което законът предвиждаше смъртно наказание в една от най-жестоките му форми, тъй наречената бавна смърт — постепенно насичане на парчета. Наистина убиецът трябва да е имал много сериозен мотив. А как ли е успял да сложи отровата в чая? Навярно я е пуснал в котлето с кипяща вода, тъй като листенцата в чаената кутийка са се оказали безвредни при разследването. Единствената друга възможност, за която съдията Ди можеше да се досети, беше убиецът да е изпратил или да е дал на магистрата малко листенца, колкото за приготвянето на една чаша чай, и отровата да е била в тях.

Съдията Ди отново въздъхна. Замисли се за привидението, което му се беше явило. Възможно бе да е някаква измама. Но следователят и Тан също го бяха видели. Кой би дръзнал да рискува и да се предреши като дух в самия трибунал? И по какви причини? Ди реши, че нищо чудно това все пак действително да е бил духът на покойния магистрат. Той отпусна глава на облегалката, затвори очи и се опита да си представи лицето на привидението, което бе срещнал. Възможно ли беше по някакъв начин мъртвецът да му подсказе как да реши тази загадка?

Съдията Ди бързо отвори очи, но стаята бе все така тиха и пуста. Той остана още известно време в същата поза, бавно плъзгайки поглед по лакирания червен таван, поддържан от четири масивни греди. Забеляза, че на едно място лакът бе размит, а в ъгъла над шкафа висяха няколко прашни паяжини. Очевидно покойният магистрат не бе проявявал такава педантичност по отношение на чистотата, както старшият писар. В този момент влезе Хун, следван от двама пазачи с огромни свещници. Съдията Ди им нареди да сложат свещите на писалището и ги освободи.

— Единственото, което са ни оставили за разследване, сержанте — каза той, — са тези книги и свитъци от документи по рафтовете. Доста са, но ако ми подаваш по няколко и ги връщаш обратно, след като ги прегледам, няма да ни отнеме много време.

Хун кимна с готовност и свали куп книжа от най-близкия рафт. Започна да ги забърсва от праха с ръкава си, а в това време съдията отново обърна креслото към писалището и се зае да преглежда документите, които Хун поставяше пред него.

Бяха минали повече от два часа, когато Хун върна на една от лавиците последния куп книжа. Съдията Ди се отпусна върху облегалката на стола и извади от ръкава си сгъваемо ветрило. Размаха го енергично и заяви с доволна усмивка:

— Е, Хун, сега вече имам доста ясна представа, що за човек е бил убитият. Прегледах томчетата със стихове, написани от самия него. Стилът им е изискан, но съдържанието не е особено задълбочено. Преобладават любовните стихотворения, повечето посветени на известни куртизанки от столицата или другите места, където е служил магистратът Уан.

— Тан вече даде да се разбере, ваше превъзходителство — вметна Хун, — че предишният съдия е водил доста разгулен живот. Дори често е канил в къщата си куртизанки и те са прекарвали при него по цяла нощ.

Съдията Ди кимна.

— Онази кадифена папка, която ми подаде преди малко, беше пълна с еротични рисунки. Освен това имаше и книги, посветени на виното и начините, по които то се приготвя в различните райони на империята, а също и справочници с кулинарни рецепти. От друга страна, убитият е събрал чудесна колекция от съчинения на великите древни поети. Томчетата са с подгънати ъгли на страниците, а почти всички бели полета са изпълнени със собственоръчни негови забележки и коментари. Същото се отнася и за подробните му сборки от трудове, посветени на будисткия и даоисткия мистицизъм. Но колекцията му от събраните класически произведения на Конфуций е непокътната: стои си тъй, както я е купил. Направи ми впечатление още, че в библиотеката има доста книги с научна тематика: повечето от основните съчинения по медицина и алхимия, а също и някои рядко срещани стари трактати върху теорията на ребусите, занимателните

гатанки и механичните приспособления. Бие на очи, че сред книгите липсват трудове по история, държавническо изкуство, административно дело и математика — съдията Ди завъртя стола си и продължи: — Заключението ми е, че магистратът Уан е бил поет с изтънчен усет за красота, а също и философ, дълбоко увлечен от мистицизма. Същевременно е бил чувствен човек, пристрастен към всички земни наслади. Според мен тази комбинация не е нещо необикновено. Бил е съвършено лишен от кариеристични амбиции. Допадала му е длъжността съдия в спокоен, отдалечен от столицата окръг, където сам си е бил господар и е имал възможност да урежда живота си, както намери за добре. Ето защо не е желал да бъде повишаван: ако не се лъжа, Бънлай е неговото девето местоназначение като магистрат. Но е бил много интелигентен и любознателен мъж, от което произтича и интересът му към ребусите, главоблъсканиците и механичните устройства. Всичко това заедно с дългогодишния му практически опит го прави доста подходящ магистрат за един такъв окръг, въпреки че се съмнявам да е бил кой знае колко привързан към длъжността си. Не е проявявал особен интерес към семейството. По тази причина не се е оженил отново след смъртта на двете си съпруги и се е задоволявал с мимолетни връзки с куртизанки и проститутки. Самият той се е обрисувал доста сполучливо чрез името, което е дал на библиотеката си.

Съдията Ди махна с ветрилото към надписа върху дъската, която бе окачена над вратата. Хун не можа да сдържи усмивката си, когато прочете: „Убежище на мършавия странник“.

— Натъкнах се обаче — продължи Ди — на едно много интересно несъответствие — той потупа продълговатия бележник, който бе заделил встрани, и попита: — Къде намери това, сержант?

— Беше паднал зад книгите на една от долните полици — отвърна Хун, като посочи мястото с пръст.

— В този бележник покойният магистрат е вписал със собствената си ръка дълги колонки от дати и цифри, като е добавил и цели страници със сложни изчисления. Няма нито една обяснителна дума. Но господин Уан ми се струва последният човек, който би се интересувал от цифри. Предполагам, че е оставял цялата финансова и статистическа работа на Тан и другите чиновници, не смяташ ли?

Хун утвърдително поклати глава:

— Преди малко Тан ми даде да разбере, че точно така е било — отвърна той.

Съдията започна да прелиства бележника, като бавно поклащаше глава. След известно време каза замислено:

— Хвърлил е огромен труд и много време за работа върху тези бележки: зачертавани са и са поправяни дребни грешки и така нататък. Единствено разбираеми за момента са датите, като най-ранната е точно отпреди два месеца — Ди се изправи и пъхна бележника в ръкава си. — Във всички случаи трябва да го разгледам на спокойствие. Разбира се, никак не е сигурно, че съдържанието му е свързано с убийството, но все пак... На несъответствията винаги трябва да се обръща особено внимание. Така или иначе, сега вече имаме добра представа за жертвата, а според учебниците по криминалистика това е първата крачка към разкриване на престъплението.

ГЛАВА V

ДВАМА ЗДРАВЕНЯЦИ ПОЛУЧАВАТ БЕЗПЛАТНА ГОЩАВКА; ПРЕД ОЧИТЕ ИМ КРАЙ КАНАЛА СЕ РАЗИГРАВА СТРАННА СЦЕНА.

— Първото нещо, което трябва да направим — каза Ма Жун, когато заедно с Цяо Тай излязоха от трибунала, — е да си подложим нещо в търбусите. Строевото обучение на тия дървеняци ми отвори голям апетит.

— И голяма глътка... — добави Цяо Тай.

Те се вмъкнаха в първата кръчма, малка пивница на ъгъла, югозападно от трибунала. На вратата беше изписано високопарното име „Градината на деветте цвята“. Посрещна ги нестройна гълчава. Беше претъпкано. С труд си намериха свободни места в дъното до високия тезгях, зад който стоеше еднорък мъж и бъркаше в огромен котел с юфка. Двамата приятели огледаха посетителите. Бяха предимно дребни дюкянджии, които бързаха да похапнат, преди да изтичат обратно в магазинчетата си, за да посрещнат вечерния наплив от клиенти. Те гълтаха юфката с наслада и поспираха само за малко, колкото да си препредадат оловната кана с вино. Когато келнерът мина забързан край двамата приятели с купички юфка върху подноса, Цяо Тай го дръпна за ръкава:

— Четири порции — каза той. — И две големи кани с вино.

— След малко — сопна се келнерът. — Не виждате ли, че съм зает?

Цяо Тай избълва порой от цветисти ругатни. Едноръкият вдигна поглед и се вторачи в него. Той остави дългия си бамбуков черпак и като заобиколи тезгяха, се приближи. Потното му лице се бе разтегнало в широка усмивка.

— По ония места имаше само един, който можеше да псува така!
— възкликна той. — Какво ви води насам, ваша милост?

— Остави това „ваша милост“! — кисело рече Цяо Тай. — Забърках се в една каша, докато пътувахме на север, и зарязах ранга и старото си име. Сега се наричам Цяо Тай. Ще ни дадеш ли нещо за хапване?

— Един момент, ваша светлост — с готовност се отзова мъжът.

Той изчезна в кухнята и след малко се върна, следван от дебела жена с поднос, върху който бяха поставени две големи кани с вино и дървена тепсия, препълнена със солена риба и зеленчуци.

— Хуубаво! — доволно каза Цяо Тай. — Сядай сега при нас, войниче, остави веднъж жена ти да се потруди наместо теб.

Съдържателят дръпна един стол, а жена му зае неговото място зад тезгяха. Когато двамата приятели започнаха да ядат и да пият, той им разказа, че бил родом от Бънлай. След като бил освободен от експедиционния корпус в Корея, купил тази гостилница със спестяванията си и успявал някак да свърже двата края. Като огледа кафявите халати на двамата приятели, той тихо попита:

— Защо работите за трибунала?

— Поради същата причина, заради която ти бъркаш юфка — отвърна Цяо Тай. — Трябва да си вадим хляба.

Едноръкият се огледа наляво и надясно, после прошепна:

— Там стават ужасни неща. Не знаете ли, че преди две седмици заклаха магистрата и го накълцаха на ситни парченца?

— Мислех, че са го отровили — обади се Ма Жун и отпи голяма глътка вино.

— Само разправят така — рече съдържателят. — Един котел кайма, това е останало от магистрата. Повярвайте ми, хората там не са добри.

— Новият съдия е свестен човек — отбеляза Цяо Тай.

— За него не знам, но тия двамата, Тан и Фан, не са стока — упорстваше мъжът.

— Каква му е лошото на стария треперко Тан? — учудено попита Цяо Тай. — Според мен той и муха не може да убие.

— Оставете го вие него — мрачно каза съдържателят. — Той е... нали разбирате... по-различен. Но при него има и друго нещо, дето не е наред.

— Какво друго? — попита Ма Жун.

— В този окръг стават повече неща, отколкото човек може да забележи, казвам ви! — каза едноръкият. — Аз съм тукашен и ги знам тия работи. От прастари времена тук са се явявали тайнствени привидения. Баща ми ни разказваше едни истории...

Гласът му се задави. Той поклати тъжно глава и бързо пресуши чашата с вино, която Цяо Тай побутна към него. Ма Жун вдигна рамене.

— Ние ще проверим всичко сами — заяви той, — в това е половината от удоволствието. А колкото до оня юнак Фан, когото спомена, за него ще се погрижим по-късно. Пазачите ми казаха, че май се е затрил някъде.

— Надявам се да не се и намери — възбудено прошепна едноръкият. — Този разбойник граби пари, откъдето му падне. Получен е дори и от началника на стражниците. И което е още по-лошо, не оставя жените на мира. Хубава му е мутрата на обесника! Само небесата знаят какви бели е направил вече. Но са неразделни приятели с Тан и той винаги успява да го покрие.

— Е — намеси се Цяо Тай, — честитите дни на Фан вече привършиха. Сега ще си има работа с мен и с приятеля ми. Впрочем той трябва да е събрал доста подкупи. Чух, че притежава малък чифлик на запад от града.

— Получи го в наследство миналата година от някакъв далечен роднина — каза кръчмарят. — Не е кой знае какво, едно парче земя, забутано до изоставения храм. Хм, ако е изчезнал там, сигурно ония са му видели сметката.

— Няма ли най-после да проговориш китайски като хората? — нетърпеливо възкликна Ма Жун. — Кои са „ония“?

Едноръкият подвикна на келнера. Когато той постави на масата две огромни паници с юфка, съдържателят тихо заразказва:

— На запад от чифлика на Фан, където селският път се слива с главното шосе, има стар храм. Преди девет години там живееха четирима монаси. Те служеха в Храма на белия облак, отвъд Източната врата. Една сутрин и четиримата ги намерили заклани, гърлата им прерязани от ухо до ухо. Никой не отиде да живее на тяхно място и оттогава храмът е пуст. Но духовете на четиримата още бродят наоколо. Полски работници са виждали там светлини през нощта и

всеки гледа да не се доближава много. Ето, миналата седмица един мой братовчед, който минавал наблизко късно през нощта, зърнал на лунната светлина един обезглавен монах да обикаля наоколо. Братовчед ми ясно видял, че монахът носи отсечената си глава под мишница.

— Велики небеса! — извика Цяо Тай. — Престани с тези страхотии, чу ли? Как мога да си изям юфката, когато тя се изправя от ужас в чинията?

Ма Жун се изкикоти. После се нахвърлиха съвсем сериозно на юфката. Когато ометоха купичките до дъно, Цяо Тай стана и бръкна в ръкава си. Съдържателят бързо задържа ръката му и възкликна:

— За нищо на света, господине! Тази гостилница и всичко в нея е ваше. Ако не бяхте вие, корейците щяха да...

— Добре, добре — прекъсна го Цяо Тай. — Благодарим за гостоприемството. Но ако искаш пак да идваме, следващия път ще си платим сметката.

Едноръкият започна да протестира енергично, но Цяо Тай го потуша по рамото и двамата приятели си тръгнаха. Навън Цяо Тай каза на Ма Жун:

— Сега, след като се натъпкахме, братко, няма да е зле да свършим малко работа. Как се добиват впечатления от един град?

Ма Жун се загледа в гъстата мъгла. Почесвайки се по главата, отговори:

— Предполагам, че като се поскитах из него пеша, братко...

Те тръгнаха, придържайки се към осветените витрини на магазините. Въпреки мъглата наоколо имаше доста народ. Дватама приятели разсеяно разглеждаха изложените местни стоки и тук — там питаха за цените. Като стигнаха пред Храма на бога на войната, влязоха вътре, купиха за няколко гроша връзка благовонни пръчици и ги запалиха пред олтара, отправяйки молитва за душите на войниците, паднали в бой. Когато отново продължиха на юг, Ма Жун попита:

— Знаеш ли защо непрекъснато се сражаваме извън нашите граници с ония варвари? Защо не оставим тези въшльовци да се пържат в собствения си сос?

— Ти, братко, нищо не разбираш от политика — снизходително му отговори Цяо Тай. — Ние сме длъжни да ги отървем от тяхната варварщина и да им предадем нашата култура.

— Е — възрази Ма Жун, — татарите също поназнайват нещо. Знаеш ли защо не изискват от момичетата си да бъдат девствени преди сватбата? Защото, приятелю, имат наум, че още от ранно детство техните девойки не слизат от гърбовете на конете, и проявяват снизхождение. Но не бива и нашите момичета да ги научат тия работи!

— Да беше спрял да бръщолевиш — раздразнено го сгълча Цяо Тай. — Ето че загубихме пътя.

Бяха се озовали в някакъв жилищен квартал. Улицата бе застлана с гладки плочки, а от двете страни смътно се открояваха високите огради на масивни къщи. Беше съвсем тихо, мъглата поглъщаше всеки звук.

— Това там насреща не е ли мост? — попита Ма Жун. — Сигурно сме стигнали до канала, който пресича южната част на града. Ако вървим все покрай него в източна посока, вероятно рано или късно ще излезем отново на някоя от търговските улици.

Прекося моста и поеха покрай брега на канала.

Внезапно Ма Жун постави ръка върху рамото на Цяо Тай и мълчаливо посочи към отсрещния бряг, едва забележим през мъглата. Цяо Тай напрегна взор. Там като че ли се движеха неколцина човека, понесли на рамене малка открита носилка. На смътната лунна светлина, която се прецеждаше през мъглата, той различи върху носилката силуета на гологлав мъж, седнал с кръстосани крака. Ръцете му също бяха кръстосани на гърдите. Изглеждаше целият обвит в бяло.

— Кой ли е този странен мъж? — изумен попита Цяо Тай.

— Само небесата знаят — изръмжа Ма Жун. — Гледай, спират се.

Внезапен порив на вятъра разкъса мъглата. Видя се, че хората смъкват носилката. Изведнъж двама души, застанали зад седящата фигура, вдигнаха огромни тояги и започнаха да ги стоварват върху главата и раменете ѝ. В този момент мъглата отново се сгъсти. Чу се шум от разплискана вода. Ма Жун изруга.

— Към моста! — изсъска той на Цяо Тай. Обърнаха се и хукнаха обратно покрай канала. Но не се виждаше добре, а и се плъзгаше. Трябваше им доста време, докато се върнат на моста. Прекося го бързо и внимателно тръгнаха покрай отсрещния бряг. Но всичко изглеждаше пусто. Обходиха известно време напред-назад мястото,

където смятаха, че са видели нападението, после Ма Жун изведнъж спря и заопипва земята с пръсти.

— Има дълбоки следи — каза той. — Сигурно оттук са хвърлили нещастника в канала.

Мъглата бе започнала да се разсейва и двамата приятели забелязаха на няколко стъпки под себе си размътено от тиня петно върху повърхността на водата. Ма Жун се съблече. Подаде дрехите си на Цяо Тай, събу ботушите и нагази в канала. Потопи се до пояс във водата.

— Вони — с отвращение каза той — и не напипвам труп.

Влезе по-навътре, после тръгна обратно към брега, като забиваше крака в дебелия слой тиня и мръсотия по дъното на канала.

— Няма какво да се прави — мърмореше гневно той. — Сигурно сме сбъркали мястото. Тук няма нищо, освен няколко големи буци глина, камъни и мръсни хартии. Каква гнусотия! Я ме измъкни.

Заваля.

— Само това ни липсваше — каза Цяо Тай и изруга. Той зърна зад себе си стряхата над черния вход на една тиха и мрачна на вид къща и се подслони под нея с дрехите и ботушите на приятеля си. Ма Жун остана под дъжда, докато водата отми мръсотията от тялото му. После се присъедини към Цяо Тай под стряхата на портала и се подсуши с шала си.

Когато дъждът спря, двамата отново поеха на изток по брега на канала. Мъглата се бе поразредила. Вляво от приятелите се нижеше дълга редица от задни стени на големи постройки.

— Никаква не я свършихме, братко — унило каза Цяо Тай. — По-опитни офицери несъмнено щяха да пипнат тия приятелчета.

— И опитните офицери не могат да прехвърчат над канали — намусено отвърна Ма Жун. — Каква зловеца гледка представляваше този мъж, опакован в бяло. И всичко за капак на веселите историйки, дето ни ги разказа твоят еднорък приятел.

Вървяха така, докато през влажната мъгла не видяха смътната светлина на цветен фенер. Той висеше над страничния вход на голям ресторант. Заобиколиха ъгъла и минаха отпред. Влязоха в красиво мебелираното фоайе на приземния етаж и изгледаха свирепо надменния портиер, който хвърли критичен поглед към мокрите им дрехи, и се запътиха нагоре по широкото стълбище. Когато бутнаха

двойната врата, украсена с богата дърворезба, приятелите се озоваха в просторния салон на ресторанта, изпълнен с оживена гълчава.

ГЛАВА VI

ПИЯН ПОЕТ СЪЧИНЯВА ПЕСЕН ЗА ЛУНАТА; ЦЯО ТАЙ СЕ ЗАПОЗНАВА С КОРЕЙСКА ДЕВОЙКА В ЕДИН ПЛАВАЩ БАРДАК.

Като видяха спретнато облечените улегнали мъже, насядали около покритите с мрамор маси, двамата приятели разбраха, че мястото не е за техните джобове.

— Да вървим другаде — смотолеви Ма Жун.

Той се обърна и се насочи към вратата, когато един слаб мъж, седнал близо до нея, стана от стола си и извика с плътен глас:

— Заповядайте при мен, приятели! Винаги ми е тъжно, когато пия сам.

Той ги гледаше с воднисти очи изпод странно оформени, извити вежди, които му придаваха постоянно учудено изражение. Облечен беше в скъпа тъмносиня копринена роба и носеше висока шапка от черно кадифе. Но по яката му имаше петна, а изпод шапката висяха рошави кичури коса. На подпухналото му лице стърчеше тънък дълъг нос с лъснал зачервен връх.

— След като ни кани, нека му направим компания за известно време — каза Цяо Тай. — Не ми се иска оня селяндур долу да си помисли, че са ни изритали.

Двамата приятели седнаха срещу домакина си, който незабавно поръча две големи кани вино.

— С какво се препитавате, господине? — попита Ма Жун, след като келнерът се отдалечи.

— Аз съм Бо Кай, търговски представител на корабовладелеца Йе Бън — отговори слабият мъж. Той изпразни чашата си на един дъх и гордо добави: — Но също така съм и известен поет.

— Тъй като ни черпите, няма да го приемаме за недостатък — великодушно отбеляза Ма Жун.

Той надигна каната, отметна глава назад и остави половината от течността бавно да се излее в гърлото му. Цяо Тай последва примера му. Бо Кай ги наблюдаваше с голям интерес.

— Страхотно! — одобрително възкликна той. — Точно в този ресторант обикновено се използват чаши, но вашият метод ми се струва много интересен и удобен.

— Случи се тъй, че тъкмо сега имаме нужда от едно хубаво пийване — каза Ма Жун, докато избърсваше устните си с доволна въздишка.

Бо Кай напълни отново собствената си чаша и каза:

— Разкажете ми някоя интересна история. Вие, момчетата от широкия друм, сигурно водите живот, пълен с приключения.

— Ние от широкия друм! — възмутено надигна глас Ма Жун. — Внимавай какви ги приказваш, мой човек. Ние сме служители на трибунала.

Бо Кай вдигна извитите си вежди още по-високо и викна на келнера:

— Донеси още една кана вино, от най-големите. — После продължи: — Добре, добре. Значи вие двамата сте от хората, които новият съдия е довел днес със себе си. Но сигурно ви е назначил на служба отскоро, защото още не сте се надули самодоволно като всички низши офицери.

— Познавахте ли бившия магистрат? — запита Цяо Тай. — Казват, че също падал малко нещо поет.

— Познавах го бегло — отговори Бо Кай. — Всъщност тук съм доста отскоро — изведнъж той остави чашата си и възкликна щастливо: — Дойде ми заключителният стих, който се мъчех да съчиня! — поглеждайки двамата приятели, той добави тържествено: — Този стих е завършекът на голямата поема, посветена на луната. Искате ли да ви я изрецитирам?

— В никакъв случай! — ужасен отвърна Ма Жун.

— Тогава да ви я изпея? — с надежда попита Бо Кай. — Имам доста хубав глас, надявам се, че и останалите посетители високо ще го оценят.

— Не! — в един глас отговориха Ма Жун и Цяо Тай. Като видя обидата в погледа на поета, Цяо Тай добави:

— Ние просто не си падаме по поезия, в какъвто и да е вид или форма.

— Жалко! — каза Бо Кай. — Вие двамата, да не би да сте поклонници на Буда?

Ма Жун попита подозрително Цяо Тай:

— Абе това момче май се опитва да ни ядоса...

— Пиян е — безразлично отвърна Цяо Тай. После се обърна към Бо Кай: — Само не ни казвайте, че сте будист!

— И то ревностен! — церемониално отговори Бо Кай. — Посещавам редовно Храма на белия облак. Игуменът му е свят човек, а старшият монах Хуйбън чете най-красивите проповеди. Оня ден...

— Слушайте — пресече го Цяо Тай, — няма ли да пийнем по още едно?

Бо Кай му хвърли поглед, пълен с укор заради прекъсването. Надигна се с дълбока въздишка и заяви примирено:

— Да пийнем, обаче с момичета.

— Е, това е приказка! — с ентузиазъм откликна Ма Жун. — Знаеш ли някое добро място?

— Дали конят знае къде е конюшната му? — ухили се Бо Кай и подсмръкна.

Той плати сметката и тримата потеглиха. На улицата все още се стелеше гъста мъгла. Бо Кай ги отведе до канала зад ресторанта и свирна с пръсти. От мъглата изплува фенер, окачен на носа на малка лодка. Поетът скочи в нея и нареди на гребца:

— Към кораба!

— Хей! — викна Ма Жун. — Ти одева не каза ли нещо за момичета?

— Казах и още как! — самодоволно отговори Бо Кай. — Качвайте се на лодката — после се обърна към лодкаря и добави: — Карай по краткия път, господата много бързат.

Той се мушна пълзешком под ниската рогозка, която служеше за навес, а Ма Жун и Цяо Тай клекнаха отстрани. Лодката се плъзна през мъглата по водната повърхност. Единственият шум, който се чуваше, бе плясъкът на греблото. След известно време затихна и той. Лодката

продължи да напредва безшумно. Гребецът угаси фенера. Спряха. Ма Жун сложи тежката си ръка върху рамото на Бо Кай.

— Ако това е някаква клопка — безцеремонно каза той, — ще ти строша врата.

— Не говорете глупости! — докачено отвърна Бо Кай.

Чу се дрънчене на жезла и лодката продължи пътя си.

— Минахме през вратата на източния шлюз — обясни Бо Кай. — Част от решетката е разхлабена. Но не казвайте за това на началника си.

Скоро пред тях се появили тъмните силуети на редица корабчета.

— Второто, както обикновено — нареди Бо Кай. Когато лодката се изравни с бордовата стълба, той даде на гребца няколко медни гроша и се изкачи на палубата, следван от Ма Жун и Цяо Тай. Поетът си проправи път между многобройните масички и табуретки, пръснати безредно, и почука на вратата на надстройката. Отвори им дебела жена, облечена в мръсна роба от черна коприна. Тя се ухили, показвайки почернелите си зъби.

— Добре дошли пак при нас, господин Бо Кай! — възкликна тя. — Моля, заповядайте долу.

Слязоха по стръмна дървена стълба и се озоваха в широк салон, оскъдно осветен от два шарени фенера, окачени на гредата, поддържаща тавана. Тримата мъже насядаха около голяма маса, която заемаше почти цялото помещение. Дебеланата плесна с ръце. Появи се тантурест прислужник с недодялано лице и донесе върху табла кани с вино.

Докато пълнеше чашите, Бо Кай запитва жената:

— Тук ли е моят добър приятел и колега Ким Сан?

— Още не е дошъл — отговори тя, — но аз ще се погрижа да не скучаете.

Тя направи знак на прислужника, който отвори вратата в дъното. Влязоха четири момичета, облечени само в прозирни летни роби. Бо Кай заръкомаха въодушевено. Той придърпа от двете си страни по едно от тях и каза:

— Вземам тези двете — и като погледна Ма Жун и Цяо Тай, бързо добави: — Но не за каквото си мислите, а само за да съм абсолютно сигурен, че чашата ми и за момент няма да остане празна.

Ма Жун направи знак на едно от останалите момичета — закръглено и с приятно обло лице — да седне до него, а Цяо Тай поведе разговор с четвъртото. Девојката определено му хареса, но сякаш беше без настроение и отваряше уста колкото да отговори, ако я попитат нещо. Казваше се Юсу, беше корейка, но говореше много добре китайски.

— Хубава страна е вашата — отбеляза Цяо Тай, докато обгръщаше с ръка талията ѝ. — Бил съм там по време на войната.

Момичето го отблъсна и го изгледа с помрачнели очи. Цяо Тай разбра, че е направил грешка, и побърза да каже:

— Вашите хора са прекрасни воители, те направиха всичко, каквото можеше да се направи, но нашите отряди бяха многочислени.

Девојката не му обърна внимание.

— Не можеш ли да се усмихваш и да разговаряш, госпожице? — сопна ѝ се дебелата жена.

— Защо не ме оставите на мира? — бавно ѝ отговори момичето. — Клиентът не се оплаква, нали?

Жената стана. Тя вдигна ръка, за да удари Юсу, и изсъска:

— Ще те науча на добри обноски, мръснице!

Цяо Тай я отблъсна грубо и изръмжа:

— Не посягай на момичето.

— Хайде да се качим на палубата — извика Бо Кай. — Душата ми усеща, че луната е изгряла. Ким Сан скоро ще дойде.

— Аз ще остана тук — каза корейката на Цяо Тай.

— Както обичаш — отговори ѝ той и се качи с другите. Студената луна осветяваше редицата корабчета, закотвени край градската стена. Отвъд тъмните води на притока смътно се мерзелееше отсрещният бряг.

Ма Жун седна на едно ниско столче и взе закръгленото момиче в скута си. Бо Кай побутна двете си приятелки към Цяо Тай.

— Поддържай доброто им настроение — каза поетът. — Сега моето съзнание е заето с по-възвишени неща.

Той остана прав с ръце на гърба и изпаднал в екстаз, се взря в луната. Внезапно каза:

— Щом толкова настоявате, сега ще изпея за вас новата си поема.

Бо Кай проточи мършавия си врат и се провикна с писклив фалцет:

*О, несравнима другарко в песните и игрите,
приятелко на веселите, тешителко на тъжните!
О, луна, о, сребърна луна...*

Той спря, за да си поеме дъх, после внезапно наведе глава и се ослуша. Бързо погледна останалите и каза раздразнено:

— Чувам неприятен шум.

— И аз — отбеляза Ма Жун. — Обаче недей да квичиш така! Не виждаш ли, че имам сериозен разговор с това момиче?

— Имах предвид звуците, които се чуват отдолу — хладно отвърна Бо Кай. — Предполагам, че приятелката на твоя приятел получава деликатно мърене.

Когато той млъкна, останалите дочуха шум от удари и глухи стенания под палубата. Цяо Тай скочи и хукна надолу, а Ма Жун го последва по петите. Корейското момиче лежеше голо на масата. Прислужникът държеше ръцете му, а друг мъж — краката. Дебелата жена го налагаше през хълбоците с палмова пръчка. Цяо Тай нанесе тежък удар в челюстта на прислужника и го повали на пода. Другият мъж пусна краката на момичето и измъкна от пояса си нож.

Цяо Тай скочи през масата, блъсна жената така, че гърбът ѝ се тръшна в стената, сграбчи китката на мъжа с ножа и светкавично я изви. Оня падна по гръб и изкрепя от болка. Ножът издрънча на пода.

Момичето се изтърколи от масата и започна да дърпа мръсния парцал, с който беше завързана устата му. Цяо Тай му помогна да се изправи и развърза парцала. Другият мъж се наведе да вдигне ножа с лявата ръка, но Ма Жун му нанесе такъв ритник в ребрата, че той се преви на две и се строполи в ъгъла. Девојката хълцаше неудържимо. Изведнъж започна да повръща.

— Едно щастливо малко семейство! — обади се Бо Кай от стълбите.

— Повикай хората от съседното корабче! — изпъшка дебеланата към прислужника, който се мъчеше да се изправи.

— Извикай ги всичките накуп! — ентусиазирано изрева Ма Жун.

Той удари един стол в пода и размаха над главата си отчупения му крак като бухалка.

— По-полека, леличко, по-полека! — провикна се Бо Кай. — Бъди по-внимателна. Тези двама господата са офицери от трибунала.

Жената пребледня. Тя бързо даде знак на прислужника да се върне, падна на колене пред Цяо и захленчи:

— Милост, господине, аз само исках да я науча как трябва да се държи с хора като вас.

— Казах ти да не посягаш на нея с мръсните си ръце — кресна ѝ Цяо Тай.

После подаде шала си на момичето. То си почисти лицето и се изправи, цялото разтреперано.

— Върви да я утетиш, братко — посъветва приятеля си Ма Жун, — а аз ще вдигна на крака този приятел с ножчето.

Юсу взе робата си и тръгна към вратата в дъното. Цяо Тай я последва. Озоваха се в тесен коридор, по чието протежение се редуваха други врати. Момичето отвори една от тях, направи знак на Цяо Тай да влезе и отмина.

Цяо видя, че каютата е съвсем малка. Под прозорчето имаше легло, останалото обзавеждане се състоеше от тоалетна масичка с разнебитено бамбуково столче пред нея и голям червен кожен сандък за дрехи, поставен до отсрещната стена. Цяо Тай седна на сандъка и зачака Юсу да се върне. Когато момичето безмълвно хвърли робата си на леглото, той започна сковано:

— Съжалявам, вината беше изцяло моя.

— Няма значение — безразлично отвърна Юсу.

Тя се пресегна над леглото и взе една кръгла кутийка от перваза на прозорчето. Цяо Тай не можеше да откъсне очи от красивите ѝ форми.

— По-добре се облечи — каза той със задавен глас.

— Тук е много горещо — тихо промълви Юсу.

Тя беше отворила кутийката и разтриваше с мехлем следите от удари по хълбоците си.

— Вижте — внезапно каза тя, — вие дойдохте тъкмо навреме. Кожата ми все още не е напълно одрана.

— Няма ли да благоволиш да облечеш тази роба? — дрезгаво запита Цяо Тай.

— Мислех, че ще ви бъде интересно да научите някои неща — кротко рече момичето. — Сам казахте, че вината е ваша, нали?

Юсу сгъна робата, постла я на табуретката, после внимателно седна върху нея и започна да вчесва косите си. Цяо Тай гледаше изваяния ѝ гръб. Каза си ядосано, че би било подло да ѝ посегне точно в този момент. После видя в огледалото отражението на твърдите ѝ кръгли гърди, преглътна и заяви отчаяно:

— Хайде, стига! Две момичета като теб са твърде много, за който и да е мъж.

Юсу учудено се извърна към него. После повдигна красивите си рамене, стана от табуретката и седна на леглото с лице към Цяо Тай.

— Наистина ли сте служител на трибунала? — неочаквано попита тя. — Нали знаете, хората тук често лъжат.

Благодарен, че разговорът взема друга насока, Цяо Тай измъкна от ботуша си сгънат документ. Девойката избърса длани в косите си и го пое.

— Аз не мога да чета — каза тя, — но имам набито око. — После се обърна по корем, бръкна зад леглото и извади плосък квадратен пакет, плътно увит в сива хартия. Седна отново и сравни печата върху документа на Цяо Тай с този, поставен върху пакета. Върна му удостоверението и каза:

— Имате право. Печатът е същият.

После, като се почесваше бавно по бедрото, замислено се загледа в Цяо Тай.

— Откъде имаш този пакет с печата на съдилището? — любопитства той.

— Я виж, господинът се събуди! — нацупено каза момичето. — Вас ви интересува само как да заловите някой крадец, така ли?

Цяо Тай стисна юмруци.

— Слушай, момиченце! — избоботи той. — Току-що те напердашиха, нали? Дано не мислиш, че съм толкова подъл, та да искам да спя с тебе точно сега.

Девойката му хвърли кос поглед. Прозя се и изрече проточено:

— Не съм сигурна, че бих го възприела като подлост от ваша страна.

Цяо Тай бързо се изправи.

Когато се върна в салона, завари Бо Кай седнал на масата. Подпрял глава на ръцете си, той хъркаше шумно. Дебелата жена седеше срещу него и унило съзерцаваше чашата си. Цяо Тай уреди сметката и я предупреди, че ще си има сериозни неприятности с него, ако пак дръзне да измъчва корейската девойка.

— Тя е само една корейска робиня, пленена по време на войната, господине, и аз съм я купила от правителството по законния ред — надигна глас дебеланата, след което добави подмилкващо се: — Но вашата дума, разбира се, е закон за мен!

Влезе Ма Жун с извънредно доволен вид.

— Местенцето излезе доста уютно — заяви той. — А и пухкавото девойче е от висша класа.

— Надявам се скоро да имам нещо по-добро за вас, господине — живо се обади жената. — На петото корабче има едно съвсем ново момиче. Истинска красавица, а и с добро образование. Точно сега е запазена за някакъв благородник, но... е, нали знаете, тези неща не траят вечно. Може би след една-две седмици...

— Чудесно! — възкликна Ма Жун. — Пак ще дойдем. Но кажи на твоите хора да не ни вадят ножове. Това ни дразни, а когато сме раздразнени, и двамата ставаме малко буйни — после разтърси рамото на Бо Кай и изрева в ухото му: — Хайде, събуждай се, палав песнопоецо. Наближава полунощ, време е да се прибираме.

Бо Кай надигна глава и изгледа с неприязън двамата мъже.

— Вие двамата сте големи грубияни — надменно заяви той. — Никога няма да разберете възвишената ми душа. Предпочитам да дочакам тук моя добър приятел Ким Сан. Вашата компания ми е неприятна, вие мислите само за пиене и разврат. Махайте се, презирам ви!

Ма Жун прихна. Той нахлупи шапката на Бо Кай върху очите му, после тръгна с Цяо Тай и подсвирна, за да повика лодка.

ГЛАВА VII

СЪДИЯТА ДИ ПОЛУЧАВА ПАКЕТА С ЛАКИРАНАТА КУТИЯ; ТОЙ ПОСЕЩАВА ХРАМ В ПОТАЙНА ДОБА.

Когато Ма Жун и Цяо Тай се върнаха в трибунала, видяха, че в кабинета на съдията Ди свети. Намериха го там, уединен със сержант Хун. Върху писалището бяха струпани папки и свитъци с документи. Съдията направи знак на двамата да седнат на столовете пред писалището и каза:

— Тази вечер с Хун изследвахме библиотеката на магистрата, но не успяхме да установим по какъв начин отровата е била поставена в чая. Тъй като мангалът е точно пред един от прозорците, Хун предположи, че убиецът е проврял през него тънка тръбичка и през нея е издухал отровен прах в котлето с горещата вода. Но когато се върнахме в библиотеката, за да проверим това предположение, видяхме, че прозорецът е затворен отвън с тежки кепенци, които не са били отваряни от месеци. Този прозорец гледа към един мрачен ъгъл на градината, затова покойният магистрат е използвал само другия, над писалището. Малко преди вечеря приех четиримата градски надзорници. Сториха ми се доста свестни мъже. Дойде и надзорникът на корейския квартал. Способен човек. Изглежда, в собствената си страна заема някакъв висок пост.

Съдията Ди замълча и хвърли поглед към бележките, които си бе водил по време на разговора с Хун.

— След вечеря — продължи той — прегледахме с Хун най-важните папки от архива и установихме, че всички регистри са попълвани надлежно до последния момент — съдията Ди отмести настрани папката, която беше поставена пред него, и запита с жив интерес: — А вие двамата какво свършихте тази вечер?

— Като че ли нищо особено, ваше превъзходителство — печално отвърна Ма Жун. — Ние с приятеля ми ще трябва да я учим тая служба от нулата, така да се каже...

— И аз самият имам още много да уча — обади се съдията Ди с уморена усмивка. — Та какво се случи?

Ма Жун докладва първо какво им е разказал съдържателят на „Градината на деветте цвята“ за Тан и за неговия помощник Фан Шун. Когато свърши, съдията Ди поклати глава и каза:

— Не мога да разбера какво му има на този Тан. Той се намира в ужасно състояние. Въобразява си, че е видял духа на мъртвия съдия, и, изглежда, това дълбоко го е разстроило. Но подозирам, че има и нещо друго. Този човек ми лази по нервите. Отпратих го да си ходи веднага щом изпих чая си след вечерята. Колкото до Фан Шун, не трябва да придаваме прекалено голямо значение на онова, което ви е казал за него кръчмарят. Тия хора често са настроени против служителите на съдилището. Не им харесва това, че контролираме цената на ориза, че повишаваме таксите върху спиртните напитки и прочее. Ние ще си съставим собствено мнение за Фан, когато се появи — той отпи няколко глътки чай и продължи: — Между другото Тан ми каза, че наоколо наистина броди кръвожаден тигър, който напада и хора. Преди седмица е разкъсал един чифликчия. Веднага щом постигнем някакъв напредък в разследването на убийството, вие двамата ще се опитате да се справите с този звяр.

— Ето това е работа за нас, ваше превъзходителство! — подскочи от стола Ма Жун.

После лицето му помръкна. След известно колебание той разказа за убийството, което им се бе сторило, че виждат на брега на канала. Настроението на съдията Ди се помрачи. Той сви устни и каза:

— Да се надяваме, че мъглата си е направила шега с вас. Не бих искал да ми дойде на главата второ разследване на убийство тъкмо сега. Утре сутринта пак идете там и вижте дали няма да научите нещо повече от хората, които живеят наоколо. Може би има съвсем естествено обяснение за онова, което сте видели. А ще видим и дали ще се получи съобщение, че някой е изчезнал.

След това Цяо Тай разказа за срещата им с Бо Кай, търговския представител на Йе Бън, и описа в съкратен вариант посещенияето на плаващите бордеи. Каза, че са пили там по чаша вино и са си

побъбрили с момичетата. Двамата приятели с облекчение забелязаха, че съдията Ди, изглежда, прие със задоволство техните доклади.

— Съвсем не сте си губили времето — каза той. — Събрали сте доста информация. Бордеите са сборища на цялата градска измет. Добре е, че сега знаете как се отива там. Я да видим къде точно са разположени тези корабчета... Сержант, дай ми картата, която разглеждахме.

Хун разстла върху писалището илюстрирана карта на града. Ма Жун стана и като се надвеси над нея, посочи втория мост над канала, на изток от шлюза в югозападния квартал.

— Тук някъде — каза той — видяхме оня човек на носилката. После срещнахме Бо Кай в този ресторант и тръгнахме на изток с лодка по канала. Излязохме от града през другия шлюз.

— Как така сте излезли оттам? — попита съдията. — Вратите на шлюзовете винаги са преградени с тежки решетки.

— Част от решетката на този е разнебитена — отговори Ма Жун. — Малка лодка може да се провре през пролуката.

— Първата ни грижа утре сутринта ще бъде поправянето на тази решетка — каза съдията. — Но защо бардаците са разположени на корабчета?

— Тан ми каза, ваше превъзходителство — намеси се Хун, — че преди години тук е служил магистрат, който не разрешавал публични домове в пределите на града. Така се наложило те да се изместят на корабчета, закотвени в притока отвъд източната стена на града. И след като този прекалено благопристоен съдия напуснал окръга, бордеите си останали там, защото това се оказало много удобно за моряците, които можели да ги посещават направо от корабите си, без да се налага да минават през пазачите на градските врати.

Съдията Ди поклати глава. Поглаждайки бакенбардите си, той отбеляза:

— Този Бо Кай изглежда интересен тип. Бих искал да го видя някой път.

— Може и да е поет — каза Цяо Тай, — но иначе не е глупак. От пръв поглед позна, че сме бивши скитници, а на кораба беше единственият, който усети, че бият момичето.

— Бият момичето ли? — учудено повтори съдията. Цяо Тай удари юмрук о коляното си.

— Пакетът! — възкликна той. — Какъв глупак съм. Съвсем бях забравил за него. Едно корейско момиче ми даде някакъв пакет, който му бил поверен от магистрата Уан.

Съдията Ди изправи гръб в креслото си.

— Това може да се окаже първата ни следа! — оживено каза той. — Но защо магистратът го е дал на една обикновена проститутка?

— Ами — отвърна Цяо Тай, — тя каза, че магистратът Уан я срещнал веднъж, когато била поканена да забавлява гостите на едно увеселение в някакъв ресторант. Старият пунгаш я харесал. Разбира се, той не можел да я посещава на кораба, затова често я викал да прекарва нощта с него в собствената му къща. Един ден, преди около месец, когато на сутринта се канела да си тръгва, той ѝ дал някакъв пакет. Казал, че най-неочакваното място е най-подходящо за криене на нещо. Поръчал ѝ да пази пакета и на никого да не споменава за него. Щял да си го поиска, когато му потрябва. Тя попитала какво има вътре, но той само се засмял и отвърнал, че няма значение. После отново станал сериозен и казал, че ако с него се случи нещо, тя трябва да предаде пакета на заместника му.

— Тогава защо не го е донесла в съдилището след убийството на магистрата? — попита съдията Ди.

Цяо Тай сви рамене и отвърна:

— Тези момичета изпитват смъртен страх от съдилището. Тя е предпочела да изчака, докато някой от неговите служители посети корабчето, и се случи тъй, че аз бях първият, който се яви там. Това е.

Той извади от ръкава си плосък пакет и го подаде на съдията, който го огледа от всички страни и развълнувано каза:

— Да видим какво има вътре.

Съдията Ди счупи печата и бързо разкъса хартията, с която бе опакован пакетът. Показа се плоска кутия, покрита с черен японски лак. Капакът бе украсен с рисунка, изобразяваща две бамбукови пръчки и букет от листа, красиво очертани с релефен златист лак.

Рисунката бе оброчена с инкрустирани седефени орнаменти.

— Тази кутия е скъпоценна антика — заяви съдията. Той отвори капака и ахна от изумление. Кутията беше празна. — Някой я е пипал! — гневно извика Ди. Той бързо вдигна разкъсаната хартия и добави раздражено: — Аз наистина имам още много да се уча. Разбира се, че

първо трябваше внимателно да разгледам печата и чак тогава да скъсам хартията. Сега вече е късно.

Отпусна се назад в креслото и смръщи вежди. Сержант Хун разглеждаше с любопитство лакираната кутия.

— Ако се съди по формата и размерите ѝ, мисля, че е била използвана за съхранение на документи — каза той.

Съдията Ди кимна и каза с въздишка:

— Е, и това е повече от нищо. Покойният магистрат сигурно е държал в нея някакви важни документи, много по-важни от ония, които е съхранявал в чекмеджетата на писалището си. Цяо, къде я е пазело момичето?

— В каютата си между леглото и стената — незабавно отговори Цяо Тай.

Съдията Ди го прониза с поглед.

— Ясно — сухо каза той.

— Тя ме увери — побърза да продължи Цяо Тай, за да прикрие смущението си, — че никога не е споменавала за нея и не я е показвала на никого. Но добави, че в нейно отсъствие каютата се използва и от другите момичета, а прислужниците и гостите също влизали и излизали свободно.

— Това значи — каза съдията, — че дори твоето момиче да ти е казало истината, на практика всеки е можел да се добере до кутията. Още една задънена улица... — той помисли за момент, след това продължи: — Когато преглеждах книгите в библиотеката на магистрата, намерих един бележник. Разгледайте го и вижте дали ще разберете нещо.

Той отвори чекмеджето и подаде бележника на Ма Жун. Помощникът започна да го прелиства, а Цяо Тай надничаше над рамото му. Огромният мъж тръсна глава и върна бележника на съдията.

— Не може ли да арестуваме някой опасен престъпник, ваше превъзходителство? — попита той с надежда в гласа. — Умствената работа не ни е силната страна на нас двамата с моя приятел. Виж, грубата материя няма тайни за нас.

— Не мога да ви посоча престъпник за арестуване, преди да съм го открил — отговори съдията Ди с лека усмивка. — Но не се тревожете. С вас имаме да свършим една специална работа, при това

още тази вечер. По известни съображения трябва да проуча задната зала на Храма на белия облак, без никой да разбере. Погледнете още един път тази карта и ми кажете как според вас може да стане това.

Ма Жун и Цяо Тай скупчиха глави над картата. Сочейки с показалец, съдията Ди започна да обяснява:

— Виждате, че този храм се намира източно от града, на отсрещния бряг на притока и на юг от корейския квартал. Тан ми каза, че задната зала се пада точно до оградата. Хълмът отвъд нея е покрит с гъста гора.

— Оградите могат да се прескачат — отбеляза Ма Жун. — Въпросът е как да се стигне зад храма, без да се привлече нечие внимание. По това време на нощта едва ли ще има много хора по улиците. Но стражите при Източната врата няма да си държат езиците зад зъбите, ако ни видят там толкова късно.

Цяо Тай вдигна глава от картата и заяви:

— Бихме могли да наемем лодка зад ресторанта, в който срещнахме Бо Кай. Ма Жун е добър гребец, ще успее да ни прекара по канала през пролуката на шлюза и после през притока. Оттам нататък ще трябва да разчитаме на късмета си.

— Идеята ми харесва — заяви съдията. — Само да си облека ловните дрехи и тръгваме.

Четиримата мъже напуснаха съдилището през страничната врата и тръгнаха на юг по една от главните улици. Времето се беше пооправило, на небето грееше ясна месечина. Зад ресторанта намериха закотвена лодка и я наеха, като оставиха предплата.

Ма Жун наистина се оказа изкусен гребец. Той майсторски подкара малката лодка към шлюза, където намери пролуката в решетката. След като минаха през нея, се насочи към плаващите бардаци. Когато се изравниха с последното корабче в редицата, здравенякът направи остър завой на изток и набързо прекоси притока. На отсрещния бряг избра едно място, обрасло с гъст храсталак. Щом съдията Ди и сержант Хун слязоха от лодката, Ма Жун и Цяо Тай я изтеглиха на брега и я потулиха под храстите.

— Най-добре да оставим стария Хун тук, господин съдия — заяви Ма Жун. — Не бива да зарязваме лодката без надзор, а и пътят ни сигурно няма да е лек.

Съдията кимна в знак на съгласие и последва Ма Жун и Цяо Тай, които се шмугнаха в храстите. Преди да излезе на пътя, Ма Жун вдигна ръка. Като отмести клонките, той посочи обраслия с гъста гора планински склон на отсрещната страна. В далечината вляво от тях се белееше мраморната къщичка при портала на храма.

— Наоколо не се вижда жива душа — каза Ма Жун. — Да притичаме през пътя!

Под дърветата от другата страна беше тъмно като в рог. Ма Жун хвана съдията за ръка и му помогна да се провре през гъстите храсти. Цяо Тай беше вече далеч напред, горе между дърветата. Той се движеше съвсем безшумно. Изкачването беше трудно. За кратко време водачите на съдията Ди хващаха стръмни тесни пътеки, после отново си проправяха път между дърветата. Съдията скоро загуби всякакво чувство за посока, но двамата му помощници бяха опитни майстори в горското ориентиране и напредваха сигурно. Изведнъж съдията Ди усети до себе си Цяо Тай, който прошепна:

— Някой ни преследва.

— И аз го чух — тихо каза Ма Жун.

Тримата мъже застанаха неподвижно един до друг. Съдията също чу едва доловимо шумолене и тихо ръмжене. Изглежда, шумът идваше някъде отдолу, вляво от тях.

Ма Жун дръпна съдията Ди за ръкава и се просна по корем. Съдията и Цяо Тай последваха примера му. Те пропълзяха нагоре до едно ниско било. Ма Жун внимателно поразтвори клоните и изруга шепнешком. Съдията погледна надолу към тясната клисура под тях. На лунната светлина той видя една тъмна сянка, която се придвижваше на скокове през високата трева.

— Сигурно е тигър — възбудено прошепна Ма Жун. — Жалко, че нямаме арбалет. Не се безпокойте, няма да нападне трима души.

— Затваряй си устата! — през зъби каза Цяо Тай. Той напрегнато се взираше в тъмната сянка, която бързо се придвижваше през тревата. Тя се метна върху една скала, после потъна между дърветата.

— Това не е обикновен звяр — изсъска Цяо Тай. — Когато скочи, зърнах за миг бяла, човешка ръка с дълги извити нокти. Досуц човешка! Това е тигър върколак.

Продължителен, задгробен рев раздра тишината. От почти човешкото му звучене по гърба на съдията полазиха студени тръпки.

— Подушил ни е — дрезгаво каза Цяо Тай. — Да побързаме към храма. Той трябва да е в подножието на този склон.

Цяо скочи на крака и сграбчи ръката на съдията Ди. Двата помощници си запроправяха път надолу по склона по най-бързия възможен начин, теглейки след себе си съдията. А неговият ум беше скован, в ушите му все още отекваше ужасният вой. По някое време се спъна в един корен и падна. Помогнаха му да стане и той отново продължи, залитайки. Клоните раздираха дрехите му. Обзе го дива паника. Очакваше всеки момент върху гърба му да се стовари смазваща тежест и в гърлото му да се забият остри нокти.

Внезапно двамата мъже го оставиха и забързаха напред. Когато пропълзя между храстите, съдията Ди видя пред себе си тухлена стена, висока около десет стъпки. Цяо Тай вече бе клекнал пред нея. Ма Жун леко скочи върху раменете му, хвана се за ръба на оградата и се изтегли нагоре. Възседна стената, наведе се и направи знак на съдията. С помощта на Цяо Тай той се улови за ръката на Ма Жун и също бе изтеглен горе.

— Скачайте! — подвикна Ма Жун.

Съдията се прехвърли над стената, увисна на ръце, след това се пусна. Падна върху купчина боклук. Докато се изправи, Ма Жун и Цяо Тай вече бяха до него. Откъм гората зад оградата отново прозвуча дългият провлечен рев, после пак настъпи тишина.

Намираха се в малка градина. Срещу тях се виждаше висока сграда, построена върху широка тухлена тераса на около четири стъпки над земята.

— Е, ваше превъзходителство, ето я задната зала — кисело заяви Ма Жун.

На лунната светлина масивното му лице изглеждаше изпито. Цяо Тай безмълвно изучаваше раздраните места по дрехите си. Съдията дишаше тежко. По лицето и тялото му се стичаше пот. Направи усилие да овладее гласа си:

— Ще се качим на терасата и ще заобиколим до входа на залата.

Когато стигнаха до предната страна, видяха целия масив на храма, разположен отвъд широкия, застлан с мраморни плочки квадратен двор. Беше тихо като в гроб.

Съдията Ди постоя известно време, съзерцавайки спокойната гледка, после се обърна и бутна тежката двойна врата на задната зала.

Тя се отвори и тримата видяха просторна зала, смътно осветена от лунната светлина, която се процеждаше през високите, облепени с хартия прозорци. Помещението беше празно, ако не се брояха редицата тъмни продълговати сандъци. В спарения въздух се долавяше лека, но отблъскваща миризма на разложена плът. Цяо Тай изруга.

— Това са ковчези! — измърмори той.

— Заради тях съм дошъл — кратко каза съдията. Той извади от ръкава си свещ и каза на Ма Жун да му даде огниво си. Запали фитила и тръгна приведен между ковчезите, като четеше надписите върху книжните етикети, залепени на предните им страни. Спря при четвъртия. Изправи се и прокара ръка по ръба на капака.

— Закован е хлабаво — прошепна той. — Отворете го. Съдията зачака нетърпеливо, а двамата му помощници забиха камите си в тясната цепнатина. Отковаха капака и го смъкнаха на пода. От тъмната вътрешност на ковчеза лъхна отвратителна смрад. Ма Жун и Цяо Тай се отдръпнаха с проклетия.

Съдията бързо закри устата и носа си с шалчето. Вдигна свещта и сведе поглед към лицето на мъртвеца. Ма Жун и Цяо Тай, у които любопитството бе взело връх над отвращението, надничаха иззад рамото му. Съдията установи, че това наистина е мъжът, когото бе срещнал в коридора. Лицето му имаше същото благородно изражение, носът беше заострен, веждите — тънки и прави, а на лявата буза се открояваше голяма бенка. Единствената разлика беше, че по изпитите бузи имаше грозни сини петна, а хлътналите очи бяха затворени. Ди усети болезнена празнота под лъжичката. Приликата беше пълна. Не му се бе привидяло. В запустялата къща беше срещнал дух.

Той отстъпи назад и направи знак на Ма Жун и Цяо Тай да поставят капака на мястото му. После духна свещта и заяви сухо:

— По добре да не се връщаме по пътя, по който дойдохме. Да тръгнем край оградата и да се прехвърлим откъм предната страна на храма близо до къщичката при портала. Рисуваме да ни забележат, но в гората рискът е по-голям.

Помощниците му изсумтяха в знак на съгласие. Тримата заобиколиха двора на храма, като се движеха в сянката на оградата. Когато видяха пред себе си къщичката при портала, се прехвърлиха през стената и тръгнаха отстрани на пътя, придържайки се в

тъмнината под дърветата. Не се виждаше жива душа. Бързо пресякоха пътя и хлътнаха в гористия участък, който ги отделяше от притока.

Сержант Хун, легнал на дъното на лодката, спеше дълбоко. Съдията го събуди, после помогна на Ма Жун и Цяо Тай да избутат коритото до водата. Тъкмо когато се канеше да се качи, Ма Жун застина. Над тъмната вода до тях долетя писклив глас. Един остър фалцет се напъваше:

О, луна, о, сребърна луна...

Към шлюза се плъзгаше малка лодка. Певецът седеше на кърмата и бавно размахваше ръце нагоре и надолу в ритъма на песента.

— Това е нашият пиан поет Бо Кай, който най-сетне се прибира — дрезгаво каза Ма Жун. — По-добре да го оставим да мине преди нас.

Когато квиченето се поднови, той мрачно добави:

— Отначало пеенето на Бо Кай ми се струваше ужасно. Но повярвайте, след оня рев в гората гласът му просто гали слуха ми.

ГЛАВА VIII

БОГАТ КОРАБОПРИТЕЖАТЕЛ СЪОБЩАВА, ЧЕ МЛАДАТА МУ СЪПРУГА Е ИЗЧЕЗНАЛА; СЪДИЯТА ДИ ИЗЛАГА ХИПОТЕЗА ЗА ВЕРОЯТНА СРЕЩА МЕЖДУ ДВАМА ДУШИ.

Съдията Ди стана много преди зазоряване. Нощната разходка до храма го бе изтощила, но въпреки това спа зле. На два пъти му се присъни, че покойният магистрат стои до леглото му. Но щом се събудеше, облян в пот, виждаше, че стаята е празна. Най-последно се надигна, запали свещ и седна зад писалището си да прегледа папките със служебни документи. Работи, докато първите лъчи на зората обагриха в червено хартията на прозорците и прислужникът му донесе сутрешния ориз.

Когато остави пръчиците за хранене, влезе сержант Хун с кана горещ чай. Той съобщи, че Ма Жун и Цяо Тай вече са отишли да проверят как върви поправката на шлюза, и да изследват брега на канала, където бяха видели нападението в мъглата. Щели да опитат да се върнат навреме за предобедното съдебно заседание. Началникът на стражниците докладвал, че Фан Шун още не се е появил. И най-последно дошъл един от слугите на Тан и казал, че нощес господаря му го втресло, но че щял да дойде веднага щом се почувства малко по-добре.

— И аз самият не се чувствам много добре — промърмори съдията. Той жадно отпи две глътки горещ чай, след което продължи: — Бих искал сега книгите ми да са тук. В тях е писано доста по въпросите за свръхестествените явления и тигрите върколаци, но за беда никога не съм обръщал особено внимание на тия неща. Един съдия няма право да пренебрегва който и да е дял на познанието, Хун! Е, какво каза вчера Тан за дневния ред на съдебното заседание?

— Не е особено богат, ваше превъзходителство — отвърна сержантът. — Трябва да се вземе решение по спора между двама чифликчии за междата, която разделя имотите им. Това е всичко.

Хун подаде на съдията една папка. Докато я преглеждаше, Ди отбеляза:

— За щастие делото не изглежда сложно. Тан е свършил добра работа, като е приложил към поземления регистър тази стара карта, на която ясно личат първоначалните граници. Веднага щом приключим с този случай, ще закрием заседанието. Имаме много по-належащи дела!

Съдията стана и Хун му помогна да наметне официалната роба от тъмнозелен брокат. Докато Ди си слагаше черната съдийска шапка с колосани краища, из трибунала отекнаха трите удара на големия гонг, които оповестяваха, че всеки момент ще започне сутрешното съдебно заседание. Съдията прекоси коридора пред кабинета си, мина през вратата зад завесата с еднорога и се качи на подиума. Докато се настаняваше в широкото кресло зад масата, той видя, че съдебната зала е претъпкана. Гражданите на Бънлай бяха нетърпеливи да видят новия си съдия.

Той бързо се огледа, за да се увери, че служителите на съда са по определените им места. От двете страни на голямата маса зад по-малки масички седяха двама писари и приготвяха тушовите си блокчета и четките, за да водят протокола. Пред подиума срещу масата шестима стражници стояха наредени в две редици по трима, а до тях се бе изправил началникът им. Той бавно полюшваше тежкия си бич.

Съдията Ди удари с чукчето си по масата и обяви заседанието за открито. След като направи проверката, той придърпа към себе си документите, които сержант Хун бе подредил на масата. Кимна с глава към началника на стражниците. Пред подиума се явиха двама селяни и веднага паднаха на колене. Съдията им съобщи становището на съда относно граничния синор между имотите им. Селяните удариха глави о пода, за да изразят благодарността си.

Съдията Ди тъкмо се канеше да вдигне чукчето и да закрие заседанието, когато напред пристъпи добре облечен мъж. Докато той куцукаше към съдийската маса, подпирайки се на тежък бамбуков бастун, Ди забеляза, че лицето му е доста красиво, с правилни черти, с тънки черни мустачки и добре оформена къса брада. Изглеждаше

четирийсетинагодишен. Мъжът коленичи с известно затруднение и заговори с приятен, обработен глас:

— Покорният ви слуга е корабопритежател, името ми е Гу Мънпин. Дълбоко съжالياвам, че се налага да обезпокоя негово превъзходителство още на първото съдебно заседание, което ръководи в този трибунал. Причината е, че съм силно разтревожен от продължителното отсъствие на съпругата ми госпожа Гу, по баща Цао, и искам да отправя молба към съдилището да започне разследване, за да се открие местонахождението ѝ.

Той докосна три пъти пода с челото си. Съдията потисна въздишката си и каза:

— Господин Гу, бихте ли направили пълно описание на случая пред съда, за да може той да реши какви действия трябва да се предприемат?

— Сватбата се състоя преди десет дни — започна Гу, — но поради внезапната кончина на предшественика на ваше превъзходителство ние, съвсем естествено, се въздържахме от шумно празненство. На третия ден съпругата ми се върна в бащината си къща, за да направи обичайното посещение на родителите си. Баща ѝ е доктор Цао Хъсиен. Той живее извън града, недалеч от Западната врата. Съпругата ми трябваше да си тръгне оттам оня ден, на четиринайсети, и да се прибере следобед на същата дата. Когато не си дойде, предположих, че е решила да удължи престоя си с един ден. Но понеже и вчера следобед все още я нямаше, се разтревожих и изпратих търговския си представител Ким Сан до къщата на доктор Цао, за да провери какво се е случило. Доктор Цао го уведоми, че съпругата ми наистина напуснала къщата му на четиринайсети след обедното хранене заедно с по-младия си брат Цао Мин, който тръгнал пеш след коня ѝ. Той трябвало да я придружи до Западната врата. Момъкът се върнал късно същия следобед. Казал на баща си, че когато вече приближавали шосето, забелязал на едно крайпътно дърво щъркелово гнездо. Помолил сестра си да язди напред, а той щял да я настигне веднага след като вземел няколко яйца от гнездото. Обаче, когато се качвал на дървото, един гнил клон се счупил, той паднал и си навехнал глезена. Докуцукал до най-близкия чифлик, където превързали крака му и го пратили у дома с магарето на стопанина. Тъй като, когато се

разделили, било ясно, че сестра му всеки момент ще излезе на шосето, той предположил, че тя е отишла с коня си право в града.

Гу замълча за момент, избърса потта от челото си и продължи:

— По пътя към града моят представител се отбил да събере сведения в караулката, разположена на мястото, където се пресичат селският път и шосето към града, а също и в чифлиците и дюкяните покрай шосето. Но никой не бил видял сама жена да минава оттам на кон по това време на деня... По тези причини вашият покорен слуга, сериозно разтревожен, че на младата му съпруга се е случило някакво нещастие, сега почтително моли негово превъзходителство незабавно да организира нейното издирване.

Като извади от ръкава си сгънат лист хартия и почтително го вдигна с две ръце над главата си, той добави:

— Тук предоставям на съда пълното описание на жена си, на дрехите, с които беше облечена, и на великолепия кон с бяло петно на челото, който яздеше.

Началникът на стражниците пое хартията и я подаде на съдията Ди. Той я погледна и попита:

— Носела ли е жена ви някакви скъпи накити, или голяма сума пари?

— Не, ваше превъзходителство — отговори Гу. — Моят представител е задал същия въпрос на доктор Цао, който отвърнал, че е носела само кошница със сладкиши, които жена му изпратила като подарък за мен.

Съдията кимна и попита:

— Можете ли да се сетите за някого, който ви е имал зъб и е искал да напакости на жена ви?

Гу Мънпин категорично тръсна глава:

— Не е изключено някои хора да ми имат зъб, ваше превъзходителство, кой търговец няма врагове при тази жестока конкуренция? Но никой от тях не би се осмелил да извърши такова подло престъпление.

Съдията бавно поглади брадата си. Той си даваше сметка, че би било обидно да зададе публично въпроса, дали е възможно госпожа Гу да е забягнала с друг мъж. Щеше да се наложи да направи проучване, каква жена е била съпругата на Гу и с какво име се е ползвала.

— Съдът незабавно ще предприеме всички необходими действия — обяви той. — Кажете на представителя си след заседанието да дойде в личния ми кабинет и да докладва подробно за всички събрани от него сведения. Така ще избегнем двойната работа. Няма да пропусна да ви уведомя незабавно, ако науча нещо ново.

След това съдията удари с чукчето си по масата и закри заседанието. В личния му кабинет го чакаше един прислужник, който съобщи:

— Пристигна корабоприитежателят господин Йе Бън и заяви, че иска да поговори няколко минути с негово превъзходителство на четири очи. Заведох го в приемната.

— Що за птица е той? — попита Ди.

— Господин Йе е много заможен човек, ваше превъзходителство — отвърна прислужникът. — Той и господин Гу Мънпин са двамата най-големи корабоприитежатели в окръга. Корабите им плават чак до Корея и Япония. Имат док на брега на реката, където строят и поправят корабите си.

— Добре — каза съдията. — Очаквам и друг посетител, но мога да приема Йе Бън веднага — той се обърна към Хун и добави: — Ти ще приемеш Ким Сан и ще запишеш каквото ти съобщи за разследванията си във връзка с изчезналата жена на господаря му. Аз ще дойда веднага щом изслушам Йе Бън.

Един висок дебел мъж стоеше прав в приемната. Когато видя, че съдията Ди се качва по стълбите, той незабавно падна на колене.

— Тук не сме в съдебната зала, господин Йе — любезно каза съдията, докато седнаше на масичката за чай. — Изправете се и се настанете на стола срещу мен.

Мъжът смутено измърмори някакви извинения, после предпазливо седна на крайчеца на стола. Имаше месесто, кръгло като луна лице с тънки мустачки и рошава брада, оформена в полукръг. Съдията Ди не хареса малките му лукави очички. Йе Бън започна да сърба чая си. Изглеждаше, че не знае как да започне.

— След няколко дни — каза съдията — ще поканя тук на прием всички видни граждани на Бънлай. Надявам се, че тогава ще имам възможност да побеседваме по-нашироко с вас, господин Йе. Съжалявам, но точно сега съм много зает. Ще ви бъда благодарен, ако

прескочите формалностите и пристъпите направо към същината на въпроса.

Йе бързо направи дълбок поклон и заговори:

— Като притежател на кораби, ваше превъзходителство, естествено е да следя отблизо какво става по течението на реката. Сега се чувствам задължен да докладвам на негово превъзходителство за упоритите слухове, че от този град се изнасят контрабандно големи количества оръжие.

Съдията изправи гръб.

— Оръжие? — попита той недоверчиво. — И закъде?

— Без съмнение за Корея, ваше превъзходителство — отговори Йе Бън. — Казват, че корейците са бесни от яд заради поражението, което им нанесохме, и се готвят да обсадят и да нападнат нашите гарнизони.

— Имате ли някаква представа — попита съдията, — кои са гнусните предатели, занимаващи се с тази контрабанда?

Йе Бън поклати глава и отговори:

— За съжаление не можах да открия никакви улики, ваше превъзходителство. Мога да кажа само, че собствените ми кораби със сигурност не се използват за тази престъпна цел. Сведенията, които ви съобщих, са само слухове, но изглежда, че комендантът на гарнизона също ги е чул. Говори се, че през последните дни всички кораби, напускащи окръга, са били претърсвани най-щателно.

— Ако научите нещо повече, не забравяйте да ме уведомите незабавно — каза съдията. — Между другото имате ли някаква представа, какво може да се е случило с жената на вашия колега Гу Мънпин?

— Не, ваше превъзходителство — отговори Йе, — ни най-малка. Но сега доктор Цао ще съжالياва, че не даде дъщеря си на сина ми — и тъй като съдията вдигна вежди, той бързо добави: — Аз съм един от най-старите приятели на доктор Цао, ваше превъзходителство, и двамата сме привърженици на една по-смислена философия и сме противници на будисткото идолопоклонство. Въпреки че никога не сме разговаряли специално по този въпрос, винаги съм смятал за нещо естествено дъщерята на доктор Цао да се омъжи за моя най-голям син. Но преди три месеца, когато жената на Гу почина, доктор Цао внезапно съобщи, че дъщеря му ще се омъжи за него. Представяте ли

си, ваше превъзходителство, момчето е едва двайсетгодишно! А Гу е ревностен будист. Казват, че се канел да предложи...

— Достатъчно — прекъсна го съдията. Не го интересуваше тази семейна история. Той продължи: — Миналата вечер двама от моите помощници са се срещнали с вашия търговски представител Бо Кай. Той, изглежда, е забележителен момък.

— Искрено се надявам — каза Йе Бън с извинителна усмивка, — че Бо Кай е бил трезвен. Половината време е пиан, а през другата половина пише стихове.

— Тогава защо го държите на служба? — учудено попита съдията.

— Защото — обясни Йе Бън — този поет пияница е финансов гений. Това е абсолютна загадка, ваше превъзходителство. Оня ден бях отделил цялата си вечер, за да прегледаме с него сметките ми. И така, седнахме с Бо Кай и аз започнах да обяснявам. Но той просто грабна целия куп документи от ръцете ми, направи си някакви бележки, докато ги прелистваше, и ми ги върна. После взе четката и прегледно написа баланса ми без нито една грешка. На следващия ден му казах да си вземе седмица отпуск, за да направи изчисления за построяване на едно корабче за военните. Всички изчисления бяха готови същата вечер, ваше превъзходителство. По този начин можах да представя сметките си много преди моят приятел и колега Гу да е готов с неговите, и получих поръчката — Йе Бън се усмихна самодоволно и заключи: — Доколкото ме засяга лично, момчето може да пие и да пее колкото си иска. За краткото време, през което работи за мен, ми е донесъл печалба двайсет пъти повече, отколкото му плащам. Единствените неща, които не харесвам у него, са увлечението му по будизма и приятелството му с Ким Сан, търговския представител на моя приятел Гу. Но Бо Кай твърди, че будизмът удовлетворява духовните му нужди, а чрез приятелството си с Ким Сан изчопля повече сведения за работите на Гу... и това, разбира се, понякога е от полза.

— Предайте му — каза съдията, — че желая да ме посети през някой от близките дни. В съдилището намерих един бележник с изчисления и ми се иска да чуя мнението му за тях.

Йе Бън хвърли бърз поглед към съдията. Искаше да попита нещо, но домакинът му вече бе станал и той трябваше да си тръгне. Когато

магистратът се запъти през двора, го пресрещнаха Ма Жун и Цяо Тай.

— Повредата на решетката е поправена, ваше превъзходителство — докладва Ма Жун. — На връщане разпитахме няколко прислужници от голямата къща до втория мост. Те казаха, че се случвало след някой прием да отнасят на носилка големи кошници с отпадъци до канала и да ги хвърлят във водата. Но ще трябва да ходим и да разпитваме от къща на къща, ако искаме да разберем дали такова нещо се е случило точно по времето, когато с Цяо Тай станахме свидетели на инцидента.

— Това сигурно обяснява нещата — облекчено рече съдията. — Сега елате с мен в кабинета ми. Там ме чака Ким Сан.

По пътя съдията Ди разказа накратко на двамата мъже за изчезването на госпожа Гу. В кабинета Хун разговаряше с красив млад мъж на около двацет и пет години. Когато той се представи, съдията каза:

— Ако съдя по името, потеклото ви е корейско?

— Така е, ваше превъзходителство — почтително отвърна Ким Сан. — Роден съм тук, в корейския квартал. Господин Гу наема много корейски моряци и ме натовари да упражнявам надзор върху тях, както и да изпълнявам ролята на преводач.

Съдията кимна. Той взе бележките, които бе водил Хун по време на разговора си с Ким Сан, и внимателно ги прочете. После ги подаде на Ма Жун и Цяо Тай и попита Хун:

— Фан Шун не е ли бил видян за последен път също на четиринайсети и също рано следобед?

— Да, ваше превъзходителство — отговори сержантът. — Наемният работник в чифлика му казал, че Фан тръгнал оттам подир обедния ориз, придружен от слугата си У, и поел в западна посока.

— Тук си написал — продължи съдията, — че къщата на доктор Цао се намира наблизо. Хайде да изясним нещата. Подай ми картата на окръга.

Когато Хун разгърна голямата илюстрирана карта върху писалището, съдията взе четката си и очерта кръг около една част, разположена западно от града. Посочи къщата на доктор Цао и каза:

— Сега вижте тук... На четиринайсети след обедния ориз госпожа Гу напуска тази къща и поема в западна посока. На първия кръстопът хваща надясно. Къде я е оставил брат й Ким?

— Там, където се кръстосват двата селски пътя, след като са отминали ето този малък терен, обрасъл с дървета — отговори Ким Сан.

— Правилно — каза съдията. — Наемният работник в чифлика твърди, че Фан Шун тръгнал по същото време и поел на запад. Защо не е тръгнал на изток по този черен път, който води направо от чифлика за града?

— На картата така наистина изглежда по-кратко, ваше превъзходителство — каза Ким Сан, — но този път е много лош, той е просто една пътека и след дъжд е почти неизползваем. В действителност този пряк път би отнел на Фан повече време, отколкото обходът през шосето.

— Разбирам — каза съдията. Той отново взе четката и огради отсечката между кръстопътя и шосето. — Не вярвам в съвпадения. Според мен трябва да приемем, че на това място госпожа Гу и Фан Шун са се срещнали. Те познавали ли са се, Ким?

Ким Сан се поколеба за момент, после каза:

— Доколкото ми е известно, не, ваше превъзходителство. Но както виждам на картата, чифликът на Фан не е далеч от къщата на доктор Цао и мога да допусна, че госпожа Гу, когато все още е живеела при родителите си, е срещала Фан Шун.

— Много добре — каза съдията. — Дадохте ни особено важна информация, Ким. Ще видим какво можем да направим. Сега сте свободен.

След като Ким Сан си тръгна, съдията изгледа замислено тримата си помощници и каза през зъби:

— Како имаме предвид думите на онзи кръчмар за Фан, мисля, че заключението е очевидно.

— Напъните на Гу не са довели до задоволителен резултат — цинично се ухили Ма Жун.

Но сержант Хун, изглежда, се съмняваше. Той каза бавно:

— Ако са забягнали заедно, ваше превъзходителство, защо стражите на шосето не са ги видели? Пред тия караулки винаги има по няколко войници, които нямат какво друго да правят, освен да пият чай и да зяпат по всеки минавач. На това отгоре сигурно познават Фан и непременно биха забелязали, ако той мине оттам с жена. Ами какво е станало със слугата му?

Цяо Тай се беше изправил и гледаше картата отвисоко. Той забеляза:

— Каквото и да е станало, станало е точно пред изоставения храм. А кръчмарят ни разказа някои странни истории за това място. Забелязвам, че точно тази отсечка от пътя не се вижда нито от караулката, нито от чифлика на Фан, нито от къщата на доктор Цао. Не се вижда и от малкия чифлик, където са превързали крака на братчето на госпожа Гу. Ще речеш, че госпожа Гу, Фан Шун и неговият слуга са се изпарили във въздуха, докато са минавали по този отрязък на пътя!

Съдията се изправи поривисто и каза:

— Няма смисъл да гадаем, преди да сме огледали на място и преди да сме разговаряли с доктор Цао и наемния работник в чифлика на Фан. Поне небето се проясни най-сетне. Да тръгваме веднага. След нощното ни приключение чувствам, че една хубава езда през полето на дневна светлина ще ми се отрази прекрасно.

ГЛАВА IX

СЪДИЯТА ДИ И ПОМОЩНИЦИТЕ МУ ОГЛЕЖДАТ КРАЙГРАДСКИ ЧИФЛИК; СМРАЗЯВАЩО ОТКРИТИЕ В ЧЕРНИЧЕВАТА ГОРИЧКА.

Селяните, работещи на полето отвъд Западната врата на града, вдигнаха глави и зяпнаха при вида на кавалкадата, която се проточи по черния път. Най-отпред яздеше съдията Ди, зад него бяха сержант Хун, Ма Жун и Цяо Тай. Следваха ги началникът на стражниците и десетина от неговите хора, всичките на коне.

Съдията бе решил да мине по прекия път към чифлика на Фан Шун. Но скоро се убеди, че Ким Сан е бил прав. Пътят наистина се оказа много лош. Засъхналата кал се беше втвърдила в дълбоки коловози, конете пристъпваха бавно и почти непрекъснато трябваше да се движат в колона по един. Когато подминаха една група черничевидървета, началникът на стражниците отби коня си встрани и като го пришпори през посевите, се изравни със съдията. Сочейки една малка къщичка върху ниския хълм отсреща, той каза раболепно:

— Това е чифликът на Фан, ваше превъзходителство.

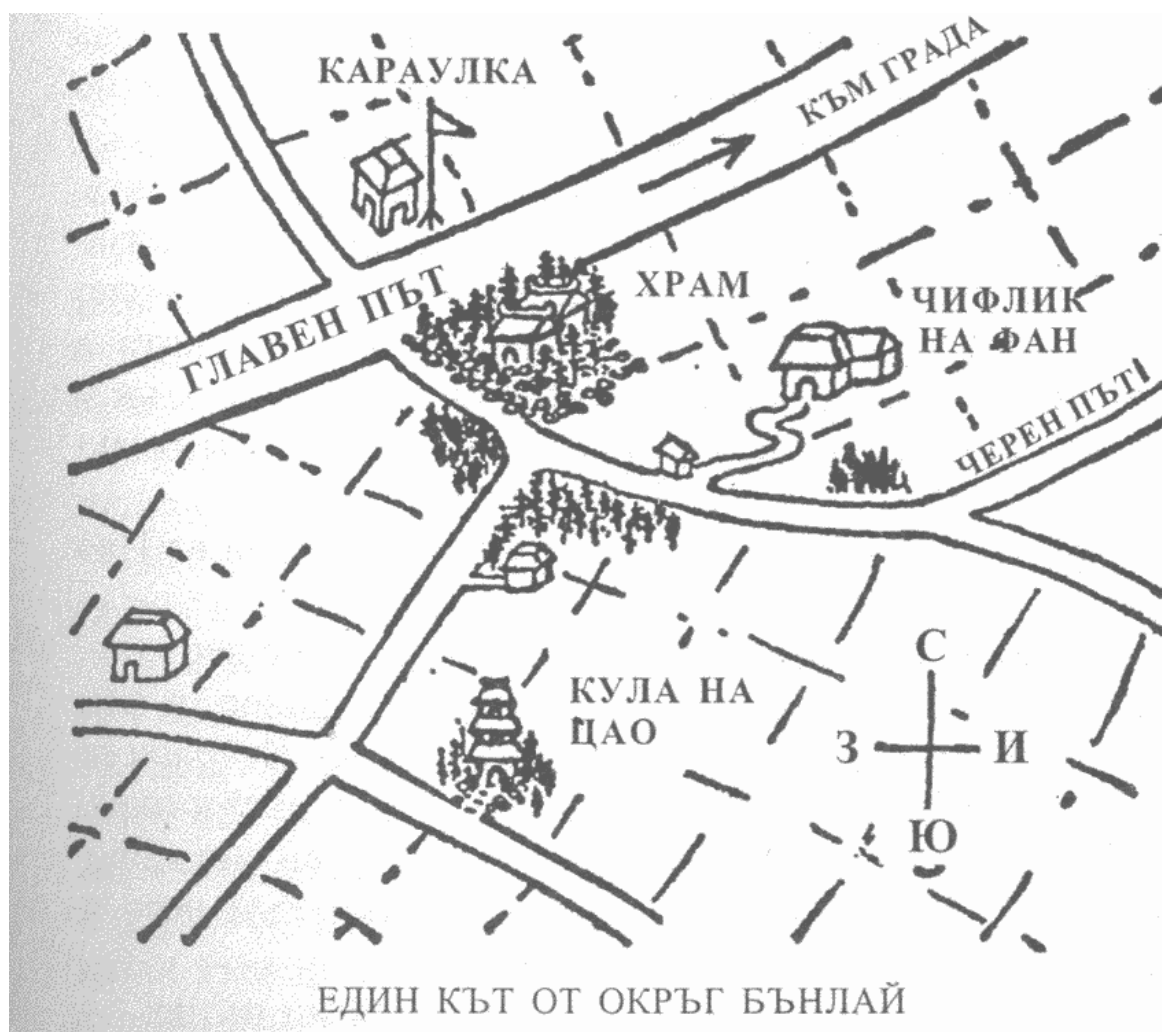
Ди го изгледа навъсено и каза строго:

— Забранявам ви да тъпчете посевите на селяните, ефрейтор. И сам зная, че това е чифликът на Фан, защото съм си направил труда да погледна картата.

Оклюмал, началникът на стражниците изчака тримата помощници на съдията да го подминат. После пошушна на най-възрастния от хората си:

— Какъв тиранин ни дойде на главите! А и тия двама разбойници, които е довел със себе си... Вчера ме накараха да участвам в строева подготовка... мен, ефрейтора!

— Не е живот — въздъхна стражникът. — Но аз... аз нямам роднини, които да ми оставят в наследство малък спретнат чифлик.

Когато стигнаха до една колиба с тръстиков покрив до пътя, съдията скочи от коня. Нагоре до чифлика лъкатушеше тясна пътека. Ди се разпореди началникът на стражниците да чака с хората си на това място, а той и тримата му помощници тръгнаха пеш към къщата на хълма.

Минавайки край колибата. Ма Жун отвори вратата с ритник. Вътре имаше голяма камара снопи.

— Човек никога не знае откъде ще изскочи заек — измърмори той и посегна да затвори вратата.

Но съдията го бутна встрани. Между сухите съчки бе забелязал нещо да се белее. Вдигна го и го показа на останалите. Беше бродирана

дамска носна кърпичка, която все още излъчваше лек аромат на мускус.

— Обикновено селските жени не използват такива кърпички — отбеляза съдията, докато внимателно пъхаше находката в ръкава си.

Четиримата мъже продължиха нагоре към къщата. Когато преполовиха пътя, минаха край едно снажно момиче, което плевеше посевите. То беше облечено в синя блуза и панталони, главата му бе увита в шарена кърпа. Момичето се изправи и загледа мъжете със зяпнала уста. Ма Жун ѝ хвърли преценяващ поглед.

— Виждам съм и по-загубени — пошепна той на Цяо Тай.

Къщата в чифлика беше ниска постройка с две стаи. До външната стена имаше нещо като навес, а под него — голям сандък за земеделски сечива. Встрани се виждаше плевня, отделена от къщата с висок плет. Пред вратата стоеше висок мъж в закърпен син халат и точеше косата си. Съдията пристъпи към него и каза делово:

— Аз съм съдията на Бънлай. Въведи ни вътре.

Малките очички, вкопани в сбръчканото лице на мъжа, отскочиха от съдията към тримата му придружители. Той се поклони недодялано и ги въведе в къщата. Мазилката на стените тук-там беше олющена, виждаха се само грубо скована чамова маса и два разнебитени стола. Съдията се облегна на масата и заповяда на селянина да се представи и да каже имената на другите хора, които живеят в чифлика.

— Вашият недостоен слуга — започна селянинът с кисел глас — се нарича Бей Чу и е изполичар в чифлика на господаря Фан Шун, служител на съдилището. Жена ми умря преди две години. Тук съм само с дъщеря си Сунян. Тя готви и ми помага в полската работа.

— Чифликът изглежда доста голям за един човек — забеляза съдията.

— Когато имам пари — смънка Бей Чу, — наемам ратаи. Но това не се случва често. Фан е жесток експлоататор.

Той погледна предизвикателно съдията изпод рунтавите си вежди. Ди си помисли, че този мургав мъж с широки сведени плещи и дълги яки ръце не изглежда особено дружелюбен. Той му нареди:

— Разкажи ми за последното посещение на твоя господар.

Бей Чу подръпна оръфаните краища на избелялата си яка и отговори намусено:

— Дойде на четиринайсети. Двамата със Сунян точно ставахме от масата след обедния ориз. Моля го да ми даде пари, за да купя нови

семена за посев. Той казва не. Праща У да надзърне в плевнята. Кучият син съобщава, че има още половин торба семе. Господарят се изсмива. После си тръгват с конете на запад към шосето. Това е всичко. Вече го казах на стражника.

Бей Чу заби поглед в пода. Съдията го изучаваше мълчаливо. Изведнъж кресна:

— Погледни към своя съдия, Бей Чу! Кажи ми какво се случи с жената.

Селянинът погледна стреснато. После се обърна и хукна към вратата. Ма Жун скочи след него, докопа го за яката и го върна обратно, след което го смъкна на колене пред съдията.

— Не съм го направил аз... — изкрещя Бей Чу.

— Знам точно какво се е случило тук — грубо го прекъсна съдията. — Не се опитвай да ме лъжеш!

— Мога да ви обясня всичко, ваше превъзходителство — изстена Бей Чу, кършейки ръце.

— Говори! — отсече съдията.

Бей Чу набърчи ниското си чело. Пое си дълбоко дъх и започна бавно:

— Ето как стана всичко... Същия ден, за който ви казах, У идва тук и води три коня. Казва, господарят и жена му ще прекарат нощта в чифлика. Аз не знам, че господарят се е оженил, но не питам нищо. У е мръсник. Аз викам Сунян. Казвам ѝ да заколи пиле, защото знам, че господарят идва за наема. Заръчвам ѝ да приготви спалнята на господаря и да запържи пилето с чесън. После отвеждам конете в плевнята. Сресвам ги и ги нахранвам. Когато се връщам в къщата, господарят седи на тая маса. Гледам, пред него червена кутия за пари. Знам, че е дошъл за наема. Казвам, че нямам пари, защото съм купил семе за посев. Той ме наругава, после праща У да погледне има ли нови торби в плевнята. След това ми нарежда да покажа на У цялото имение. Когато се връщаме в къщата, вече се свечерява. Господарят извиква от спалнята, че иска храна. Сунян му занася. Ние с У изяждаме по купичка каша пред плевнята. У ми вика да му дам петдесет медни гроша, за да каже, че съм се грижил добре за нивите. Давам му ги и той отива да спи в плевнята. Аз седя отвън и мисля как да намеря пари за наема. Когато Сунян изчиства кухнята, пращам я да спи горе на тавана на плевнята.

Аз си лягам долу при У. След известно време се събуждам. Мисля за наема. Изведнъж гледам, У го няма, отишъл е някъде.

— Горе на тавана — ухилен се намеси Ма Жун.

— Ще минем и без твоите шегички — скастри го съдията. — Затваряй си устата и остави човека да довърши разказа си.

Селянинът не забеляза смигването на съдията. Той сбърчи вежди и продължи:

— Излизам навън. И трите коня ги няма. В спалнята на господаря виждам светлина. Мисля, че е още буден. Трябва да му докладвам. Чукам на вратата, но никой не се обажда. Заобикалям къщата и гледам, прозорецът отворен. Господарят и жена му са в леглото. Мисля си, че е разхищение да оставиш лампата запалена, когато спиш, газта стана по десет гроша шишенцето. Тогава гледам, господарят и жена му целите в кръв. Покатервам се през прозореца и почвам да търся кутията с парите. Единственото нещо, което намирам, е сърпът ми. Той лежи на пода червен. Зная, че мръсникът У ги е убил. После е задигнал кутията с парите и конете и е избягал.

Цяо Тай отвори уста да каже нещо, но съдията властно му махна да мълчи.

— Знам, ще кажат, че аз съм го направил — тихо каза Бей Чу. — Знам, че ще ми трошат кокалите, докато не призная, че съм аз. След това ще ми отсекаат главата. И Сунян няма да има къде да живее. Вземам количката за зеленчуци от плевнята и я докарвам под прозореца. Измъквам телата от леглото. На жената е още топло. Прехвърлям ги през перваза на прозореца в количката. Избутвам количката до черничевата горичка, мушкам телата под храстите и се връщам в плевнята да спя. Мисля рано заранта да ида там с лопата и да ги заровя, както трябва. На сутринта отивам, телата са изчезнали.

— Какво каза? — викна съдията. — Изчезнали!

Бей Чу кимна.

— Изчезнали. Сигур някой ги е намерил и е отишъл да съобщи на стражниците, тъй си рекох. Тичам обратно в къщата и увивам сърпа в дрехите на господаря. Вземам робата на жена му и бърша с нея пода и рогозката на кревата. Но рогозката не се изчиства, затова я махам от леглото и увивам всичко в нея. Отнасям го в плевнята и го скривам под сеното. Събуждам Сунян и й казвам, че всички са тръгнали за града преди изгрев слънце. Това е истината, кълна ви се, че всичко е истина,

ваше превъзходителство. Не ги карайте да ме бият. Не съм го направил аз!

И Бей Чу започна отчаяно да блъска главата си о пода. Съдията поглади мустаците си. После каза на селянина:

— Стани и ни заведи до черничевата горичка.

Бей Чу побърза да се изправи, а Цяо Тай възбудено пошушна на съдията:

— Ние срещнахме този У по пътя насам, господин съдия. Разпитайте Бей за конете.

Съдията накара селянина да опише конете на Фан и жена му. Бей обясни, че господарят му яздел сив кон, а конят на госпожа Фан бил с бяло петно на челото. Съдията кимна и направи знак на Бей Чу да тръгва.

Бързо стигнаха до черничевата горичка. Селянинът посочи едно място под храстите.

— Мушнах ги тук отдолу — каза той.

Ма Жун се наведе и разгледа сухите листа. Взе няколко в шепата си и ги показа на съдията.

— Тези тъмни петна трябва да са от кръв — каза той.

— Най-добре е вие двамата да претърсите храсталака — нареди съдията. — Този песоглавец сигурно ни лъже.

Бей Чу започна да протестира, но съдията не му обърна никакво внимание. Като играеше замислено с бакенбардите си, той каза на Хун:

— Страх ме е, Хун, че тази история не е толкова проста, колкото изглежда. Оня мъж, когото срещнахме по пътя, не приличаше на убиец, прерязал хладнокръвно гърлата на двама души и после офейкал с парите и конете. По-скоро ми приличаше на човек, обзет от панически ужас.

Не след дълго шумът от чупещи се съчки оповести завръщането на Ма Жун и Цяо Тай. Първият, размахвайки ръждива лопата, каза възбудено:

— В средата на храсталака има едно разчистено място. Изглежда, че там наскоро е било заровено нещо. Лопатата намерих под едно дърво.

— Дай я на Бей — хладно каза съдията. — Песоглавецът ще изрови сам онова, което е заровил. Покажи ми мястото.

Ма Жун разтвори храстите и всички навлязоха между дърветата. Цяо Тай влачеше селянина, който изглеждаше съвсем обезумял. По средата на разчистеното място имаше тъмно петно от рохкава пръст. — Хващай се за работа! — викна съдията на Бей.

Селянинът механично си плю на дланите и започна да изгребва меката пръст. Показа се бяла дреха, цялата окаляна. Подпомаган от Цяо Тай, Ма Жун измъкна от ямата човешко тяло и го постави върху сухите листа. Беше труп на възрастен човек с гладко обръсната глава, облечен само в тънки долни дрехи.

— Това е будистки монах! — възкликна сержант Хун.

— Продължавай да копаяш! — строго нареди съдията на селянина.

Изведнъж Бей Чу изпусна лопатата и простена:

— Това е господарят.

Ма Жун и Цяо Тай измъкнаха от ямата голия труп на едър мъж. Трябваше да внимават, защото главата му бе почти отделена от тялото. Гърдите бяха покрити с дебела кора съсирена кръв. Оглеждайки с интерес масивните мускули на мъртвото тяло, Ма Жун каза с тон на специалист:

— Мъжагата е бил доста як.

— Изрови и третата си жертва! — кресна съдията на Бей Чу.

Селянинът отново заби лопатата, но тя удари на камък. Нямаше повече трупове. Бей Чу объркано погледна към съдията, който извика:

— Къде е жената, обесник такъв?

— Кълна се, не зная! — проплака селянинът. — Довлякох тук само господаря и жена му и ги оставих под храстите. Никого не съм заравял. Никога не съм виждал тоя с остриганата глава. Заклевам ви се, това е самата истина!

— Какво става тук? — прозвуча приятен глас зад съдията.

Като се обърна, Ди видя закръглен мъж, облечен в красива роба от виолетов брокат със златно вземо. Долната половина на лицето му бе почти изцяло покрита от дълги мустаци, рунтави бакенбарди и огромна брада, която се разстиляше върху гърдите му на три дебели плитки. На главата си мъжът носеше високата шапка от прозирна коприна на доктор по литература. Той стрелна с поглед съдията, после почтително мушна ръце в широките си ръкави, направи дълбок поклон и каза:

— Покорният ви слуга се нарича Цао Хъсиен, земевладелец по съдба, философ по призвание. Предполагам, че негово превъзходителство е новият ни магистрат?

Когато съдията кимна, мъжът продължи:

— Минавах оттук с коня си и един селянин ми каза, че в чифлика на съседа ми Фан Шун са дошли хора от съдилището. Позволих си да намина и да видя дали не бих могъл да ви бъда полезен с нещо.

Той се опита да надникне към телата на земята, но Ди бързо застана точно срещу него и отвърна делово:

— Разследвам тук едно убийство. Ако бъдете така любезен да ме почакате долу край пътя, след малко ще дойда при вас.

Веднага щом доктор Цао се поклони повторно и се отдалечи, сержант Хун докладва:

— Ваше превъзходителство, по тялото на монаха няма следи от насилие. Доколкото мога да съдя, умрял е от естествена смърт.

— Ще изясним това следобед в съдилището — каза съдията, после се обърна към селянина: — Разкажи как изглеждаше госпожа Фан.

— Не зная, ваше превъзходителство! — изхленчи Бей Чу. — Не съм я видял, когато е дошла в чифлика, а когато открих трупа, лицето ѝ беше залято с кръв.

Съдията вдигна рамене и каза:

— Ма Жун, иди да повикаш стражниците. В това време Цяо Тай ще охранява този главорез и труповете. После направете носилки от клони и ги занесете в съдилището, а Бей Чу вкарайте в затвора. Минете край плевнята и го накарай да ти покаже къде е скрил онази рогозка с дрехите на жертвите. Ние с Хун ще идем до чифлика да претърсим къщата и да разпитаме момичето.

Съдията застигна доктор Цао, който внимателно си проправяше път през храстите, отмествайки клоните им с дълга бамбукова пръчка. Слугата му го чакаше край пътя, хванал юздите на едно магаре.

— Сега трябва да ида до къщата в чифлика, доктор Цао — каза съдията. — Щом приключа работата си там, ще се възползвам от възможността да ви посетя.

Докторът се поклони дълбоко и трите плитки на брадата му се развяха като знамена. Той се качи на магарето, постави бамбуковата

пръчка напъряко на седлото и смуши животното. Слугата заподтичва след него.

— Никога в живота си не съм виждал такава великолепна брада — каза съдията с лека завист на сержант Хун.

Когато стигнаха до къщата, Ди нареди на стария си помощник да повика момичето от градината. Самият той отиде направо в спалнята. В стаята имаше широко легло с оголена дървена рамка, два стола и проста тоалетна масичка. В ъгъла до вратата бе поставена друга масичка с газена лампа. Като сведе поглед към голото легло, съдията забеляза върху дървената рамка откъм страната на главите дълбока бразда. Стърготините около нея изглеждаха пресни. Като че ли бе направена съвсем наскоро. Поклащайки замислено глава, съдията се приближи до прозореца. Забеляза, че дървеното резе е строшено. Тъкмо се канеше да се отдалечи, когато видя на пода точно под прозореца сгънат лист хартия. Вдигна го и когато го разви, намери в него евтин кокален женски гробен, украсен с три цветни стъклени мъниста. Уви гробена отново и го мушна в ръкава си. Объркан, се запита дали е възможно в този случай да са замесени две жени. Носната кърпичка, която бе намерил долу в колибата, принадлежеше на високопоставена дама. А този евтин гробен очевидно бе притежание на някоя селска мома. Съдията въздъхна и отиде във всекидневната, където прави го очакваха Хун и дъщерята на Бей.

Ди забеляза, че момичето се страхува до смърт от него. То не смееше да вдигне поглед. Съдията поде любезно:

— Е, Сунян, баща ти ми каза, че оня ден си приготвила за господаря ви много вкусно пържено пиле.

Девойката го погледна срамежливо, после плахо се усмихна. Съдията продължи:

— Селската храна е много по-хубава от ония буламачи, дето ги ядем в града. Предполагам, че и на дамата ѝ се е усладило?

Усмивката на Сунян помръкна. Момичето вдигна рамене и каза:

— Тя беше една такава префърцунена... Седеше на стол в спалнята и не се и обърна да ме погледне, когато я поздравих... Ама хич.

— Но е поговорила малко с теб, когато си влязла да прибереш празните съдини, нали? — попита съдията.

— Тогава вече си беше легнала — бързо отвърна момичето.

Съдията замислено поглади брадата си. После попита:

— Между другото, познаваш ли добре госпожа Гу? Имам предвид дъщерята на доктор Цао, която наскоро бе убита в града.

— Виждала съм я веднъж-дваж с брат ѝ из полето, но отдалече — отговори момичето. — Хората разправят, че е добра, а не като всичките ония градски жени.

— Е, добре — каза съдията. — А сега ни покажи пътя към къщата на доктор Цао. Стражниците долу при колибата ще ти дадат кон. После идваш с нас в града. Баща ти също ще дойде.

ГЛАВА X

ЕДИН ФИЛОСОФ ИЗЛАГА ВЪЗВИШЕНОТО СИ МИРОЗРЕНИЕ; СЪДИЯТА ДИ РАЗНИЩВА ЗАПЛЕТЕНО УБИЙСТВО.

За свое учудване съдията Ди откри, че доктор Цао живее в триетажна кула, построена на обрасъл с борове хълм. Той остави Хун и Сунян да го чакат долу в малката вратарска къщичка и тръгна след домакина. Докато изкачваха тясното стълбище, доктор Цао обясни, че в древни времена постройката била наблюдателна кула и играела важна роля за отбраната на окръга. Родът му бил неин собственик от поколения, но всичките му предци живеели в града. След смъртта на баща си, който бил търговец на чай, доктор Цао продал градската къща и се преселил в кулата.

— Когато идем в библиотеката ми, ваше превъзходителство — заключи той, — ще разберете защо.

Щом влязоха в осмоъгълната стая на най-горния етаж, доктор Цао посочи с артистичен жест гледката, която се разкриваше през широкия прозорец, и каза:

— Аз имам нужда от простор, за да мисля, ваше превъзходителство. От тази библиотека съзерцавам небето и земята и така се зареждам с вдъхновение.

В отговор съдията измърмори няколко подходящи думи. Той забеляза, че от прозореца на северната стена изоставеният храм се вижда добре, но отсечката от пътя пред него остава скрита зад дърветата на кръстопътя. Когато седнаха край широкото писалище, отрупано с книжа, доктор Цао запитва с жив интерес:

— Какво се говори в столицата за моите възгледи, ваше превъзходителство?

Съдията не си спомняше някой да е споменавал пред него името на доктор Цао, но отвърна учтиво:

— Чувал съм, че хората приемат вашите философски становища за доста оригинални.

Докторът изглеждаше поласкан.

— Тези, които ме наричат пионер в областта на независимото мислене, имат право — самодоволно заяви той и наля на съдията чаша чай от големия чайник, поставен на писалището.

— Имате ли някаква представа — попита Ди, — какво може да се е случило с дъщеря ви?

В погледа на доктор Цао се прокрадна досада. Той старателно нагласи брадата си върху гърдите и хладно отговори:

— Това момиче, ваше превъзходителство, ми е причинявало само неприятности. А аз не трябва да бъда притесняван. Тревогите сериозно разстройват бистротата на мисълта ми, от която се нуждая за работата си. Аз сам я научих да чете и да пише, а сега какво? Тя винаги чете не книгите, които трябва. Чете история, моля ви се... история чете! Нищо, освен тъжните преживелици на древните, които още не са били научени да мислят независимо. Загуба на време!

— Е — предпазливо каза съдията, — човек често може да се поучи от чуждите грешки.

— Ами! — отвърна доктор Цао.

— Мога ли да ви задам един въпрос? — любезно попита съдията. — Защо омъжихте дъщеря си за Гу Мънпин? Чувал съм, че смятате будизма за безсмислено идолопоклонство. До известна степен и аз споделям това мнение. А господин Гу е ревностен будист.

— Ха! — възкликна доктор Цао. — Всичко това бе уредено зад гърба ми от жените в двете семейства. Всички жени, ваше превъзходителство, са глупачки.

На съдията това становище прозвуча твърде обобщаващо, но той реши да не го оспорва, а попита:

— Дъщеря ви познаваше ли Фан Шун?

Докторът вдигна ръце.

— Откъде бих могъл да знам, ваше превъзходителство? Може и да го е срещала един-два пъти, например миналия месец, когато този безсрамен селяндур идва тук да се разправя с мен за един граничен камък. Представяте ли си, ваше превъзходителство? Аз, философът, и... някакъв си граничен камък!

— Предполагам, че и двете неща имат своята стойност — сухо отвърна съдията. Доктор Цао му хвърли подозрителен поглед и той побърза да добави: — Виждам, че онази стена е покрита с лавици, но на тях няма почти нищо. Какво е станало с книгите ви? Трябва да сте имали доста богата библиотека.

— Наистина имах — с безразличие отговори доктор Цао. — Но колкото повече чета, толкова по-малко смисъл намирам. Аз чета, да, но само за да се наслаждавам на хорската глупост. Всеки път, когато приключвах с четенето на някой автор, изпращах книгите му на братовчед си Цао Фън в столицата. Моят братовчед, съжалявам, че трябва да го кажа, е трагично лишен от оригиналност, ваше превъзходителство. Той е неспособен на независимо мислене.

Съдията смътно си припомни, че е срещал този Цао Фън на прием у приятеля си Ху, секретаря на столичния съд. Цао Фън беше симпатичен стар библиофил, изцяло затънал в проучванията си. Ди понечи да поглади брадата си, но раздразнено задържа жеста, защото забеляза, че доктор Цао вече царствено поглажда своята. Докторът смръщи вежди и започна:

— Сега ще се опитам с прости думи и, разбира се, съвсем накратко да ви дам представа за моята философия. Да започнем с това, че според мен вселената...

Съдията бързо се изправи.

— Дълбоко съжалявам — твърдо каза той, — но спешни дела налагат да се върна в града. Надявам се, че скоро ще ни се удаде възможност да продължим беседата си.

Доктор Цао го придружи надолу по стълбите. На тръгване съдията каза:

— По време на обедното съдебно заседание ще изслушам някои хора, които може би знаят нещо за изчезването на дъщеря ви. Сигурно ще ви бъде интересно да присъствате.

— А какво ще стане с моята работа, ваше превъзходителство? — с укор запита доктор Цао. — Аз наистина не трябва да бъда разсейван от разни заседания и тям подобни. Това помрачава ведростта на мисълта ми. Освен това Гу се е оженил за дъщеря ми, нали така? Сега отговорността за нейните деяния е негова. Това, ваше превъзходителство, е един от крайгълните камъни на моята

философска система: всеки трябва да бъде оставен да се посвети на онова, което според небесната воля...

— Довиждане — каза съдията и се метна на седлото. Той яздеше надолу по хълма, следван от Хун и Сунян, когато един симпатичен юноша изскочи ненадейно от боровата горичка и се поклони дълбоко. Ди спря коня си. Младежът загрижено попита:

— Има ли някакви новини за сестра ми, ваше превъзходителство?

Когато съдията мрачно поклати глава, момчето прехапа устни. После избухна:

— Аз съм виновен за всичко. Моля ви се, намерете я, ваше превъзходителство! Тя беше толкова изкусна в ездата и лова. Винаги ходехме заедно из полята. Беше твърде умна за момиче, трябвало е да се роди момче — младежът преглътна и продължи: — Ние двамата обичаме полето, но баща ни винаги говори за града. Ама като загуби парите си... — той хвърли неспокоен поглед към къщата и бързо добави: — Но аз не бива да ви досаждам, ваше превъзходителство. Татко ще се сърди.

— Изобщо не ми досаждаш — бързо каза съдията. Харесваше му приятното, открито лице на младежа.

— Сигурно сега, когато сестра ти е омъжена, се чувстваш самотен.

Лицето на юношата помръкна.

— Не повече от нея, ваше превъзходителство. Тя ми каза, че не харесва особено този Гу, но понеже, тъй или иначе, някой ден трябваше да се омъжи за някого и понеже баща ни настояваше толкова много, тя реши: защо този някой да не бъде господин Гу? Такава беше тя, ваше превъзходителство, малко нехайна, но винаги много весела. Само че когато се върна тук оня ден, не изглеждаше щастлива и не ми каза нищичко за новия си живот. Какво ли може да ѝ се е случило, ваше превъзходителство?

— Правя всичко, каквото мога, за да я открия — рече съдията. Той извади от ръкава си носната кърпичка, която бе намерил в колибата пред чифлика, и попита:

— Това на сестра ти ли е?

— Наистина не зная, ваше превъзходителство — с усмивка отговори момчето. — Всички тия женски неща ми изглеждат еднакви.

— Кажи ми — попита съдията — Фан Шун често ли идваше тук?

— У дома е идвал само веднъж — отвърна младежът. — Когато трябваше да говори с баща ми за нещо. Но понякога го срещам из полето. Той ми харесва. Много е силен и стреля добре с лък. Оня ден ми показва как да си направя истински арбалет. Харесвам го много повече от оня, другия мъж от трибунала, Тан, дето често идва в чифлика на Фан. Той има такъв странен поглед.

— Добре — каза съдията, — веднага щом научим нещо ново за сестра ти, ще уведомя баща ти. Довиждане.

Когато се върнаха в трибунала, съдията нареди на сержант Хун да настани селското момиче в къщичката на пазачите и да го наглежда, докато съдебното заседание бъде открито. Ма Жун и Цяо Тай го чакаха в личния му кабинет.

— Намерихме в плевнята оная рогозка с окървавените дрехи и сърпа — докладва Ма Жун. — Женските дрехи отговарят на описанието, дадено от Гу. Изпратих един стражник до Храма на белия облак. Той ще каже на монасите да изпратят някой, който да разпознае остригания мъртвец, когото намерихме. Сега регистраторът на смъртните случаи изследва труповете. Пъхнахме оня дървеняк Бей в затвора на трибунала.

Съдията поклати глава.

— Тан яви ли се на работа? — попита той.

— Изпратихме един прислужник да му каже за Фан — отговори Цяо Тай. — Сигурно скоро ще пристигне. Научихте ли нещо интересно от оня дебел доктор, господин съдия?

Ди беше приятно изненадан. За пръв път един от двамата забележителни момци задаваше въпрос. Изглежда, работата бе започнала да им става интересна.

— Нищо особено — отвърна той. — Освен това, че доктор Цао е надут глупак и лъжец на лъжците. Много е възможно дъщеря му да е познавала Фан Шун преди сватбата си, а според брат ѝ тя не е била щастлива с Гу. Все още не мога да видя смисъл в цялата история. Може би разпитът на Бей и дъщеря му ще доведе до разкриване на някои нови факти. Сега ще напиша циркулярно писмо до всички граждански и военни власти в провинцията със заповед за арестуването на онзи юнак У.

— Ще го хванат, когато се опита да продаде двата коня — обади се Ма Жун. — Търговците на коне са много добре организирани. Те поддържат тесни връзки помежду си и с властите. Имат и система за дамгосване на конете със специални знаци. За новак в тая работа не е лесно да продаде краден кон... Поне така съм чувал — целомъдрено добави той.

Съдията се усмихна. Взе четката и бързо написа циркулярното писмо. Повика един писар и му заповяда да го размножи и да го разпрати незабавно. Прозвуча ударът на гонга и Ма Жун бързо помогна на съдията да облече официалната си роба.

Новината, че е открито тялото на Фан, вече се бе разчула. Съдебната зала беше претъпкана с любопитни зрители. Магистратът попълни един формуляр за надзирателя на затвора и Бей Чу бе доведен пред съдийската маса. Ди го накара да повтори показанията си и писарят му ги прочете. Когато Бей потвърди, че всичко е записано точно, и постави под протокола отпечатъка на палеца си, съдията каза:

— Дори и да казваш истината, Бей Чу, ти все пак си виновен, защото не си съобщил за случилото се и си направил опит да прикриеш убийство. Ще останеш под арест до окончателното ми решение. Сега ще изслушам доклада на регистратора на съдебните случаи.

Отведоха Бей Чу. Яви се доктор Шън и коленичи пред масата.

— Скромната личност пред вас — започна той — внимателно изследва тялото на мъжа, разпознат като Фан Шун, чиновник в съдилището. Установих, че е бил убит чрез еднократен замах с остър предмет, който е прерязал гърлото му. Изследвах също тялото на мъжа, разпознат от Хуйбън, старши монах на Храма на белия облак, като монаха Дзухай, отговорник за раздаването на милостиня към същия храм. По тялото му няма следи от наранявания, натъртвания или други белези на насилие, нито признаци, че е била използвана отрова. Склонен съм да приема, че кончината му се дължи на внезапен сърдечен удар.

Доктор Шън се изправи и постави на съдийската маса писмения си рапорт за аутопсията. Магистратът го освободи, след което обяви, че ще разпита госпожица Бей Сунян. Сержант Хун я доведе пред масата. Тя беше умила лицето си и се бе сресала. Така не беше лишена от известна доза хубост.

— Не ти ли казах още там, че си я бива? — прошепна Ма Жун на Цяо Тай. — Винаги съм казвал, че ако се изплакнат в реката, стават не по-лоши от всяка градска дама.

Девојката бе много уплашена, но след търпелив разпит съдията я накара да разкаже отново историята за Фан и жената. После я попита:

— Виждала ли си госпожа Фан преди?

Когато тя поклати отрицателно глава, Ди продължи:

— Тогава откъде знаеш, че жената, на която си поднесла храна, наистина е била госпожа Фан?

— Ами нали спяха в едно легло? — отвърна момичето.

Над тълпата се разнесе ехиден кикот. Съдията удари с чукчето си по масата.

— Тишина! — гневно викна той.

Съвсем объркана, девојката сведе глава. Погледът на съдията падна върху гребена, затъкнат в косите ѝ. Той извади от ръкава си другия гребен, който бе намерил в спалнята, където бе станало убийството. Двата предмета бяха напълно еднакви.

— Виж този гребен, Сунян — рече съдията. — Намерих го близо до чифлика. Твой ли е?

Кръглото лице на девојката грейна в широка усмивка.

— Значи той наистина ми го е купил! — доволно каза тя. После изведнъж се скова от страх и закри с ръкав устата си.

— Кой ти го е купил? — меко попита съдията. Очите на момичето се напълниха със сълзи. То проплака:

— Татко ще ме пребие.

— Виж какво, Сунян — каза съдията, — намираш се в съдилището и трябва да отговаряш на въпросите ми. Баща ти е в беда. Ако казваш само истината, това може да му помогне.

Момичето решително тръсна глава.

— Това няма нищо общо нито с баща ми, нито с вас — упорито рече то. — Няма да ви кажа!

— Говори или ще си изпатиш! — изсъска началникът на стражниците и вдигна бича си.

Момичето изпищя от ужас, после се разтресе от сърцераздирателни ридания.

— Не посягай! — кресна съдията на ефрейтора и погледна угрижено към помощниците си.

Ма Жун му хвърли въпросителен поглед, посочвайки към себе си. Ди се поколеба за момент, после кимна в знак на съгласие. Ма Жун бързо слезе от подиума, приближи се до девойката и започна да ѝ говори нещо с много тих глас. Скоро тя спря да хълца и енергично разклати глава. Ма Жун ѝ прошепна още няколко думи, после окуражително я потупа по гърба, намигна на съдията и зае мястото си на подиума. Сунян забърса лице с ръкава си. Вдигна очи към съдията и започна:

— Беше преди около един месец, когато работехме заедно на полето. А Куан ми каза, че имам хубави очи, а когато отидохме в плевнята да си изядем кашата, каза още, че имам хубави коси. Татко го нямаше, беше отишъл на пазара и аз се качих с А Куан на тавана на плевнята. Тогава... — тя замълча, после добави предизвикателно: — Тогава останахме на тавана.

— Разбирам — каза съдията. — А кой е този А Куан?

— Не знаете ли? — удивена попита девойката. — Всички го познават. Той е работник надничар, който се цани при чифликчиите, когато има много полска работа.

— Помоли ли те да се омъжиш за него? — попита съдията.

— Разбира се, два пъти — гордо отговори Сунян. — Но аз казах не, никога! На мен ми трябва мъж със собствено парче земя, тъй му рекох. А миналата седмица му рекох още, че повече не може да идва да ме вижда тайно през нощта. Една девойка трябва да мисли за бъдещето си, а тази есен аз ще навърша двайсет. А Куан ми каза, че нямал нищо против да се омъжа, но щял да ми пререже гърлото, ако някога си намеря друг любовник. Хората може да разправят, че е крадец и нехранимайко, но той много ме обича...

— А сега какво ще ни кажеш за тоя гребен? — попита съдията.

— А Куан е истински кавалер — рече Сунян с усмивка, от която личеше, че споменът ѝ е приятен. — Когато го видях за последен път, той ми рече, че иска да ми подари нещо наистина хубаво, което да ми напомня за него. Аз му рекох, че искам един гребен точно като тоя, дето носех. Той рече, че ще ми намери такъв дори ако се наложи да иде чак до пазара в града.

Съдията поклати глава.

— Това е всичко, Сунян — каза той. — Има ли къде да се настаниш тук в града?

— Леля ми живее до пристанището — отвърна девойката.

Когато сержант Хун я отведе, съдията попита началника на стражниците:

— Какво знаеш за тоя хубавец А Куан?

— Опасен престъпник, ваше превъзходителство — незабавно отговори той. — Преди половин година тук в трибунала му наброихме петдесет удара с тежкия бич, защото беше набил и ограбил един стар селянин, а подозираме, че пак той преди два месеца е пречукал оня дребен търговец при сбиване в игралния вертеп близо до Западната врата. Няма собствен дом, спи в гората или по плевните на чифлиците, в които работи.

Съдията се облегна назад в креслото. Известно време повъртя разсеяно гребена в ръцете си. После отново изправи гръб и каза:

— Съдът, след като проучи мястото на престъплението и изслуша показанията на свидетелите, смята, че Фан Шун и жената, облечена в дрехите на госпожа Гу, са били убити през нощта на четиринайсети този месец от скитника А Куан.

В залата се разнесе изумена гълчава. Съдията удари с чукчето си по масата.

— Заключение на съда е — продължи той, — че У, слугата на Фан Шун, пръв е разкрил убийството. Той е откраднал кутията с парите на Фан, присвоил е двата коня и е забягнал. Съдът ще направи необходимото за арестуването на престъпниците А Куан и У. Освен това съдът ще продължи усилията си, за да се изясни самоличността на жената, която е била с Фан, и да се намери тялото ѝ. Също така ще се опита да изясни връзката на монаха Дзухай с този случай.

В личния си кабинет съдията Ди каза на Ма Жун:

— Погрижи се дъщерята на Бей да се добере благополучно до къщата на леля си. Една изчезнала жена ни стига.

Когато Ма Жун излезе, сержант Хун каза с озадачена гримаса:

— Не можах да схвана добре защо заключението на ваше превъзходителство преди малко, по време на заседанието, беше такава.

— Нито пък аз — добави Цяо Тай. Съдията допи чая си. След това каза:

— Когато чух разказа на Бей Чу, веднага реших, че убиецът не може да е У. Ако той наистина е имал намерение да убие и да ограби господаря си, щял е да го направи на отиване към Биенфу или на връщане оттам, където е имал по-добри възможности и рискът да бъде разкрит е бил по-малък. Освен това У е градски човек. Той би използвал нож и със сигурност не сърп, който е крайно неудобен като оръжие за човек, несвикнал да борави с него. И най-сетне, само някой, който действително е работил в чифлика, е могъл да знае къде да намери сърпа в тъмнината. След като е налетял на убитите, У е откраднал кутията с парите и конете. Страхувал се е, че ще бъде обвинен за престъплението, а страхът в съчетание с алчността и добрата възможност за забогатяване представлява сериозен мотив.

— Това звучи правдоподобно — забеляза Цяо Тай.

— Но защо му е трябвало на А Куан да убива Фан Шун?

— Убил е не този, когото е искал да убие — отвърна съдията. — А Куан е купил гребена, който бил обещал на Сунян, и тази нощ е отивал при нея. Може би си е мислил, че ако ѝ го подари, тя ще го удостои с благоволенieto си още веднъж. Няма съмнение, че двамата със Сунян са си имали някакъв сигнал, с който той ѝ е давал да разбере, че е наблизо. Но докато е минавал край къщата на път за плевнята, А Куан е видял светлина в спалнята. Това е било нещо необичайно, затова е отворил прозореца и е надникнал вътре. Виждайки в полумрака двойката на леглото, е помислил, че са Сунян и новият ѝ любовник. Той е свиреп разбойник, тъй че веднага е отишъл при сандъка със сечивата, извадил е сърпа, скочил е в спалнята през прозореца и им е прерязал гърлата. Гребенът е паднал от ръкава му, намерих го под прозореца. Дали, преди да избяга, е разбрал, че е убил не тези, които е искал, не зная.

— Сигурно доста скоро е разбрал — обади се Цяо Тай.

— Знам ги аз тия типове. Той не би избягал, преди да претърси стаята, за да види дали няма нещо за крадене. Тогава сигурно пак е погледнал жертвите и е открил, че жената не е Сунян.

— Но тогава коя е била тя? — попита сержант Хун. — Ами монахът?

Сбърчвайки дебелите си вежди, съдията отговори:

— Признавам, че нямам и най-малка представа. Дрехите, конят с бяло петно на челото, времето на изчезването: всичко говори, че е била именно госпожа Гу. Но мисля, че от това, което казаха за нея баща ѝ и брат ѝ, съм успял да си изградя доста добра представа за нейната личност. Да е имала връзки преди и след брака си с този разбойник Фан Шун, просто не приляга на характера ѝ. По-нататък... Макар и да се убедих, че доктор Цао е свършен егоист, мисля, че неговото абсолютно безразличие към съдбата на дъщеря му не е естествено. Не мога да се отърва от мисълта, че убитата жена не е госпожа Гу и че той знае това.

— От друга страна — забеляза сержантът, — жената е внимавала Бей и дъщеря му да не видят лицето ѝ. Това подсказва, че тя наистина е била госпожа Гу, която не е искала да бъде разпозната. Тъй като брат ѝ ни каза, че често излизал с нея из полето, може да се предположи, че Бей и дъщеря му са знаели как изглежда.

— Основателна ти е забележката — с въздишка рече съдията. — И тъй като Бей я е видял след убийството, когато лицето ѝ е било покрито с кръв, не е могъл да я разпознае... стига това наистина да е била госпожа Гу. А що се отнася до оня монах, веднага след обедния ориз аз лично ще ида в Храма на белия облак и ще се опитам да науча нещо повече за него. Сержант, кажи на стражите да пригответ официалния ми паланкин. А ти, Цяо Тай, ще излезеш следобед заедно с Ма Жун. Опитайте се да откриете този А Куан и го арестувайте. Вчера двамата предложихте да арестувате някой опасен престъпник. Ето ви една хубава възможност. А докато оглеждате местността, можете да прескочите и до изоставения храм и да го претърсите. Не е изключено убитата жена да е погребана там. Човекът, откраднал трупа ѝ, не би могъл да отиде далеч.

— Ще ви намерим А Куан, ваше превъзходителство — каза Цяо Тай със самоуверена усмивка.

Той стана и излезе. Появи се един прислужник, който носеше таблата с обедния ориз на съдията. Ди едва бе взел пръчиците за хранене, когато Цяо Тай неочаквано се върна:

— Току-що на минаване край затвора случайно погледнах в килията, където временно са оставени телата на двамата покойници. Тан беше седнал край трупа на Фан и държеше ръката на мъртвеца в своята. Цялото му лице беше мокро от сълзи. Мисля, че кръчмарят е

имал предвид точно това, когато каза, че Тан е по-различен. Гледката е покъртителна, ваше превъзходителство. По-добре не ходете там.

ГЛАВА XI

СЪДИЯТА ДИ ПОСЕЩАВА ИГУМЕНА НА БУДИСТКИЯ ХРАМ; ВЕЧЕРЯ КРАЙ БРЕГА НА РЕКАТА.

Съдията Ди мълча през целия път до Източната врата. Само когато ги пренасяха през притока по моста Небесна дъга, сподели с Хун възхищението си от прекрасния изглед на Храма на белия облак, разположен на отсрещния бряг. Белите му мраморни портали и покритите със сини керемиди покриви се открояваха на фона на зеления планински склон. Носачите ги изкачиха по широка мраморна стълба и оставиха паланкина в просторен двор, заобиколен от широка открита галерия. Съдията подаде голямата си червена визитна картичка на един възрастен монах, който бе излязъл да ги посрещне.

— Негово преосвещенство тъкмо привършва следобедната си молитва — каза той.

После старецът ги преведе през три други двора, разположени амфитеатрално на склона и свързани с красива стълба от дялан мрамор. В дъното на четвъртия двор имаше още една редица от стръмни стъпала. На горния им край съдията видя дълга тясна тераса, изсечена направо в покритата с мъх скала. Чуваше се ромон на падаща вода.

— Извор ли има тук? — попита Ди.

— Да, ваше превъзходителство — отвърна монахът. — Водата е бликнала от скалата долу преди четиристотин години, когато светецът, основал храма, открил на това място свещената статуя на бог Майтрея. Тя е положена в параклиса, от другата страна на пропастта.

Сега съдията Ди видя, че между терасата и високата отвесна скала насреща имаше процеп, широк около пет стъпки. Тясно мостче от три дървени дъски водеше през ждрелото към широка тъмна пещера. Съдията стъпи на мостчето и погледна към дъното на

дълбоката пропаст. На около трийсетина стъпки под него бликаше бързоструен извор, чиито води обливаха острите камъни. От дълбината лъхаше благодатна хладина. В пещерата на отсрещната страна съдията зърна златна решетка, зад която висеше червена копринена завеса. Тя очевидно прикриваше параклиса със статуята на Майтрея, светая светих на храма.

— Покоите на негово преосвещенство са в края на терасата — каза старият монах.

Той ги отведе до една малка постройка с елегантно извита стряха, сгущена в сянката на вековни дървета, и изчезна. Скоро се появи отново и покани съдията да влезе. Сержант Хун седна отвън на една хладна каменна пейка.

Великолепна абаносова кушетка, украсена с дърворезба и покрита с възглавнички от червена коприна, заемаше цялото дъно на стаята. В средата ѝ бе седнал с кръстосани крака дребен топчест човечец, загърнат в широка роба от плътен златист брокат. Той кимна с облата си гладко обръсната глава и направи знак на съдията да седне срещу него на едно голямо резбовано кресло. После се обърна и постави почтително визитната му картичка върху малкия олтар, разположен в една ниша над кушетката. Пред останалите стени висяха тежки копринени драперии с извезани сцени от живота на Буда. Стаята беше напоена с тежкия аромат на някакво чуждоземно благовоние.

Старият монах постави до креслото на съдията малка палисандрова масичка за чай, също украсена с дърворезба, и му наля чаша ароматен чай. Игуменът изчака Ди да отпие и каза с изненадващо силен и звучен глас:

— Невежият монах пред вас възнамеряваше утре да посети съдилището, за да засвидетелства почитта си. Изпитвам дълбоко угризение от това, че негово превъзходителство дойде да ме посети пръв. Покорният ви слуга не заслужава тази изключителна чест.

Той гледаше право в съдията с дружелюбни големи очи. Макар че като непоколебим конфуцианец изпитваше твърде слаба симпатия към будистката вяра, Ди трябваше да признае, че този дребен игумен е една забележителна, изпълнена с достойнство личност. Съдията изрече няколко учтиви думи за величествените размери и красотата на храма. Игуменът вдигна пухкавата си ръчичка и каза:

— Всичко се дължи на милостта на нашия бог Майтрея. Преди четири столетия той благоволил да се представи на това място под формата на статуя от санталово дърво, висока повече от пет стъпки, изобразяваща го в момент на медитация, седнал с кръстосани крака. Нашият свят основател намерил статуята в пещерата и така Храмът на белия облак бил построен тук като твърдина по източните граници на империята и светилище за всички мореплаватели.

Игуменът остави кехлибарените мъниста на молитвената си броеница да се изплъзнат между пръстите му и зашепна някаква молитва. После продължи:

— Имах намерение да поканя негово превъзходителство лично да удостои с присъствието си една церемония, която скоро ще се състои в този скромен храм.

— Ще го приема като висока чест — с поклон отговори съдията Ди. — Каква ще бъде тази церемония?

— Благочестивият господин Гу Мънпин — обясни игуменът — помоли за разрешение да бъде направено копие на свещената статуя в естествена големина и то да бъде пренесено в Храма на белия кон, главното светилище на будистката вяра в столицата. Той не жали средства, за да се осъществи това богоугодно дело. Поръча на майстор Фън, най-добрия скулптор в провинция Шантун, да дойде тук, в храма ни, да скицира свещената статуя и най-прецизно да я измери. След като свърши тази работа, майстор Фън работи три седмици в дома на господин Гу и извая копието на статуята от кедрово дърво, ръководейки се от направените рисунки и взетите мерки. През цялото това време господин Гу се отнасяше с майстор Фън като със свой почетен гост и когато работата наближи към края си, организира великолепно празненство, на което майсторът заемаше почетното място. Тази сутрин господин Гу докара копието на статуята, поставено в красив сандък от палисандър, тук в храма.

Игуменът поклати кръглата си глава с доволна усмивка. Очевидно той придаваше голямо значение на този случай. После продължи:

— Веднага щом бъде определен благоприятният ден за това щастливо събитие, копието на статуята ще бъде тържествено благословено и осветено в този храм. Комендантът на гарнизона е издействал разрешение то да бъде пренесено в столицата с ескорт от

бронирани конници. Няма да пропусна да уведомя негово превъзходителство своевременно, когато денят и часът на освещаването бъдат определени.

— Изчисленията вече са направени, ваше преосвещенство — чу се дълбок глас зад съдията. — Денят и часът вече са определени: освещаването ще стане утре вечер веднага след втората нощна стража.

Един висок и сух мъж пристъпи напред. Игуменът го представи като Хуйбън, старши монах в храма.

— Не бяхте ли вие човекът, който тази сутрин разпозна мъртвия монах? — попита съдията Ди.

Мъжът тъжно сведе глава.

— Това е пълна загадка за всички нас — каза той. — По какви причини нашият монах Дзухай, отговорник за раздаването на милостиня, се е озовал на толкова отдалечено място в такъв необичаен час? Единственото възможно обяснение е, че го е повикал някой чифликчия в този район, за да му даде благословията си, и са го нападнали разбойници. Но предполагам, че негово превъзходителство вече разполага с някакви улики?

Поглаждайки бавно бакенбардите си, съдията отговори:

— Според нас има трети, неизвестен, който е искал на всяка цена да попречи мъртвата жена да бъде разпозната. Когато е видял вашия монах да минава оттам, е решил да му вземе одеждата, за да увие в нея тялото на жената. Знаете, че Дзухай беше намерен само по долни дрехи. Предполагам, че са се сборичкали и монахът внезапно е получил сърдечен удар.

Хуйбън поклати глава и запита:

— Негово превъзходителство намери ли тояжката му близо до тялото?

Съдията Ди се замисли за момент.

— Не! — каза той доста нервно.

Изведнъж си бе спомнил любопитен факт. Когато доктор Цао го изненада в черничевата горичка, ръцете му бяха празни. Но когато съдията го застигна на връщане към пътя, докторът носеше дълга бамбукова пръчка.

— Ще се възползвам от възможността — продължи Хуйбън — да уведомя негово превъзходителство, че миналата нощ в храма ни са проникнали трима крадци. Един от монасите в къщичката при портала

случайно ги е видял, когато са се прехвърлили през оградата и са избягали. За нещастие, докато вдигне тревога, те вече били изчезнали в гората.

— Веднага ще наредя да се извърши разследване — каза съдията. — Този монах може ли да опише разбойниците?

— В тъмнината не е успял да ги разгледа добре — отвърна Хуйбън, — но твърди, че и тримата са били високи мъже и че единият е имал тънка рядка брада.

— Щеше да бъде от голяма полза — сдържано каза съдията, — ако този монах е бил по-наблюдателен. Откраднали ли са нещо ценно?

— Тъй като не са познавали вътрешното разположение на храма — отговори Хуйбън, — са претърсили само задната зала, а там не са намерили друго, освен няколко ковчега.

— Е, това е добре! — каза съдията, след което се обърна към игумена и продължи: — Няма да се лиша от честта да дойда тук утре вечер в определения час.

Той стана, поклони се и си тръгна. Хуйбън и старият монах съпроводиха съдията Ди и сержант Хун до паланкина.

Докато ги пренасяха обратно през моста Небесна дъга, съдията каза на помощника си:

— Мисля, че Ма Жун и Цяо Тай няма да се върнат преди свечеряване. Хайде да отидем до пристанището и корабостроителницата отвъд Северната врата.

Хун даде нареждане на носачите и те се насочиха на север по втората търговска улица на града. Щом излязоха през Северната врата, видяха, че там кипи усилен труд. В корабостроителницата имаше голям брой тежки кораби, закрепени с дървени подпори. Множество разсъблечени работници, само с по една препаска около слабините, сновяха върху корабите и под тях. Отвред кънтяха гръмогласни заповеди и оглушителни удари на чукове.

Съдията Ди никога преди не беше посещавал корабостроителница. Той тръгна с Хун през тълпата, наблюдавайки всичко с интерес. Най-открая една голяма джонка бе повалена настрани. Шестима работници палеха огън от трева под нея. Гу Мънпин и представителят му Ким Сан стояха наблизо и разговаряха с майстора. Щом забеляза съдията и Хун, Гу побърза да отпрати

майстора и с куцукане се завтече да ги посрещне. Ди любопитства какво правят работниците.

— Това е една от най-големите ми океански джонки — обясни Гу. — Килнали са я настрани, за да изгорят водораслите и морските животни, полепнали по дъното ѝ. Те намаляват скоростта. После ще я стържат, докато я почистят напълно, и ще запълнят пукнатините с катран и кълчища.

Съдията пристъпи напред, за да може да наблюдава работниците по-отблизо, но Гу го хвана за ръката.

— Не се приближавайте повече, ваше превъзходителство — предупреди той. — Преди няколко години една греда, разхлабена от горещината, падна върху десния ми крак. Счупеното така и не зарасна, както трябва, затова сега се подпирам на този бастун.

— Много е красив — одобри го съдията. — Този пъстър южен бамбук е доста рядък.

— Така е, наистина — отвърна Гу, явно поласкан. — Полиран е много добре. Но е доста тънък за направа на бастуни, затова използвам две пръчки, вързани една за друга — после сниши гласа си до шепот: — Присъствах на съдебното заседание. Разкритията на негово превъзходителство силно ме смутиха. Това, което е направила жена ми, е ужасно: позор за мен и за цялото ми семейство.

— Не бива да правите прибързани заключения, господин Гу — каза съдията. — Аз нарочно подчертах, че самоличността на жената още не е установена.

— Високо оценявам дискретността на негово превъзходителство — бързо каза Гу и стрелна поглед към Ким Сан и сержант Хун.

Съдията попита:

— Позната ли ви е тази носна кърпичка?

Гу любопитно погледна бродираното парче коприна, което съдията извади от ръкава си.

— Разбира се — отговори той. — Това е една кърпичка от комплекта, който подарих на жена си. Къде сте я намерили, ваше превъзходителство?

— Край пътя близо до изоставения храм — каза съдията. — Помислих си... — изведнъж замълча. Спомни си, че забрави да попита игумена кога и защо храмът е бил изоставен. Сега запита Гу: — Чували ли сте слухове за този храм? Хората разказват, че го

обитавали духове. Това, разбира се, са глупости. Но ако наистина някой ходи там нощно време, ще трябва да направя разследване. Много е възможно нечестиви монаси от Храма на белия облак да го използват за някакви престъпни цели. Това би обяснило присъствието на оня монах близо до чифлика на Фан: може би е отивал в храма. Е, най-добре да отида пак в Храма на белия облак и да разпитам игумена или Хуйбън. Между другото игуменът ми разказа за вашето благочестиво начинание. Освещаването на копието на статуята е насрочено за утре вечер. Бих присъствал с удоволствие.

Гу направи дълбок поклон. После каза:

— Негово превъзходителство не може да си тръгне, без да приеме една, макар и лека, вечеря. На другия край на пристанището има доста приличен ресторант, известен с варените раци, които поднасят там.

Гу се обърна към Ким Сан:

— Ти продължавай. Знаеш какво трябва да направиш.

Съдията Ди нямаше търпение да се върне в храма, но съобрази, че един по-продължителен разговор с Гу може да се окаже полезен. Той нареди на Хун да се прибере в съдилището и последва Гу.

Беше започнало да се смрачава. Когато стигнаха до елегантния павилион на брега на реката, келнерите вече палеха цветните фенери, окачени на стряхата. Двамата мъже седнаха близо до лакирания червен парапет, където можеха да се наслаждават на прохладния бриз, който полъхваше откъм реката, и на веселите разноцветни светлини по кърмите на лодките, плъзгащи се в двете посоки.

Келнерът донесе голямо плато с червени раци, от които се вдигаше пара. Гу разтроши черупките на няколко от тях и ги предложи на съдията. Ди щипна от бялото месо със сребърните си пръчици, топна го в паничката с джинджифилов сос и го опита с наслада. После изпи малка чаша жълто вино и каза на Гу:

— Току-що, докато разговаряхме при корабите, вие ми се сторихте твърдо убеден, че жената в чифлика на Фан е била вашата съпруга. Не исках да ви задавам неудобен въпрос в присъствието на Ким Сан, но имате ли основания да предполагате, че тя ви е мамела?

Гу се смръщи. След малко отговори:

— Оказа се грешка да се ожениш за жена със съвсем различно възпитание, ваше превъзходителство. Аз съм заможен човек, но съм

съвсем неук в областта на литературата. Амбицията ми беше втория път да се ожения за дъщеря на учен човек. И сбърках. Макар че живяхме заедно само три дни, разбрах, че тя няма да хареса новия си живот. Направих всичко възможно да проявя разбиране, но не срещнах никакъв отговор, така да се каже... — изведнъж той добави с горчивина в гласа: — Тя мислеше, че не съм подходящ за нея, и понеже е била възпитавана доста либерално... допускам, че... може би някаква предишна любов...

Устата му се разкриви. Той бързо изпразни чашата си.

— За трето лице е трудно — рече съдията — да изказва мнение, когато става дума за интимните отношения на женена двойка. Приемам, че имате сериозни основания за подозренията си. Но аз не съм сигурен, че жената с Фан е била вашата съпруга. Не съм сигурен дори, че тя действително е била убита. Що се отнася до нея, вие знаете по-добре от мен в каква сложна ситуация може да е замесена. Ако наистина е така, съветвам ви да ми го кажете сега. Заради нейното, а и заради вашето собствено добро!

Гу стрелна поглед към съдията. На Ди се стори, че в очите му проблесна истински ужас. Но той бързо се овладя и изрече с равен глас:

— Казах ви всичко, което зная, ваше превъзходителство.

Съдията Ди стана.

— Виждам, че над реката се спуща мъгла — отбеляза той. — Най-добре да си тръгвам. Благодаря за прекрасната вечеря.

Гу придружи съдията до паланкина му. Носачите го преведоха обратно през града до Източната врата. Те се придвижваха с бързи крачки, защото очакваха с нетърпение вечерната си порция ориз.

Пазачите при портала на храма явно се учудиха, когато видяха съдията да минава отново покрай тях. Първият двор беше пуст. От главната зала високо горе се дочуваха звуците на монотонно песнопение. Очевидно монасите отслужваха вечерната си служба.

Съдията Ди бе посрещнат от един доста навъсен млад монах. Той каза, че игуменът и Хуйбън ръководят службата, но ще заведе госта да изпие чаша чай в покоите на игумена. Двамата мълчаливо пресякоха пустия двор. Когато стигнаха до третия двор, съдията внезапно се спря.

— Задната зала гори! — извика той.

Огромни кълба дим и червени огнени езици се издигаха високо към небето от двора под тях. Монахът се усмихна:

— Готвят се да кремират тялото на Дзухай — рече той.

— Никога преди не съм наблюдавал кремация — възкликна съдията. — Да идем там и да хвърлим едно око.

Той тръгна към стълбите, но младият монах бързо го хвана за ръката.

— На външни лица не е позволено да наблюдават този ритуал — каза той.

Съдията освободи ръката си. Той каза хладно:

— Единственото оправдание за невежеството ви е вашата младост. Помнете, че разговаряте с магистрата си. Заведете ме!

В двора пред задната зала в голяма открита пещ гореше огромен огън. Наоколо нямаше никой, освен един монах, който усърдно разпалваше огъня с духало. До него бе поставена глинена делва. Съдията забеляза също голям продълговат сандък в близост до пещта.

— Къде е мъртвото тяло? — запита той.

— В този сандък от палисандрово дърво — навъсено отвърна младият монах. — Днес късно следобед хората от съдилището го донесоха тук на носилка. След кремацията прахът на покойника ще бъде поставен в оная делва.

Горещината бе почти непоносима.

— Заведете ме в покоите на игумена — остро заповяда съдията.

Монахът го заведе до високата тераса и тръгна да търси игумена. Като че ли изобщо бе забравил за чая. Съдията не обърна внимание на това. Той започна да крачи по терасата. Прохладният влажен въздух, който лъхаше от пропастта, приятно заменяше убийствената горещина край пещта.

Изведнъж Ди чу приглушен писък. Спря и се заслуша. Не се чуваше нищо, освен ромона на водата долу в пропастта. После писъкът се разнесе отново, стана по-силен и замря като стенание. Идваше откъм пещерата на Майтрея. Съдията бързо тръгна натам и стъпи на дървеното мостче, което водеше към входа на пещерата. Направи две крачки и се смръзна на мястото си. През мъглата, надигаща се от пропастта, той видя мъртвия магистрат, застанал в другия край на мостчето.

Смразяващ страх скова сърцето му. Той стоеше неподвижно и вторачено гледаше облеченото в сива роба привидение. Очните орбити изглеждаха празни, невиждащият им взор и зловещите петна от разложението върху хлътналите бузи изпълваха съдията с неописуем ужас. Привидението бавно вдигна мършавата си призрачна ръка, посочи към моста и бавно поклати глава.

Съдията Ди погледна надолу, където сочеше призрачната ръка. Видя само широките дъски на моста. Отново вдигна глава. Привидението сякаш се бе разтворило в мъглата. Всичко бе свършило.

Продължителна тръпка премина през тялото на съдията. Той внимателно постави десния си крак върху средната дъска на моста. Тя падна. Ди чу как се удари долу в камъните на дъното на пропастта, на трийсет стъпки под него.

Известно време той постоя неподвижно, вторачен в черната дупка пред краката си. После отстъпи и избърса студената пот от челото си.

— Дълбоко съжалявам, че накарах негово превъзходителство да ме чака — чу се глас зад гърба му.

Съдията се обърна. Като видя Хуйбън, той тихо посочи липсващата дъска.

— Вече многократно съм казвал на игумена — смутено рече Хуйбън, — че гнилите дъски трябва да се сменят. Някой ден този мост ще стане причина за сериозен инцидент.

— Той току-що щеше да стане — сухо каза съдията. — За късмет тъкмо когато се канех да мина по него, спрях, защото чух някакъв писък откъм пещерата.

— О, това са само кукумявки, ваше превъзходителство — каза Хуйбън. — Свили са гнездата си близо до входа на пещерата. За нещастие игуменът не може да напусне службата, преди да произнесе благословията си. Мога ли да направя нещо за ваше превъзходителство?

— Можете — каза съдията. — Предайте на негово преосвещенство моите почитания. Той се обърна и тръгна към стълбите.

ГЛАВА XII

ИЗПОВЕД НА ЕДИН РАЗОЧАРОВАН ЛЮБОВНИК; ИЗЧЕЗВАНЕТО НА КОРЕЙСКИЯ МАЙСТОР.

Когато Ма Жун отведе дъщерята на селянина в къщата на леля й — приветлива стара дама, — тя настоя да го почерпи с купичка овесена каша. Цяо Тай го почака известно време в къщичката на пазачите, после изяде ориза си в компанията на началника на стражниците. Но веднага щом Ма Жун се върна, двамата яхнаха конете и излязоха заедно. На улицата Ма Жун попита:

— Знаеш ли какво ми каза онова момиче, Сунян, когато си тръгвах?

— Че си мъж и половина... — безразлично отговори Цяо Тай.

— Нищо не разбираш от жени, братко — снизходително каза Ма Жун. — Разбира се, че тя мислеше така. Но жените не ги казват тия неща, нали разбираш, поне в началото. Не... тя каза, че съм нежен.

— О, небеса! — втрещен извика Цяо Тай. — Ти нежен! Горкото глупаво момиче. Но, така или иначе, няма за какво да се притеснявам, нямаш шанс. Не разполагаш с парче земя, нали? А ти я чу, като казваше, че иска точно това.

— Аз имам други неща — самодоволно заяви Ма Жун.

— Бих искал да не мислиш само за фльорци, братко — изсумтя Цяо Тай. — Началникът на стражниците ми разказа доста неща за оня А Куан. Няма нужда да го търсим в града. Той идва тук само от време на време, колкото да се напие или да поиграе комар. Не се задържа дълго. Трябва да го потърсим извън града, там той се чувства по-удобно.

— Щом като е селски дръвник — каза Ма Жун, — не вярвам да е напуснал окръга. Сигурно е хванал гората западно от града.

— А защо да хваща гората? — попита Цяо Тай. — Той знае, че едва ли някой подозира връзка между него и убийството. Аз на негово място бих се покрил известно време някъде наблизо, за да видя накъде духа вятърът.

— В такъв случай — каза Ма Жун — да започнем с претърсването на изоставения храм. Така можем да убием с един куршум два заека.

— Един път и ти да кажеш нещо умно — рече Цяо Тай с кисела гримаса. — Да вървим тогава там.

Излязоха от града през Западната врата и продължиха по шосето към караулката на кръстопътя. Там оставиха конете и хванаха пеш към храма, като се придържаха към лявата страна на пътя, където дърветата ги прикриваха.

— Началникът на стражниците ми каза — прошепна Цяо Тай, когато приближиха порутената къщичка на пазача, — че А Куан не го бива за нищо друго, освен за лов в гората и за побоища. Каза още, че бил много коварен с ножа. Тъй че трябва да подходим към тая работа сериозно и да се намъкнем в храма, без той да ни усети... ако изобщо е вътре.

Ма Жун кимна и пропълзя в храстите до портала, следван от Цяо Тай. След като известно време с мъка си проправяха път през гъстия храсталак, Ма Жун вдигна ръка. Той разтвори внимателно клонките и даде на приятеля си знак с глава. Двамата започнаха внимателно да оглеждат високата каменна сграда, върху която времето бе оставило своя отпечатък. Храмът се издигаше в дъното на обрасъл с мъх двор. Редица изпочупени каменни стъпала водеха нагоре към главния вход, който представляваше просто една тъмна дупка. Две бели пеперуди пърхаха наоколо над високо избуялата трева. Всичко друго бе застинало в пълен покой.

Ма Жун вдигна едно камъче и го хвърли. То се удари в стената и изтрополя надолу по каменните стълби. Почакаха с вперени в мрачния вход очи.

— Нещо шавна вътре — прошепна Цяо Тай.

— Аз ще се промъкна през главния вход — каза Ма Жун, — а ти заобиколи храма и влез през страничната врата. Който намери нещо интересно, свирка.

Цяо Тай се отправи надясно през храстите, а Ма Жун запълзя в обратната посока. Когато прецени, че е достатъчно близо до левия ъгъл на сградата, той притича и опря гръб о стената. Започна внимателно да се плъзга по нея, докато стигна до стъпалата. Ослуша се. Беше съвсем тихо. Бързо изтича по стълбата, вмъкна се във входа и спря близо до него, пак с гръб към стената.

Когато очите му привикнаха с полумрака, видя, че в широката и висока зала няма нищо друго, освен една стара жертвена маса до стената в дъното. Таванът се поддържаше от четири дебели дирека, разположени в центъра и свързани в горните си краища с яки кръстосани греди.

Ма Жун изостави удобната си позиция и се насочи към вратата до жертвената маса. Когато минаваше край диреците, лек шум над главата му го накара да погледне нагоре и в същото време да отскочи встрани. Нещо голямо и тъмно профуча и падна, като закачи лявото му рамо.

Ударът събори Ма Жун на пода с такава сила, че всичките му кости изпрацяха. Едрият мъж, който се бе опитал да му счупи гръбнака, също бе паднал на пода, но успя да се изправи пръв и се нахвърли върху Ма Жун с ръце, протегнати към гърлото му.

Ма Жун го посрещна, като опря двата си крака в корема му и го прехвърли през главата си. Докато се опитваше да се изправи, оня налетя отново. Ма Жун прицели един ритник към слабините му, но мъжът светкавично отстъпи встрани, връхлетя пак и склучи мощна хватка около гръдния кош на гиганта.

Пъшкайки тежко, всеки от двамата се опитваше да докопа гърлото на другия. Мъжът беше висок и силен колкото Ма Жун, но не беше школуван борец. Ма Жун бавно го изтласка към високата жертвена маса, като се преструваше, че не може да измъкне ръцете си от хватката му. Когато успя да опре кръста му в ръба на масата, изведнъж проверя ръцете си под неговите и ги склучи около врата му. Повдигайки се на пръсти, той преви гърба на противника си назад, без да освобождава задушавачата си хватка, и щом оня отдръпна ръцете си, му нанесе мощен тласък с тежестта на цялото си тяло. Чу се зловещ звук на чупещи се прешлени и тялото на мъжа се отпусна безпомощно.

Ма Жун разхлаби хватката и остави противника си да се свлече на пода. Задъхан, той се загледа в падналото тяло. Мъжът лежеше неподвижно, очите му бяха затворени. Изведнъж ръцете му се размърдаха в конвулсивни движения. Очите му се отвориха. Ма Жун клекна до него. Знаеше, че с врага му е свършено. Падналият мъж погледна към Ма Жун с малките си жестоки очи. Изпитото му мургаво лице се разкриви. Той изпъшка:

— Не мога да движа краката си.

— Не обвинявай мен — каза Ма Жун. — Е, ако се съди по състоянието ти, няма да се радваме дълго на запознанството си, но все пак ще ти кажа, че съм офицер от съдилището. А ти си А Куан, нали?

— Дано изгниеш в ада! — изсъска мъжът. После започна да стене.

Ма Жун отиде до вратата, свирна с пръсти и отново се върна край А Куан. Когато Цяо Тай дотича в залата, А Куан започна да ругае. После измърмори:

— Тоя номер с хвърлянето на камъче е един от най-старите в занаята...

— И твоят номер със скачането върху врата ми от гредата на тавана също не е нов — сухо каза Ма Жун. После се обърна към Цяо Тай и добави: — Този няма да изтрае дълго.

— Поне убих тая кучка, Сунян — изръмжа мъжът. — Да спи с нов мъж, и то в леглото на господаря! А за мен и сеното на тавана беше достатъчно добро.

— В тъмнината си направил малка грешка — каза Ма Жун. — Но сега няма да те тревожа с това. Черният съдия на оня свят несъмнено ще ти обясни всичко най-подробно.

А Куан затвори очи и изпъшка. Задъхвайки се, той каза:

— Аз съм силен. Няма да умра. А при мен няма грешка. Този сърп, брат ми, се връза в гърлото й, докато опря на кокал.

— Бива си те със сърпа — съгласи се Цяо Тай. — И с кого спешетя?

— Не знам и не ме интересува — процеди А Куан през стиснатите си зъби. — Но и той си получи своето. Кръвта шурна от гърлото му, заля и нея. Така й се пада на кучката!

Той се разхили, но внезапен продължителен гърч стегна гърдите му и лицето му посиня.

— А кой беше другият мъж, който се навърташе наоколо? — нехайно попита Ма Жун.

— Там нямаше друг освен мен, глупав пън! — давейки се, изръмжа А Куан. Изведнъж той погледна нагоре към Ма Жун с паника в малките си очи. — Не искам да умра. Страх ме е! — каза той.

Двамата приятели го гледаха с почиттелно мълчание. Лицето на А Куан се сгърчи в гримаса. Ръцете му потръпнаха и това беше последното му движение.

— Свърши се с човека — дрезгаво каза Ма Жун. Той се изправи и продължи: — Обаче едва не ми видя сметката. Издебна ме, проснат по корем на една от ония греди между диреците високо горе до тавана. Но преди да скочи върху мен, предизвика някакъв шум и аз успях да се поотдръпна. Точно навреме! Ако се беше стоварил върху раменете ми, както беше намислил, щеше да ми счупи гръбнака.

— А сега ти счупи неговия... — каза Цяо Тай. — Хайде да претърсим храма. Така нареди съдията.

Те претърсиха централния и задния двор, както и пустите килии на монасите. Надникнаха и между дърветата около храма. Но се натъкнаха само на няколко уплашени полски мишки. Когато се върнаха в предната зала, Цяо Тай замислено огледа жертвената маса.

— Нали се сещаш — каза той, — че зад тия неща често има долап, в който монасите крият сребърните си свещници и съдовете за горене на благовония, когато настанат смутни времена?

Ма Жун поклати глава.

— Няма да е лошо да хвърлим едно око — каза той.

Отместиха тежката маса встрани. В тухлената стена зад нея наистина имаше дълбока ниша ниско долу. Ма Жун се приведе и погледна вътре. После изруга.

— Цялата дупка е претъпкана със стари изпотрошени бамбукови тояжки — разочаровано каза той.

Двамата приятели излязоха през главния вход и се върнаха в караулката. След като дадоха на дежурния ефрейтор необходимите наставления за пренасянето на мъртвия А Куан в съдилището, яхнаха конете си и поеха обратно. Когато влизаха в града през Западната врата, беше вече тъмно. Пред съдилището срещнаха сержант Хун. Той им каза, че тъкмо се връща от пристанището, където съдията Ди вечеря с Гу Мънпин.

— Днес имах късмет — каза Ма Жун. — Затова ви каня на една хубава вечеря в „Градината на деветте цвята“.

Когато влязоха в кръчмата, видяха Бо Кай и Ким Сан, седнали на една ъглова маса. Пред тях се мъдреха две големи кани с вино. Шапката на Бо Кай беше килната на тила му. Той изглеждаше в добро настроение.

— Добре дошли, приятели мои! — радушно извика той. — Елате при нас. Ким Сан току-що пристигна. Помогнете му да ме догони с пиенето.

Ма Жун се приближи към него и каза строго:

— Миналата вечер се беше напил като маймуна. Нанесе тежки обиди на мен и на приятеля ми и наруши обществения ред, като квичеше разни неприлични песни. Осъждам те да платиш пиенето. Яденето е от мен!

Всички се разсмяха. Съдържателят донесе проста, но вкусна храна и петимата мъже изпиха по няколко чаши вино. Когато Бо Кай поръча нова кана, сержант Хун се надигна и каза:

— По-добре да се връщаме. Съдията сигурно вече се е прибрал.

— О, небеса, разбира се! — извика Ма Жун. — Трябва да му докладвам за храма.

— Да не би вас двамата най-сетне да ви е осенило просветление? — невярващо попита Бо Кай. — Кажете ми в кой храм предпочитате да се молите?

— Хванахме А Куан в запустелия храм — каза Ма Жун. — Сега вече той наистина е пуст. В него не остана нищо друго, освен куп счупени монашески тояжки.

— Много, много важна улика! — през смях каза Ким Сан. — Вашият началник сигурно ще ви похвали.

Бо Кай искаше да изпрати тримата мъже до съдилището, но Ким Сан продължи:

— Да останем още малко в това гостоприемно място, приятелю, и да изпием някоя и друга кана вино.

Бо Кай се поколеба. После се отпусна на стола с думите:

— Добре, още по една малка, но за последно! Не забравяй, че не одобрявам злоупотребата с алкохол.

— Ако не излезе някаква друга работа — подвикна Ма Жун, — по-късно ще прескочим пак. Само за да видим как си допивате

последната чашка.

Тримата мъже завариха съдията Ди седнал сам в личния си кабинет. Сержант Хун забеляза, че изглежда блед и уморен. Но когато чу доклада на Ма Жун за откриването на А Куан, лицето му светна.

— Значи моята теория за убийството по погрешка се оказа вярна — каза той. — Но си остава проблемът, коя е жената. А Куан е избягал веднага след убийството, без дори да вземе кутията с парите. Той не е знаел нищо от онова, което се е случило след бягството му. Оня крадлив слуга У може да е забелязал третата личност, която със сигурност е замесена в тази история. Ще научим това, когато го заловим.

— Ние претърсихме най-старателно целия храм и храстите около него — каза Ма Жун, — но не намерихме умряла жена. Само зад жертвената маса открихме куп счупени бамбукови тояжки, каквито обикновено носят монасите.

Съдията се наведе напред.

— Бамбукови тояжки ли? — невярващо възкликна той.

— Всичките стари, за изхвърляне, ваше превъзходителство — намеси се Цяо Тай. — Изпотрошени до една.

— Любопитна находка! — бавно рече съдията. Той се замисли дълбоко. После стана и каза на Ма Жун и Цяо Тай: — Вие двамата сте имали хубав ден. Сега най-добре се приберете и се наспете добре. Аз ще остана да поприказвам с Хун.

Когато двамата здравеняци си тръгнаха, съдията Ди се настани удобно в креслото и разказа на сержанта за разхлабената дъска в Храма на белия облак.

— Повтарям — заключи той, — че това беше явен опит да ме убият.

Хун тревожно погледна господаря си.

— От друга страна — каза той, — тази дъска може наистина да е била проядена от червеите. Когато сте стъпили на нея, ваше превъзходителство...

— Не съм — кратко отговори съдията. — Само я докоснах с крака си, за да я изпробвам — и като видя неразбирация поглед на Хун, побърза да добави: — Точно когато се канех да стъпя на нея, видях духа на покойния магистрат.

В кабинета отекна шумът от затръшване на врата някъде из сградата. Съдията изправи гръб.

— Казах на Тан тази врата да се поправи — избухна той.

Хвърли бърз поглед към пребледнялото лице на Хун, вдигна чашата с чай и я поднесе към устните си. Но не отпи. Загледа се вторачено в малките сиви пращинки, които плаваха по повърхността на чая. Бавно остави чашата обратно и разтревожено каза:

— Виж, Хун, някой е сложил нещо в чая ми.

Двамата мъже безмълвно се загледаха в сивия прах, който бавно се разтваряше в горещия чай. Изведнъж съдията прокара пръст по повърхността на писалището. После напрегнатото му изражение се смени с изнурена усмивка.

— Изнервил съм се, Хун — сухо каза той. — От тръшкането на вратата е паднала малко мазилка от тавана. Това е всичко.

Сержант Хун въздъхна облекчено. Той отиде до масичката за чай и наля на съдията нова чаша. Седна отново и каза:

— В крайна сметка може би за падането на дъската също има естествено обяснение, ваше превъзходителство. Не мога да допусна, че човекът, убил предишния магистрат, ще посмее да посегне и на вас. Ние нямаме никаква представа, кой е този човек и...

— Но той не знае това, Хун — прекъсна го съдията. — Той не знае и какви предположения е споделил с мене следователят. Може да си мисли, че не предприемам действия срещу него само защото искам да печеля време. Този неизвестен престъпник несъмнено следи всяка моя стъпка с най-голямо внимание и нещо, което съм казал или направил, може да го накара да мисли, че съм по следите му.

Съдията Ди бавно поглади мустаците си, след което продължи:

— Сега нарочно ще му покажа намеренията си, доколкото е възможно, за да го накарам да направи още един опит да ме убие. Тогава вероятно ще се издаде.

— Ваше превъзходителство не трябва да поема такъв ужасен риск! — изплашено възкликна Хун. — Наясно сме, че е безмилостен и коравосърдечен главорез. Само небесата знаят какъв нов пъклен план замисля сега. На нас дори не ни е известно...

Съдията не го слушаше. Той внезапно стана. Взе свещта и каза:

— Ела с мен, Хун.

Сержантът тръгна след съдията, който бързо прекоси главния двор, насочи се към личната резиденция, влезе и мълчаливо тръгна по тъмния коридор към библиотеката. На вратата вдигна свещта и огледа стаята. Беше същата, каквато я бе оставил след предишното си посещение. Съдията се приближи до мангала за подгриване на вода и нареди на Хун:

— Сержант, придърпай това кресло насам.

Когато Хун довлече креслото до шкафа с мангала, съдията стъпи на седалката. Той вдигна свещта и започна да оглежда червената лакирана греда на тавана.

— Дай ми ножа си и лист хартия! — припряно нареди съдията. — И подръж малко свещта.

Той разстла листа хартия върху дланта на лявата си ръка, а с дясната започна да чегърта с върха на ножа повърхността на гредата. После слезе от креслото и внимателно избърса острието в хартията. Върна ножа на Хун, а хартията сгъна и я пъхна в ръкава си. След това попита Хун:

— Тан още ли е в канцеларията?

— Струва ми се, че когато се връщах, го видях да седи край писалището си, ваше превъзходителство — отговори сержантът.

Съдията бързо излезе от библиотеката и отиде в канцеларията. На писалището на Тан горяха две свещи. Той седеше на стола си прегърбен и гледаше право пред себе си. Когато видя двамата мъже да влизат, бързо се изправи. Виждайки измъченото му лице, Ди каза съчувствено:

— Убийството на помощника ви сигурно е било голям удар за вас, Тан. Най-добре се приберете у дома и си легнете рано. Преди това обаче бих искал да ви задам един въпрос. Кажете ми, правени ли са някакви ремонти в библиотеката на магистрата Уан наскоро преди смъртта му?

Тан сбърчи чело. След малко отговори:

— Не, ваше превъзходителство, не и наскоро преди смъртта му. Но около две седмици преди това магистратът ми каза, че един от посетителите му забелязал на тавана обезцветено петно и обещал да изпрати майстор да поднови лака на това място. Нареди ми, когато дърводелецът дойде, да го пусна да свърши работата си.

— Кой може да е бил този посетител? — нервно попита съдията.

Тан поклати глава.

— Наистина не зная, ваше превъзходителство. Съдията беше много популярен сред видните граждани на окръга. Повечето от тях го посещаваха в библиотеката му след сутрешното съдебно заседание, за да изпият по чаша чай и да си побъбрят. Съдията сам приготвяше чая. Игуменът, старшият монах Хуйбън, корабоприжателите Йе и Гу, доктор Цао и...

— Предполагам, че майсторът може да бъде намерен — нетърпеливо го прекъсна съдията. — Лаковото дърво не расте по тези места. Едва ли в окръга има много специализирани дърводелци.

— Точно затова съдията беше много благодарен на своя посетител за предложението — каза Тан. — Ние не знаехме, че тук може да се намери майстор, който работи с лак.

— Идете да разпитате стражниците — нареди съдията Ди. — Поне те трябва да са го видели. Елате след това да ми докладвате в кабинета.

Когато отново седна зад писалището си, съдията оживено каза на Хун:

— Прахът, който падна в чашата ми, ме доведе до разрешението на загадката. Когато убиецът е забелязал онова обезцветено петно на тавана, причинено от парата на кипящата вода, той е разбрал, че съдията винаги оставя медния мангал на едно и също място върху шкафа, и тогава го е осенила пъклената идея. Той е имал съучастник, който е играл ролята на майстора. Преструвайки се, че поправя обезцветеното петно, дърводелецът е пробил малка дупка в гредата на тавана точно над мангала. Поставил е в дупката едно или няколко восъчни топченца с отровен прах в тях. Това е всичко, което е трябвало да направи. Той е знаел, че съдията, увлечен в четенето си, често оставя водата за чай да ври известно време в котлето, преди да стане и да налее от нея в каната. Рано или късно горещата пара трябвало да разтопи восъка и прахът да падне във врящата вода, където да се разтвори веднага. Просто и ефикасно, Хун. Току-що открих тази дупка в гредата на тавана, в средата на обезцветеното петно. По ръба ѝ все още е останал малко полепнал восък. Ето как е било извършено убийството.

Влезе Тан:

— Двама от стражниците си спомнят за майстора, ваше превъзходителство. Дошъл в трибунала десетина дни преди смъртта на съдията, докато негово превъзходителство ръководел следобедното съдебно заседание. Бил кореец от един кораб, закотвен в пристанището, и знаел само няколко думи на китайски. Тъй като бях заръчал на стражниците да го пуснат, те го завели в библиотеката. Останали с него, за да не задигне нещо. Казаха, че той порботил известно време върху гредата на тавана, после слязъл от стълбата си и измърморил нещо в смисъл, че повредата е доста голяма и ще е най-добре да се поднови целият таван. След това си отишъл и повече никой не го видял.

Ди се отпусна върху облегалката на креслото си.

— Още една задънена улица — мрачно каза той.

ГЛАВА XIII

МА ЖУН И ЦЯО ТАЙ ИЗЛИЗАТ НА РАЗХОДКА С ЛОДКА; ЕДНА ЛЮБОВНА СРЕЩА ПРИКЛЮЧВА ПО НЕОЧАКВАН НАЧИН.

Ма Жун и Цяо Тай се върнаха в „Градината на деветте цвята“ в приповдигнато настроение. На влизане Цяо Тай обяви доволно:

— Е, сега вече наистина ще си пийнем като хората!

Но когато се приближиха до масата на приятелите си, Ким Сан ги изглежда тъжно. Той посочи Бо Кай, който бе положил глава на масата. Пред него бяха наредени куп празни винени кани.

— Господин Бо Кай изпи много вино за твърде кратко време — унило каза Ким Сан. — Опитвах се да го спра, но той не ме слушаше. Сега е в отвратително настроение. Не виждам какво мога да направя. Ако вие двамата бъдете така любезни да се погрижите за него, аз ще си тръгна. Жалко, защото корейското момиче ни чака.

— Какво корейско момиче? — попита Цяо Тай.

— Юсу, от второто корабче — отговори Ким Сан. — Тази вечер е свободна и обеща да ни покаже някои интересни места в корейския квартал, които дори и аз още не съм виждал. Наел съм лодка да ни закара дотам, за да пийнем край реката. Сега ще ида и ще им кажа, че всичко пропада.

Той се надигна.

— Е — благосклонно се намеси Ма Жун, — ние можем да се опитаме да ти помогнем, като го разбудим и го посвестим.

— Опитвах се — рече Ким Сан, — но ви предупреждавам, че е в много противно настроение.

Ма Жун сръга Бо Кай в ребрата, после го сграбчи за яката и го вдигна над масата.

— Събуди се, брат ми! — изрева в ухото му той. — Виното и жените те чакат.

Бо Кай ги изгледа с помътени очи.

— Повтарям ви — изфъфли той с набъбналия си език — и ви потретвам, че ви презирам. Вие сте група дегенерати, банда развратни пияници и нищо повече. Аз нямам нищо общо с вас, с никой от вас.

И той отново положи глава на масата. Ма Жун и Цяо Тай се изкикотиха.

— Добре — каза Ма Жун на Ким Сан, — щом е така настроен, остави го тук.

После се обърна към Цяо Тай и добави:

— Да седнем на някоя маса и да си допием на спокойствие. Според моите изчисления, докато дойде време да си ходим, Бо Кай ще е изтрезнял.

— Ще бъде жалко разходката да се проваля само заради Бо Кай — каза Цяо Тай. — Ние никога не сме ходили в корейския квартал. Защо не ни вземеш вместо него, Ким Сан?

Ким прехапа устни.

— Няма да е лесно — отвърна той. — Сигурно сте чували, че корейският квартал си е повече или по-малко отделна територия, със собствена юрисдикция. Това означава, че хората от съдилището не бива да ходят там, освен ако надзорникът не ги помоли за помощ.

— Глупости! — възрази Цяо Тай. — Че кой ни кара да обявяваме какви сме? Двамата с моя приятел ще си свалим шапките, ще си вържем косите и никой няма да ни познае.

Ким Сан, изглежда, се колебаеше, но Ма Жун извика:

— Чудесна идея, хайде да тръгваме!

Докато ставаха, Бо Кай изведнъж надигна глава. Ким Сан го потупа по рамото и каза успокояващо:

— Ти си почини тук хубаво. Поспи, докато премине действието на кехлибарената течност.

Бо Кай скочи, при което столът му се прекатури. Сочейки с треперещ пръст към Ким Сан, той закрещя:

— Ти обеща да ме вземеш, подъл развратнико! Може да ти се виждам пиян, но не съм човек, с когото можеш да се подиграваш.

Той сграбчи за гърлото една кана и заплашително я размаха към Ким Сан. Другите посетители на кръчмата се обърнаха да наблюдават

зрелището. Ма Жун избълва една цветиста ругатня, бързо измъкна каната от ръката на Бо Кай и изръмжа:

— Няма как. Ще трябва да го влачим с нас.

Ма Жун и Цяо Тай взеха Бо Кай между себе си, а Ким Сан плати сметката. Отвън Бо Кай започна сърцераздирателно да се оплаква:

— Аз съм много болен, не мога да вървя пеш. Искам да полегна на дъното на някоя лодка.

И седна наред улицата.

— Няма да се возиш на лодка! — весело му каза Ма Жун и го вдигна на крака. — Тази сутрин запушихме удобната ти миша дупка в решетката на шлюза. Ще ти се наложи да размърдаш мързеливите си крачка. Добре ще ти се отрази.

Бо Кай ревна да плаче.

— Наеми му носилка — нетърпеливо каза Цяо Тай на Ким Сан. — Чакай ни при Източната врата. Ние ще кажем на пазачите да ви пуснат да минете.

— Радвам се, че дойдохте с нас — рече Ким Сан. — Не знаех, че дупката в решетката е запушена. Ще се видим при вратата.

Двамата приятели тръгнаха на изток с бързи крачки. Ма Жун погледна подозрително към приятеля си, който се движеше, без да продума.

— Всемогъщи небеса! — изведнъж избухна той. — Само не казвай, че пак си хлътнал. Трябва да призная, че не ти се случва често, но когато ти се случи, не е на добро. Колко пъти съм ти говорил да не задълбаваш! Малко любов тук, малко там, така трябва да се забавляваш, без да си навличаш неприятности.

— Какво да правя, момичето ми харесва — смънка Цяо Тай.

— Карай, както си знаеш, но после да не кажеш, че не съм те предупредил.

Завариха Ким Сан в ожесточена разправия със стражите при Източната врата. Бо Кай се беше изправил в носилката и вдигаше врява до небесата, като пееше една мръснишка песен за явно удоволствие на носачите. Цяо Тай обясни на пазачите, че имат заповед да откарат Бо Кай на среща с един човек на отсрещния бряг на притока. Те не изглеждаха много убедени, но ги пуснаха да минат.

Разплатиха се с носачите, пресякоха моста Небесна дъга и на отсрещния бряг наеха лодка. Ма Жун и Цяо Тай мушнаха черните си

шапки в ръкавите и привързаха косите си с парчета моряшко въже. Успоредно на второто корабче беше пристанала доста голяма корейска баржа. Между двете ѝ ниски мачти висяха гирлянди от цветни фенери. Ким Сан се покатери на борда, следван от Ма Жун и Цяо Тай, които изтеглиха Бо Кай.

Юсу стоеше до парапета на борда. Беше облечена в корейска национална дреха — дълга права рокля от бяла коприна на цветя, пристегната под гърдите с копринена лента, вързана на красива голяма фльонга. Надолу краищата на лентата се разширяваха. Косите на девойката бяха вдигнати на висок кок, зад ухото ѝ бе втъкнато бяло цвете. Цяо Тай я гледаше възхитено с широко отворени очи. Тя ги поздрави с усмивка:

— Не знаех, че и вие двамата ще дойдете — каза тя. — Но защо сте навили тези странни неща около главите си?

— Шшт — прошепна Ма Жун. — Не казвай на никого. Ние сме маскирани — после подвижна на дебелината жена от второто корабче: — Ей, дърто, я прати насам пухкавата ми приятелка. Някой трябва да ми крепи главата, когато ме хване морската болест.

— В корейския квартал ще намериш много момичета — нетърпеливо каза Ким Сан.

Той кресна на корейски някаква заповед към тримата лодкари. Те отгласнаха баржата и започнаха да гребат.

Ким Сан, Бо Кай и Ма Жун се разположиха с кръстосани крака върху копринените възглавнички, наредени на палубата около ниска лакирана масичка. Цяо Тай се канеше да седне при тях, но Юсу му направи знак да отиде при нея до вратата на надстройката.

— Не искаш ли да видиш как изглежда отвътре едно корейско корабче? — нацупено му рече тя.

Цяо Тай хвърли поглед към останалите. Бо Кай пълнеше чашите с вино, Ким Сан и Ма Жун бяха потънали в разговор. Той пристъпи към нея и каза с пресипнал глас:

— Не мисля, че ще им липсвам, поне за известно време.

Тя го гледаше с палави огънчета в очите. Цяо си помисли, че никога не е виждал толкова красива жена. Тя отвори вратата и той я последва по стълбите към централната кабина.

Разсеяната светлина на две лампи с абажури от цветна коприна падаше върху една много ниска широка абаносова кушетка, покрита с

дърворезба, пищно украсена със седефени инкрустации и застлана с дебела, плътно изтъкана тръстикова рогозка. Бродирани копринени драперии украсяваха стените. Синкаво облаче с остро ухание лениво се къдреше над старинна кадилница, поставена върху червена тоалетна масичка от лакирано дърво. Юсу отиде при масичката и донатъкми бялото цвете зад ухото си. После се обърна и попита с усмивка:

— Не ти ли харесва тук?

Цяо Тай я гледаше влюбено и чувстваше някаква особена тъга.

— Сега разбирам — с пресипнал глас каза той — защо човек винаги трябва да те вижда в твоята собствена среда и в дрехите на твоята страна. Но колко странно е, че у вас жените винаги носят бяло. У нас бялото е траурен цвят.

Тя бързо се доближи до него, постави пръст на устните му и прошепна:

— Не говори такива неща.

Цяо Тай я взе в обятията си и я целуна страстно. После я отведе до кушетката, седна и я привлече към себе си.

— Когато се върнем на твоето корабче — пошепна в ухото ѝ той, — ще прекарам цялата нощ с теб.

Той искаше да я целуне отново, но тя отклони главата му, стана и каза тихо:

— Ти май не си много темпераментен любовник, а?

После развърза красивата панделка под гърдите си, тръсна рамене и роклята ѝ падна на пода. Тя се изправи пред Цяо Тай съвсем гола. Той скочи. Вдигна я на ръце и я положи на кушетката. Предишния път тя се бе държала доста сдържано, но сега се показва такава, каквата беше в действителност. Цяо Тай си помисли, че никога не е обичал така жена.

Когато страстта им се уталожи, те останаха легнали един до друг. Цяо Тай забеляза, че баржата се движи бавно по течението. Вероятно приближаваха кея на корейския квартал. Той чу, че на палубата става някаква неразбория. Изправи се в постелята и посегна да вземе дрехите си, които беше оставил на купчина върху пода до кушетката. Но Юсу, застанала зад него, обви нежните си ръце около врата му.

— Не ме оставяй още! — прошепна тя.

Някъде отгоре отекна силен трясък. Последваха гневни викове и ругатни. Ким Сан влетя в кабината, сграбчил дълъг нож. Ръцете на

Юсу изведнъж се стегнаха около гърлото на Цяо Тай. Шията му сякаш бе стисната от менгеме.

— Свършвай с него по-бързо! — викна тя на Ким Сан. Цяо Тай сграбчи ръцете ѝ. Опита да се освободи, като едновременно се задържи в седнало положение, но тежестта на момичето го теглеше назад и надолу. Ким Сан скочи напред с нож, насочен към гърдите на Цяо Тай. С върховно усилие Цяо успя да извърти торса си настрани, за да отърси от себе си момичето. Ким Сан нанесе удара точно в момента, когато тялото на Юсу бе закрило Цяо Тай. Ножът се заби в голия ѝ хълбок. Ким Сан го извади и отстъпи назад, гледайки невярващо кръвта, която обля бялата кожа на девойката. Цяо Тай освободи шията си от вече безсилните ѝ ръце, скочи от кушетката и сграбчи ръката, с която Ким Сан държеше ножа. Ким Сан излезе от вцепенението. Той нанесе страхотен удар в лицето на Цяо Тай. Ударът попадна в дясното му око и го затвори. Но Цяо Тай вече стискаше с двете си длани дясната китка на Ким Сан. Изви я и насочи върха на ножа към гърдите на противника си. Ким отново нанесе удар с лявата ръка, но в същото време Цяо Тай мощно тласна нагоре ръката му с ножа. Острието проникна дълбоко в гърдите на Ким.

Цяо хвърли корееца с гръб към стената и се обърна към Юсу. Половината ѝ тяло се бе свлякло от кушетката. Тя притискаше хълбока си с ръка. Между пръстите ѝ шуртеше силна струя кръв. Тя вдигна глава и насочи към Цяо Тай втренчен застинал поглед. Устните ѝ се раздвижиха.

— Трябваше да го направя! — с мъка каза тя. — Страната ми има нужда от това оръжие. Ние трябва отново да се надигнем. Прости ми... — устните ѝ потрепнаха още веднъж и тя прошепна: — Корея!

По тялото ѝ премина тръпка и главата ѝ клюмна. Цяо Тай чу Ма Жун да псува разярено на палубата. Той хукна нагоре, както си беше съвсем гол. Ма Жун се биеше освирепял с един снажен лодкар. Цяо Тай обви с ръце главата на лодкаря и рязко я изви. Мъжът се отпусна, но Цяо Тай не разхлаби хватката си. С бърз тласък на бедрото го изхвърли през борда.

— Аз се погрижих за другия — изпъшка Ма Жун. — Третият сам скочи във водата.

Лявата му ръка кървеше обилно.

— Слез долу — изръмжа Цяо Тай. — Ще те превържа.

Ким Сан седеше на пода, където го беше захвърлил Цяо Тай, с гръб, опрян в стената. Красивото му лице беше разкривено. Изцъклените му очи бяха вторачени в мъртвото момиче. Като видя, че устните му помръдват, Цяо Тай се надвеси над него и изсъска:

— Къде са тия оръжия?

— Оръжия? — измърмори Ким Сан. — Това беше номер. Трябваше да я подлъжем... и тя се хвана.

Той изпъшка, ръцете му конвулсивно се ключиха около дръжката на ножа, стърчаща от гърдите му. По лицето му се стичаха пот и сълзи. Той каза с мъка:

— Тя... тя... Какви свине сме ние.

Ким стисна обезкървените си устни.

— Щом не е било оръжие, с какво сте въртели контрабанда? — настойчиво попита Цяо Тай.

Ким Сан отвори уста. От нея бликна струя кръв. Давейки се, той промълви:

— Злато...

После тялото му се отпусна и се свлече настрани на пода. Ма Жун любопитно местеше поглед от Ким Сан към голото тяло на мъртвото момиче.

— Тя е искала да те предупреди и той я е убил, така ли? — попита той.

Цяо Тай кимна. Той бързо облече дрехите си. После нежно нагласи тялото на Юсу върху кушетката и го покри с бялата й рокля. Траурен цвят, помисли си Цяо. Свеждайки поглед към застиналото лице, той каза тихо на приятеля си:

— Верността... Това е най-хубавото нещо на света, Ма Жун.

— Красиво чувство — сухо каза някой зад тях. Цяо Тай и Ма Жун се обърнаха едновременно. Бо Кай надничаше отвън през прозорчето, опрял лакът на перваза.

— Свещени небеса! — възкликна Ма Жун. — Теб пък изобщо те бях забравил.

— Не беше много любезно — забеляза Бо Кай. — Аз използвах оръжието на слабите: избягах. Спуснах се долу на тесния дървен корниз, който обикаля баржата.

— Хайде, влизай тук — изръмжа Ма Жун. — Можеш да ни помогнеш да се оправим с тая ръка.

— Кървиш като заклано прасе — тревожно каза Цяо Тай. Той бързо взе бялата копринена лента на момичето и започна да превързва ръката на Ма Жун. След малко попита: — Какво се случи горе?

— Едно от тия кучета изневиделица ми скочи отзад. Опитах се да го праметна през глава, но вторият ме ритна в корема и извади нож. Вече си мислех, че с мен е свършено, когато оня, дето ме държеше отзад, внезапно ме пусна. В последния момент успях да извия тялото си встрани и ножът, насочен към сърцето ми, ме улучи в лявата ръка. Аз го ритнах с коляно в слабините, с дясната ръка му праснах един под ченето и той се праметна през борда. През това време оня зад мен май беше поразмислил и сам си скочи във водата. Чух го как цопна. Тогава ми налетя третият. Беше доста едър, а аз не можех да използвам лявата си ръка. Ти цъфна точно навреме.

— Така няма да тече кръв — каза Цяо Тай, докато завързваше краищата на копринената лента около врата на Ма Жун. — Дръж ръката си на тая подвеска.

Ма Жун леко трепна, докато Цяо Тай затягаше възела, после попита:

— Къде е тоя проклет поет?

— Да се качим на палубата — каза Цяо Тай. — Вероятно опразва каквото е останало в каните.

Но горе палубата беше пуста. Започнаха да викат. Единственият шум, който им отговори, беше плясъкът на гребла, долитащ отдалеч през мъглата. Със страховита ругатня Ма Жун изтича до кърмата на баржата. Спасителната лодка бе изчезнала.

— Проклетият кучи син! И той е в играта.

Цяо Тай прехапа устни и изсъска:

— Когато хванем това лъжливо копеле, със собствените си ръце ще извия мършавата му шия.

Ма Жун се мъчеше да пробие с поглед мъглата.

— Ако го хванем, братко — бавно изрече той. — Струва ми се, че сме някъде по долното течение на реката.

Той има голяма преднина, ще ни трябва много време, за да върнем баржата на брега.

ГЛАВА XIV

СЪДИЯТА ДИ РАЗМИШЛЯВА НА ГЛАС ВЪРХУ ДВА ОПИТА ЗА УБИЙСТВО; ПРЕД СЪДА СЕ ЯВЯВА НЕПОЗНАТА ЖЕНА.

Беше почти полунощ, когато Ма Жун и Цяо Тай се прибраха в съдилището. Преди това закотвиха корейската баржа под моста Небесна дъга и наредиха на стражите при Източната врата да изпратят няколко човека да я пазят и да внимават нищо да не се размества.

Съдията Ди все още беше в личния си кабинет насаме с Хун. Той вдигна глава и изгледа изумен раздърпаната двойка. Но докато Ма Жун разказваше историята си, изумлението му се смени с яростен гняв. Когато Ма Жун свърши, съдията скочи и започна да се разхожда из кабинета с ръце на гърба.

— Това е нечувано! — изведнъж избухна той. — Сега пък опит за убийство на двама офицери от съдилището веднага след опита да бъде ликвидиран аз.

Ма Жун и Цяо Тай погледнаха учудено към Хун. Той тихо и набързо им разказа за разхлабената дъска на моста над пропастта. За предупреждението на убития съдия премълча, защото знаеше, че единственото нещо на света, от което се страхуваха юначагите, бяха загадъчните свръхестествени явления.

— Тези песоглавци залагат капаните си добре — отбеляза Цяо Тай. — Нападението над нас също беше хитро замислено. Разговорът в „Градината на деветте цвята“ е бил старателно репетирана сцена.

Съдията не го слушаше. Той спря да се разхожда и каза:

— Значи изнасят злато. Слуховете за оръжието са били само уловка, колкото да отвлекат вниманието ми. Но защо ще го изнасят в Корея? Винаги съм мислел, че там има предостатъчно злато — той нервно подръпна брадата си. Седна зад писалището и продължи: — По-рано тази вечер обсъждахме с Хун защо тези главорези искат да ме

премахнат от пътя си. Стигнахме до извода, че според тях аз знам повече, отколкото знам в действителност. Но защо са искали да убият вас? Нападението на баржата очевидно е било подготвено, след като сте се разделили с Бо Кай и Ким Сан. Опитайте се да си припомните дали по време на вечерята сте казали нещо, което може да им е дало повод за тревога.

Ма Жун сви вежди и се замисли дълбоко. Цяо Тай умислено поглаждаше тънките си мустачки. По едно време каза:

— Ами водихме най-обикновен разговор, разменихме си по някоя и друга шега. Но освен това... — той ядосано тръсна глава.

— Аз споменах за ходенето ни в изоставения храм — намеси се Ма Жун. — Тъй като по време на съдебното заседание вие съобщихте публично, че възнамерявате да арестувате А Куан, реших, че няма да има нищо лошо, ако им кажа, че сме го открили там.

— А споменахте ли нещо и за ония вехтории? — попита сержант Хун.

— Да, наистина! — отвърна Ма Жун. — По този повод Ким Сан си направи някаква шега.

Съдията удари с юмрук по писалището.

— Ето, това е! — възкликна той. — По някаква причина тези бамбукови тояжки са много важни.

Съдията извади от ръкава си ветрило и яростно започна да си вее. После каза на Ма Жун и Цяо Тай:

— Не можехте ли да бъдете малко по-внимателни, докато биехте онези главорези? Преди смъртта си А Куан каза точно това, което искахме да знаем, а корейските моряци сигурно само са изпълнявали нарежданията на Ким Сан. Но ако бяхте хванали жив самия Ким Сан, може би целият възел щеше да се разплете.

Цяо Тай се почеса по главата.

— Да — унило рече той. — Като се замисля, нямаше да е зле, ако го бях хванал жив. Но всичко стана толкова бързо... Общо взето, беше приключило, преди да осъзная, че е започнало.

— Забравете думите ми — усмихна се съдията. — Нямам основание да ви се сърдя. Все пак жалко, че Бо Кай ви е шпионирал, когато сте наблюдавали агонията на Ким Сан. Сега този разбойник знае точно какво ни е известно. Ако не ви беше подслушал, щеше да гадае издал ли е Ким Сан целия заговор, или не. А уплашеният

престъпник е склонен да предприема необмислени стъпки и по този начин може да се издаде.

— Не бихме ли могли да разпитаме със законни изтезания ония корабопритежатели, Йе и Гу? — с надежда попита Ма Жун. — В крайна сметка тъкмо техни хора се опитаха да убият нас двамата.

— Нямаме и най-дребната улика срещу Гу и Йе — каза съдията. — Единственото, което знаем, е, че корейците играят важна роля в изпълнението на престъпния план. И това можеше да се очаква, тъй като, както вече ни е известно, златото се изнася за Корея. Съдията Уан неволно е сгрешил, когато е решил да повери документите на онова корейско момиче. Очевидно то е показало пакета на приятеля си Ким Сан и той е извадил изобличаващите книжа от лакираната кутия. Не са посмели да унищожат самата кутия, защото са се страхували, че съдията Уан може да е оставил сред книжата си някаква записка, че е дал пакета на девойката. И ако тя не е била в състояние да го върне, щом ѝ го поискат, е имало вероятност да я заподозрат. Може би именно по тази причина личните книжа на покойния съдия са били откраднати от съдебния архив. Както изглежда, престъпниците имат доста широка организация. Разполагат с агенти дори в имперската столица. По един или друг начин те могат да се окажат замесени и в изчезването на жената от чифлика на Фан, а сигурно имат връзка и с оня надут глупак доктор Цао. Имаме на разположение куп факти, но ни липсва ключ за изход от този заплетен лабиринт от предположения и подозрения — съдията въздъхна дълбоко и продължи: — Е, вече минава полунощ. Вие тримата най-добре се приберете и хубаво се наспете. Когато излезеш, сержант, събуди трима-четирима чиновници и им кажи да напишат обяви за издирването на Бо Кай с обвинение в опит за убийство. Текстът да включва пълното му описание. Нареди на стражите да ги разлепят още тази нощ при входа на съдилището и по всички големи сгради из града, та хората да ги прочетат утре веднага когато излязат. Пипнем ли този хитрец, има голяма вероятност да направим крачка напред.

На сутринта, докато съдията закусваше в личния си кабинет, а Хун му прислужваше, се представи началникът на стражата и

докладва, че корабоприитежателите Гу и Йе настояват за спешна аудиенция.

— Кажи им — рязко каза Ди — да дойдат на сутрешното съдебно заседание. Каквото имат да казват, да го кажат публично!

После се появиа Ма Жун и Цяо Тай, следвани от Тан. Тан изглеждаше още по-зле, лицето му беше пепеляво и той с мъка съдържаше треперенето на ръцете си. Щом влезе, запелтечи:

— То-това е ужжжасно. Откакто жжживея в този окръг, не се е случвало такова безчинство. Да нападнат двама офицери от съдилището, аз...

— Не се тревожете — прекрати вайкането му съдията. — Моите помощници знаят как да се грижат за себе си.

Двамата приятели явно бяха поласкани. Ма Жун бе махнал превръзката, а окоето на Цяо Тай изглеждаше малко по-добре, въпреки че все още беше украсено с всички цветове на дъгата. Докато Ди бършеше лицето си с влажна кърпа, прозвуча ударът на гонга. Хун помогна на съдията да се преоблече. После всички тръгнаха към съдебната зала.

Въпреки ранния час тя беше препълнена. Хората, живеещи близо до Източната врата, бяха разпространили новината за боя на корейската баржа, а и гражданите бяха прочели обявите за издирването на Бо Кай. Докато правеше проверката, съдията забеляза на първия ред доктор Цао, Йе Бън и Гу Мънпин.

Веднага щом отекна ударът на съдийското чукче, доктор Цао пристъпи напред, люшкайки гневно брадата си. Той коленичи и възбудено започна:

— Ваше превъзходителство, снощи се случи ужасно нещо. Късно през нощта горкият ми син Цао Мин бил събуден от цвиленето на конете в обора, който е близо до вратарската къщичка. Отишъл там и заварил конете много неспокойни. Събудил пазача, после взел една сабя и се насочил към дърветата около къщата, като мислел, че там някъде може би се крие крадец. После ненадейно почувствал, че на гърба му се стоварва огромна тежест, а в раменете му се забиват нокти. Бил притиснат, главата му почти опирала земята. Последното нещо, което чул, било изщракване на зъби близо до гърлото му. После изгубил съзнание, понеже главата му се ударила в един остър камък. За щастие точно тогава дотичал пазачът с фенер. Той видял една черна

сянка да изчезва между дърветата. Поставихме сина ми на легло и превързахме раните му. Драскотините по раменете му не са сериозни, но раната на челото е дълбока. Тази сутрин дойде съвсем за малко в съзнание, после пак изпадна в несвяст. Призори го прегледа доктор Шън и каза, че положението му е сериозно. Покорният ви слуга, ваше превъзходителство, настоява съдилището да вземе незабавно необходимите мерки за проследяването и убиването на този тигър човекоядец, който броди из окръга.

Над множеството се понесоха одобрителни възгласи.

— Още тази сутрин — каза съдията — съдилището ще изпрати ловци по дирите на звяра.

Щом доктор Цао се върна на мястото си на първия ред, напред излезе Йе Бън. Той коленичи пред съдийската маса. След като каза името и професията си за протокола, той започна:

— Покорният ви слуга прочете сутринта обявите за издирването на моя служител Бо Кай. Говори се, че упоменатият Бо Кай е замесен в някакво сбиване на една корейска баржа. Искам да заявя, че споменатият Бо Кай е човек с избухлив характер и ексцентрично поведение и аз отхвърлям всяка отговорност за действията му извън часовете, през които е работил за мен.

— Кога и при какви обстоятелства наехте на работа Бо Кай? — попита съдията.

— Той дойде при мен преди десетина дни, ваше превъзходителство — отвърна Йе Бън, — с препоръчително писмо от видния столичен учен Цао Фън, братовчед на моя добър приятел доктор Цао Хъсиен. Каза ми, че се е развел с жена си и иска да прекара известно време далеч от столицата, където роднините на бившата му съпруга му създавали неприятности. Той се оказа развратен пияница, но имаше изключителни способности в областта на финансите. След като прочетох обявите, повиках прислужника си и го попитах кога за последен път е виждал Бо Кай. Той ми каза, че миналата нощ младежът се прибрал много късно. Отишъл до стаята си, в четвъртия двор на резиденцията ми, и скоро след това отново излязъл, носейки някаква плоска кутия. Тъй като прислужникът ми добре познава избухливия му характер, се въздържал от всякакъв коментар, но му направило силно впечатление, че Бо Кай сякаш много бързал. Преди да дойда тук в съдилището, претърсих стаята му, но не открих да липсва

нещо, освен една кожена кутия, в която той съхраняваше книгата си. Всичките му дрехи и лични принадлежности си бяха на място — Йе Бън поспря за малко, после продължи: — Бих искал заявлението ми, че не нося отговорност за незаконните деяния на Бо Кай, да бъде вписано в протокола, ваше превъзходителство.

— Ще бъде — хладно отговори съдията, — но заедно с моята забележка, която ще чуете сега. Аз не приемам това твърдение и заявявам, че ви смятам напълно отговорен за всичко, което вашият служител е направил или се е въздържал да направи. Той е бил на работа при вас и е живял под вашия покрив. Взел е участие в старателно подготвен заговор за убийството на двамата ми помощници. Вие трябва да докажете, че не сте също замесен в този заговор.

— Как бих могъл да го докажа, ваше превъзходителство? — изскимтя Йе Бън. — Нямам никаква представа за това, ваше превъзходителство! Аз съм гражданин, който почита законите. Не ви ли посетих оня ден специално, за да ви докладвам, че...

— Тази история е нагла лъжа! — грубо го прекъсна съдията. — Освен това ми докладваха, че около вашия дом, близо до втория мост на канала, стават странни неща. До второ нареждане ще останете под домашен арест.

Йе Бън започна да протестира, но началникът на стражата му изрева да мълчи. Двама стражници го отведоха в къщичката на пазачите, за да чакат по-нататъшните разпореждания на съдията Ди относно строгостта на режима на домашния арест.

Щом отведоха Йе Бън, пред съдийската маса коленичи Гу Мънпин.

— Вашият покорен слуга — каза той — има малко по-различно становище от това на своя приятел и колега Йе Бън. Доколкото моят служител, кореецът Ким Сан, също е бил замесен в сбиването на баржата, искам да заявя и да подчертая, че се чувствам напълно отговорен за действията на упоменатия Ким Сан, включително и за тези, които е предприемал извън работното си време при мен. Искам да докладвам на негово превъзходителство, че корейската баржа, на която се е случил инцидентът, е моя собственост, а тримата корейски моряци са на служба при мен. Моят майстор в корабостроителницата заяви, че снощи по време на вечерния ориз Ким Сан дошъл на

пристанището и наредил баржата да бъде приготвена за път, без да споменава какъде ще пътува. Няма нужда да уточнявам, че е действал без мое разрешение и без мое знание. Но аз лично ще разследвам най-подробно това своеволие и ще бъда доволен, ако няколко опитни служители от съдилището бъдат изпратени на пристанището и в дома ми, за да наблюдават моите действия.

— Съдът — каза Ди — оценява желанието на Гу Мънпин да сътрудничи. Веднага щом приключи разследването на сбиването, трупът на споменатия Ким Сан ще му бъде предаден, за да го изпрати на най-близкия родственик за погребение.

Съдията Ди се канеше да закрие заседанието, когато забеляза някакво брожение сред посетителите. Една висока жена с грубо лице, облечена в черна роба с безвкусни червени апликации, си проправяше път през множеството, като влачеше след себе си друга жена, скрита зад воал. Когато високата жена коленичи, втората, с воала, остана до нея права, със сведена глава.

— Нищожната личност пред вас — с дрезгав глас каза коленичилата — почитателно съобщава, че се нарича госпожа Ляо и е притежателка на петото корабче на цветята, закотвено до Източната врата. Тя води в съдилището на негово превъзходителство една престъпница.

Съдията се наведе напред и огледа крехката фигура със забулено лице. Той бе много учуден от онова, което каза жената, защото обикновено съдържателите на бардаците имаха свои начини да се справят с непокорните проститутки.

— Как се казва момичето — попита той — и какво е обвинението, което отправяте срещу него?

— Тя твърдо отказва да съобщи името си, ваше превъзходителство — извика жената, — и...

— Би трябвало да ви е известно — строго я прекъсна съдията, — че нямате право да позволявате на момиче да работи във вашето заведение, без да сте установили самоличността му.

Жената бързо удари глава о пода и захленчи:

— Хиляди пъти прося милостта на негово превъзходителство! Трябваше да започна с това, че не съм наела момичето като проститутка. Ето какво се случи, ваше превъзходителство, самата истина ще ви кажа. На петнайсети преди изгрев слънце Бо Кай дойде

на корабчето ми с това момиче, облечено в монашеска роба. Каза ми, че това е новата му наложница, която си е взел миналата вечер. Първата му жена не искала да я приеме в къщата, накъсала дрехите ѝ на парцали, наговорила ѝ обидни думи и не давала дума да се издума, макар че господин Бо Кай спорил с нея до късно през нощта. Каза, че ще му трябват няколко дни, докато се споразумее с жена си, и поиска да остави момичето на моя кораб, докато уреди всичко. Даде ми малко пари и поиска да намеря на момичето прилични дрехи, защото нямало друго, освен тази монашеска роба. А господин Бо Кай е добър клиент, ваше превъзходителство, и работи за корабопритежателя Йе Бън, моряците също са добри клиенти, така че какво друго можеше да направи една самотна жена, освен да се съгласи, ваше превъзходителство. Дадох на пиленцето прилична рокля, настаних го в хубава каюта съвсем само и когато помощникът ми каза, че то трябва да приема и клиенти, за да си поддържа формата, понеже няма да посмее да каже на господин Бо Кай, аз го срязах изкъсо. Държа на думата си, ваше превъзходителство. Това е установен ред в къщата ми. Но и законът, ваше превъзходителство, за мен винаги е на първо място. И така, когато тази сутрин дойде лодката на зарзаватчията и той ми каза, че са разлепени обяви за издирването на Бо Кай, аз рекох на помощника си: „И самата тази дама да не е престъпница, поне ще знае къде негово превъзходителство може да намери Бо Кай. Мой дълг е да съобщя за нея.“ И ето, доведох я в съдилището, ваше превъзходителство!

Съдията изправи гръб в креслото си. Той каза на жената с воала:

— Открийте лицето си, кажете си името и опишете отношенията си с престъпника Бо Кай!

ГЛАВА XV

МЛАДА ЖЕНА РАЗКАЗВА ПОТРЕСАВАЩА ИСТОРИЯ; ЕДИН СТАР МЪЖ ПРИЗНАВА ЗЛОВЕЩО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ.

Жената вдигна глава и с уморен жест отметна воала си. Съдията Ди установи, че е доста хубава двайсетинагодишна девойка с миловидно и много интелигентно лице. Тя заговори с тих глас:

— Недостойната личност пред вас е госпожа Гу, по баща Цао.

Над зрителите се понесоха удивени възгласи. Гу Мънпин бързо излезе напред. Той хвърли изпитателен поглед към жена си, после се върна на мястото си на първия ред. Лицето му беше преbledняло като на мъртвец.

— Вие бяхте обявена за изчезнала, госпожо Гу — бавно каза съдията. — Кажете ни какво точно се случи, като започнете от следобеда на четиринайсети, когато сте напуснали бащината си къща и сте оставили брат си назад.

Госпожа Гу погледна умолително съдията.

— Наистина ли трябва да разказвам всичко, ваше превъзходителство? — попита тя. — Аз по-скоро бих...

— Трябва, госпожо Гу! — отсече съдията. — Вашето изчезване е свързано поне с едно убийство, а вероятно и с други углавни престъпления, които се наказват със смърт. Слушам ви!

Тя се поколеба известно време, после започна:

— Когато свърнах наляво към шосето, срещнах нашия съсед Фан Шун, придружен от един слуга. Познавах го по лице, тъй че не видях причина да не отговоря на любезния му поздрав. Той ме попита закъде съм тръгнала. Отговорих му, че се връщам в града и че изчаквам брат си, който скоро ще ме настигне. Понеже той не се появяваше, Фан Шун се върна с коня си обратно до кръстопътя, огледа пътя назад, но от брат ми нямаше и следа. Помислих си, че понеже вече съвсем бяхме

наближили главното шосе, той може би е решил, че не се нужда от придружител, и се е върнал у дома през полето. Тогава Фан каза, че също отива в града, и предложи да ме придружи. Щял да mine по черния път. Увери ме, че е поправен и че ще спестим много време, ако минем по него. Тъй като не ме блазнаше мисълта да минавам сама покрай изоставения храм, приех предложението му. Когато стигнахме до малката колиба при входа към чифлика му, Фан каза, че трябва да каже нещо на своя изполичар, и ми предложи да си почина в колибата, докато се върне. Слязох от коня, влязох вътре и седнах на едно столче. Отвън Фан каза нещо на прислужника си и дойде при мен. Огледа ме от горе до долу със зла усмивка, заяви, че е изпратил прислужника си напред към чифлика, защото искал да прекара известно време насаме с мен — госпожа Гу спря за момент, бузите ѝ се зачервиха от гняв. После продължи с тих глас: — Започна да ме дърпа, аз го отблъснах и предупредих, че ще викам за помощ, ако не ме остави на мира. Но той се изсмя и заяви, че колкото и да викам, няма кой да ме чуе и затова е по-добре да бъда любезна с него. Започна да къса роклята ми. Борих се, колкото можах, но той беше много по-силен. Когато ме съблече, върза ръцете ми зад гърба с пояса на роклята и ме хвърли на снопите. Там трябваше да понеса гнусната му похот. След това развърза ръцете ми и каза да се облека. Заяви, че му харесвам и че трябва да прекарам нощта с него в чифлика. Щял да ме върне в града на другия ден и да разкаже на мъжа ми някаква правдоподобна история. Никой няма да разбере какво се е случило в действителност. Знаех, че съм изцяло във властта на този мръсник. Вечеряхме в чифлика, после легнахме. Щом Фан заспа, понечих да стана, да избягам и да се върна в къщата на баща си. Но изведнъж видях, че прозорецът се отваря и един висок мъж със сърп в ръката скача в стаята. Ужасно уплашена, събудих Фан, но мъжът се хвърли върху него и му преряза гърлото с един замах на сърпа. Тялото на Фан падна върху мен, кръвта му се плисна върху лицето и гърдите ми...

Госпожа Гу зарови лице в дланите си. По знак на съдията началникът на стражата ѝ предложи чаша горчив чай, но тя тръсна глава и продължи:

— Мъжът изсъска: „Ах, ти, невярна мръснице!“ Добави още няколко ужасни думи, пресегна се през леглото, хвана ме за косата, издърпа главата ми назад и замахна със сърпа към гърлото ми. Чух

някакъв тъп удар до главата си, после съм изгубила съзнание... Когато се свестих, лежах в някаква количка, която подскачаше по неравен път. До мен беше голият труп на Фан. Тогава разбрах, че острието на сърпа е ударило ръба на леглото и само с върха си е порязало шията ми. Явно убиецът смяташе и мен за заклана, затова се престорих на умряла. Изведнъж количката спря, някой я наклони и аз се свлякох на земята заедно с трупа. Убиецът хвърли върху нас няколко сухи клона, след това чух количката да се отдалечава. Не можах да видя кой е разбойникът, защото не смеех да отворя очи. Когато влизаше в стаята, ми се стори, че има изпито мургаво лице, но може и само да е изглеждало така на газената лампа, поставена в ъгъла... Повдигнах се и се огледах. На лунната светлина видях, че се намирам в черничевата горичка близо до чифлика на Фан. В същото време по черния път откъм града се зададе някакъв монах. Бях само с една препаска през слабините и исках да се скрия зад някое дърво, но той вече ме видя и се затича към мен. Подпря се на тояжката си, погледна трупа на Фан и каза: „Убила си любовника си, а? Сега най-добре ела с мен в изоставения храм да ми правиш компания за известно време. Ако се согласиш, обещавам ти, че няма да издам тайната ти.“ Посегна към мен и аз изпищях от страх. И тогава сякаш от небето се появи друг мъж. Той изкрещя на монаха: „Кой ти е разрешил да използваш храма, за да изнасилваш жени? Казвай!“ Измъкна от ръкава си дълъг нож. Монахът изруга и вдигна пръчката си. Но изведнъж се задави, хвана се за сърцето и падна на земята. Другият бързо се наведе над него. После се изправи и измърмори нещо за лошия си късмет.

— Мислите ли — прекъсна я съдията, — че новодошлият е познавал този монах?

— Не бих могла да кажа, ваше превъзходителство — отговори госпожа Гу. — Всичко стана толкова бързо, а и монахът не се обърна към него по име. По-късно научих, че новодошлият се казва Бо Кай. Той ме попита какво се е случило. Не обърна почти никакво внимание на голото ми тяло и приказваше като образован мъж. И тъй като въпреки вехтите си дрехи имаше властна осанка, реших, че мога да му се доверя, и му разказах всичко. Той предложи да ме отведе при баща ми или при съпруга ми. Те да решат как да постъпят. Казах му откровенно, че не мога да погледна в очите нито единия, нито другия. Бях обезумяла и се нуждаех от време, за да размисля. Попитах го дали

не може да ме скрие някъде за ден-два. През това време той можеше да съобщи за убийството на Фан, без да споменава нищо за мен, защото беше сигурно, че убиецът ме е сбъркал с друга жена. Той заяви, че убийството не го интересува, но ако искам да ме укрие, е готов да ми помогне. Добави, че самият той живее с други хора, а в хотел никога няма да приемат сама жена по това време на нощта. Единственото решение било да ми наеме стая в някой от плаващите бардаци. Там не задавали въпроси, а и той можел да им разкаже някоя измислица. Каза ми, че ще зарови телата по средата на черничевата горичка. Щели да минат няколко дни, докато ги открият, а през това време съм можела да реша дали да съобщя за случката в съдилището, или не. Той смъкна робата на монаха и ми каза да я наметна, след като почистя кръвта от лицето и гърдите си с препаската. После дискретно се отдалечи. Когато се върна, бях готова. Той ме отведе до дърветата край черния път, където бе вързал коня си, яхна го, накара ме да седна зад него и пое към града. При канала нае лодка и ме откара до плаващите бардаци отвъд източната стена.

— Как минахте край пазачите на градската врата? — попита съдията.

— Той похлопа на Южната врата — отвърна госпожа Гу — и се престори на много пиян. Пазачите го познаваха. Извика, че води в града нова талантлива гастролърка. Пазачите поискаха да махна качулката и като видяха, че съм жена, всички се разсмяха, подметнаха няколко мръснишки закачки за лудориите на Бо Кай и ни пуснаха да минем... На корабчето ми нае кабина. Не можах да чуя какво си шушука със съдържателката, но видях, че ѝ даде четири сребърника. Трябва да призная, че тя се държа добре с мен. Когато ѝ казах, че ме е страх да не съм забременяла, дори ми даде някакви лекарства. Постепенно се оправих и реших да изчакам Бо Кай отново да се появи и да го помоля да ме заведе при баща ми... Тази сутрин жената дойде в кабината ми заедно с прислужника си. Съобщи ми, че Бо Кай е престъпник и че е арестуван. Добави, че е оставил само малък аванс за дрехите и настаняването ми и че аз трябва да започна да приемам клиенти, за да възстановя остатъка. Казах ѝ възмутена, че четири сребърника покриват разносните и дори ги превишават и че искам веднага да се махна оттам. Когато жената заповяда на прислужника да донесе бича, си рекох, че каквото и да стане, е по-добро, отколкото да

остана в лапите на тия хора, и ѝ заявих, че съм свидетелка на престъплението на Бо Кай и че зная всичко за другите му злодеяния. Жената се уплаши и каза на прислужника, че ще си навлекат сериозни неприятности с властите, ако не докладват за мен. Затова ме доведе тук, пред съдилището на негово превъзходителство. Напълно съзнавам, че трябваше да послушам съвета на оня човек, Бо Кай. Не зная какво престъпление е извършил, мога да заявя само, че с мен се отнесе много човешки. Трябваше веднага да съобщя за всичко това, но не бях на себе си от преживяното и единственото, което исках, беше да остана на спокойствие и да обмисля какво да правя по-нататък. Това е цялата истина.

Докато писарят четеше протокола на показанията ѝ, съдията Ди прецени, че бе разказала историята си по един откровен и естествен начин и че всичко се връзваше с вече известните факти. Сега разбираше значението на дълбоката бразда, която бе забелязал на ръба на леглото в чифлика, освен това се изясняваше защо А Куан така и не бе разбрал, че жената не е Сунян. Когато е замахвал със сърпа си към нея, е бил надвесен откъм страната, където е лежал Фан, а лицето ѝ е било залято с кръвта на убития. Готовността на Бо Кай да ѝ помогне също можеше лесно да се обясни. Тя потвърждаваше подозренията спрямо доктор Цао. Той трябва да е бил съучастник в престъпните намерения на Бо Кай, който несъмнено го е уведомил, че дъщеря му е станала свидетелка на срещата му с един техен съдружник монах и че по тази причина е бил принуден да уреди временното ѝ отстраняване за няколко дни. Това обясняваше също безразличието на доктор Цао към изчезването на дъщеря му: през цялото време той е знаел, че тя е в безопасност.

След като госпожа Гу постави отпечатъка от палеца си върху протокола, съдията Ди каза:

— Вие сте преживели ужасни изпитания, госпожо Гу. Честно казано, не бих се осмелил да твърдя, че някой би действал по-благоразумно при подобни обстоятелства. Няма да задълбавам в юридическата страна на въпроса за вината на жена, която не е съобщила своевременно за убийството на мъж, извършил няколко часа преди това углавното престъпление изнасилване. Моето задължение не е да снабдявам теоретиците с материали за научните им трудове. Работата ми е да раздавам правосъдие и да се грижа щетите, нанесени

от дадено престъпление, да бъдат възмездени. По тази причина оповестявам, че съдът няма претенции към вас и вие можете да се върнете при тук присъстващия ви съпруг Гу Мънпин.

Когато Гу пристъпи напред, жена му го стрелна с поглед, но той не ѝ обърна никакво внимание и нервно попита:

— Има ли някакво доказателство, ваше превъзходителство, че жена ми наистина е била изнасилена и че не е приела доброволно ласките на оня престъпник?

Госпожа Гу ахна от изумление, но съдията Ди отговори с равен глас:

— Има.

И като извади от ръкава си носната кърпичка, той добави:

— Тази кърпичка, която вие сам разпознахте като принадлежаща на жена ви, не беше намерена край пътя, както ви казах по-рано, а между съчките в колибата пред фермата на Фан.

Гу прехапа устни. После каза:

— Щом е така, покорният ви слуга приема, че жена му е казала истината. Но съгласно кодекса на честта, спазван в скромния ми род от поколения насам, тя би трябвало да се самоубие веднага след изнасилването. Като не е направила това, тя е опозорила дома ми и аз заявявам още тук, че искам да се разведе с нея.

— Това е ваше законно право — каза съдията. — Разводът ще бъде регистриран според законите. Да излезе доктор Цао!

Доктор Цао коленичи пред съдийската маса, мърморейки нещо под нос.

— Съгласен ли сте, доктор Цао — попита съдията, — да приемете при себе си разведената си дъщеря?

— Моето твърдо убеждение е — с висок глас каза доктор Цао, — че когато нещата опират до основни принципи, човек без колебание трябва да жертва личните си чувства. Още повече че, бидейки общоизвестна личност, аз се чувствам задължен да давам пример на другите, макар и като баща това неизказано да ме наранява. Ваше превъзходителство, не мога да приема в къщата си дъщеря, която е престъпила нашия свещен морален кодекс.

— Така и ще бъде записано — хладно каза съдията. — На госпожица Цао ще бъде даден подслон в трибунала, докато окончателно се реши по-нататъшната ѝ съдба.

Ди направи знак на сержант Хун да отведе госпожица Цао. После се обърна към жената от плаващия бардак и каза:

— Твоят опит да накараш момичето да работи като проститутка е криминално престъпление. Обаче, тъй като си я оставила на спокойствие до тази сутрин и тъй като показва известно разбиране на задълженията си към съдилището, този път ще си затворя очите. Но ако чуя някакво друго оплакване от теб, ще те осъдя на бой с бич и ще ти отнема разрешителното. Това се отнася и за другите ти колеги там. Иди да им го съобщиш.

Жената побягна навън. Съдията удари с чукчето си по масата и закри заседанието.

Докато слизаше от подиума, Ди осъзна, че Тан го няма. Попита Ма Жун дали знае къде е. Ма Жун отговори:

— Докато пред съдийската маса беше доктор Цао, Тан изведнъж промърмори, че му прилява, и изчезна.

— Тоя човек наистина започва да ме дразни — ядно каза съдията. — Ако продължава така, ще трябва да го пенсионирам.

В личния си кабинет съдията Ди завари сержант Хун и госпожица Цао. Той каза на Ма Жун и Цяо Тай да го изчакат за малко отвън в коридора. Съдията седна зад писалището си и приветливо се обърна към младата жена:

— Е, госпожице Цао, сега да видим какво можем да направим за вас. Какви са вашите собствени желания?

Устните на девойката се разтрепериха, но тя скоро се овладя и каза бавно:

— Сега разбирам, че съгласно нашия свещен обществен ред аз наистина съм длъжна да се самоубия. Но трябва да призная, че по време на изпитанията, които преживях, тази мисъл просто не ми дойде наум — тя леко се усмихна и продължи: — Ако там, в чифлика, изобщо съм мислила за нещо, то беше как да остана жива. Не че ме е страх да умра, ваше превъзходителство, но не обичам да правя неща, чийто смисъл не мога да разбера. Моля негово превъзходителство да ме удостои със съвета си.

— Съгласно нашето конфуцианско учение — каза съдията — жената наистина трябва да се пази чиста и неосквернена. Често се чудя обаче дали това изискване не се отнася повече за душата, отколкото за тялото. Но както и да е... Нашият учител Конфуций е казал също:

„Нека човечността бъде най-високото ни мерило.“ Твърдо съм убеден, госпожице Цао, че всички повели на учението трябва да се тълкуват в светлината на тези велики думи.

Госпожица Цао му отправи поглед, пълен с благодарност. Тя помисли малко и каза:

— Мисля, че сега най-доброто, което мога да направя, е да постъпя в манастир.

— Тъй като никога преди не сте чувствали призвание да се отдадете на религията — отбеляза съдията, — това би било бягство. То не е достатъчно добро решение за млада и чувствителна жена като вас. Ще имате ли нещо против, ако се свържа с един мой приятел от столицата, който би могъл да ви вземе на работа като учителка на дъщерите си? С течение на времето той несъмнено ще може да ви уреди и подходящ втори брак.

Госпожица Цао отвърна свенливо:

— Дълбоко съм ви благодарна за съчувствието, което проявявате, ваше превъзходителство. Но краткотрайният ми брак с Гу се провали, а това, което се случи с мен в чифлика, както и онова, което по неволя видях и чух по време на престоя си на плаващия бардак... всичко това ме отврати завинаги от... отношенията между мъжете и жените. Затова чувствам, че манастирът е единственото подходящо място за мен.

— Още сте твърде млада, за да употребявате думата „завинаги“, госпожице Цао — бавно изрече съдията. — Но за тези неща не би трябвало точно аз да говоря с вас. След седмица-две ще пристигне семейството ми и аз настоявам, преди да вземете решението си, да побеседвате сериозно с първата ми съпруга. Дотогава ще живеете в къщата на доктор Шън, нашия регистратор на смъртните случаи. Чувам, че съпругата му била много мила и способна жена, а дъщеря му ще ви прави компания. Отведи госпожицата там, сержант.

Госпожица Цао се поклони дълбоко и сержант Хун я отведе. Тогава влязоха Ма Жун и Цяо Тай. Съдията се обърна първо към Цяо:

— Ти чу оплакването на доктор Цао. Съжалявам за онова, което се е случило на дъщеря му. Тя ми направи добро впечатление. Тъй като напълно си заслужил един ден почивка, защо не подбереш няколко ловци сред стражниците и не идеш с тях на полето да намерите и да убиете този тигър?

После каза на другия си помощник:

— Ма Жун, ти можеш да останеш тук. След като дадеш необходимите разпореждания на началника на стражата, как да организира издирването на Бо Кай съвместно с градските надзорници, можеш да си починеш и да се погрижиш за ранената си ръка. И двамата няма да сте ми необходими до късно през нощта, когато всички ще трябва да присъстваме на онази церемония в Храма на белия облак.

Цяо Тай прие задачата си с ентузиазъм. Ма Жун измърмори:

— Никъде няма да ходиш без мен, братко. Нали ще ти трябва, за да държа тигъра за опашката, докато ти се целиш в него.

Двамата приятели се разсмяха и излязоха. Седнал сам зад отрупаното си с книжа писалище, съдията Ди отвори обемистия регистър с поземлените данъци на окръга. Изпитваше нужда да откъсне за малко мислите си, преди да започне да обмисля новите факти, до които се беше добрал. Но не бе успял да прочете много, когато на вратата се почука. Влезе началникът на стражата, много разтревожен наглед.

— Ваше превъзходителство, господин Тан е погълнал отрова и умира. Исква да говори с вас — развълнувано съобщил той.

Съдията скочи веднага и двамата хукнаха към портала. Докато пресичаха улицата към хотела отсреща, Ди попита:

— Няма ли противоотрова?

— Той не казва каква отрова е глътнал — изпъшка ефрейторът. — Освен това е изчакал, докато е започнала да действа.

В коридора на горния етаж една възрастна жена падна на колене пред съдията и започна да го моли да опрости греховете на съпруга ѝ. Магистратът измърмори набързо няколко утешителни думи и тя го въведе в една просторна спалня.

Тан лежеше в постелята със затворени очи. Жена му приседна на ръба на леглото и започна нежно да му говори. Тан отвори очи. Щом видя съдията, въздъхна облекчено.

— Остави ни сами — промълви той на жена си.

Тя стана и съдията Ди зае мястото ѝ. Тан отправи към него продължителен, търсец съчувствие взор. После заговори с отпаднал глас:

— Тази отрова бавно парализира тялото. Вече не усещам краката си. Но съзнанието ми е бистро. Исквах да ви разкажа за

престъплението, което съм извършил, а след това да ви задам елин въпрос.

— Има ли нещо, което да не сте ми казали за убийството на магистрата? — бързо попита съдията Ди.

Тан бавно поклати глава.

— Казах ви всичко, което зная — рече той. — Твърде много съм загрижен за собствените си престъпления, за да се терзая за онези, извършени от другите. Но това убийство и задгробното привидение дълбоко ме разстроиха. А когато съм разстроен, не мога да контролирам... другия. После убиха Фан, единственото живо същество, което съм обичал истински... Аз...

— Зная за вас и Фан — прекъсна го съдията. — Ние се подчиняваме на повелите на природата. Ако по нейна воля двама пълнолетни взаимно се намерят, това си е тяхна лична работа. Не се тревожете за това.

— Не там е въпросът — каза Тан, поклащайки глава. — Споменавам тези неща само за да разберете защо бях толкова объркан. А когато се усещам слаб, другият, онзи вътре в мен, става по-силен, особено при пълнолуние — той дишаше с мъка. Изпъшка дълбоко и продължи: — След всички тия дълги години съм го опознал толкова добре и него, и гадните му номера. Освен това веднъж намерих дневника на дядо си. И той се е борил с него. Баща ми не е бил обладан, но дядо ми се е обесил. Стигнал е до състояние, когато вече не е могъл да издържа. Също като мен сега... затова се отрових. Но той... той вече няма къде да отиде, защото аз нямам деца. Ще трябва да умре заедно с мен.

Хлътналото лице на Тан се обтегна в разкривена усмивка. Очевидно умът му се замъгляваше. Съдията го наблюдаваше съчувствено. За известно време умирацията се загледа право пред себе си. После изведнъж отправи поглед към съдията. Заговори уплашено:

— Действието на отровата се разпространява нагоре — с усилие каза той. — Трябва да бързам. Ще ви разкажа как се случва всеки път... Събуждам се през нощта с усещането, че нещо ми стяга гърдите. Ставам, започвам да се разхождам из стаята... напред-назад, напред-назад... Но стаята става тясна, чувствам нужда от свеж въздух. Налага се да изляза навън, на улицата. Но улиците също се стесняват, редиците от къщи с високи стени започват да ме притискат, опитват се

да ме смажат... Наляга ме ужасна паника, не ми достига въздух. И тогава, точно преди да се задуша, той ме обладава — Тан отново въздъхна дълбоко и като че ли се отпусна. После продължи: — Покатервах се на градската стена и се прехвърлях от другата страна... точно както направих снощи. Вън, на полето, усещах, че във вените ми потича нова буйна кръв. Усещах се силен и ободрен. Свеж въздух изпълваше дробовете ми, нищо не беше в състояние да ме спре. Пред мен се разкриваше нов свят. Усещах аромата на всяка трева, мириса на влажната пръст, знаех, че по пътя ми е минал заек. Отварях очите си широко, можех да виждам в тъмнината. Подушвах въздуха и разбирах, че между дърветата насреща има езерце. После усещах друга миризма и тя ме караше да се притискам към земята и изостряше сетивата ми... Миризмата на топла червена кръв...

Ужасен, съдията Ди забеляза промяната, която бе настъпила в лицето на Тан. Зелените му очи го гледаха вторачено със свити зеници, скулите му изведнъж се бяха разширили, устата му се бе разкривила и от нея стърчаха остри жълти зъби. Сивите му мустаци стърчаха като на котка. Скован от ужас, съдията видя как ушите му помръдват. Изпод завивката се подадоха ръце с дълги извити нокти... Изведнъж изкривените пръсти се изправиха, ръцете се отпуснаха. Лицето на Тан се превърна в маска на смъртник. Той заговори с тих глас:

— Събуждах се отново в леглото си, плувнал в пот. Ставах, запалвах свещ и бързо отивах при огледалото. Какво облекчение, какво неописуемо облекчение изпитвах, когато виждах, че по лицето ми няма кръв — той млъкна за момент, после простена: — Но сега той се възползва от слабостта ми. Той ме кара да участвам в неговите отвратителни престъпления. Зная, че снощи аз нападнах Цао Мин. Не исках да скоча върху него, не исках да го наранявам... Но трябваше, кълна се... Трябваше... трябваше...

Гласът му се извиси до писък. Съдията Ди побърза да постави дланта си върху покритото със студена пот чело на Тан. Писъкът на умирация заглъхна като глухо гъргорене дълбоко в гърлото му. Той се вторачи в съдията, обзет от панически страх, като трескаво се опитваше да размърда устните си. От устата му излязоха само някакви нечленоразделни звуци. Ди се наведе над него, за да го чува по-добре. Със сетни сили Тан успя да попита:

— Кажете ми... виновен ли съм?

Внезапно очите му се замъглиха. Брадичката му увисна. Лицето му се успокои. Съдията се изправи и придърпа завивката върху главата на Тан. Сега само най-върховният съдник можеше да отговори на въпроса му.

ГЛАВА XVI

СЪДИЯТА ДИ ЯДЕ ЮФКА В РЕСТОРАНТ; ТОЙ ПРИВЕТСТВА РЕШЕНИЯТА НА СВОЙ КОЛЕГА ОТ ДРЕВНОСТТА.

Пред главния вход на съдилището съдията Ди срещна Хун. Сержантът беше научил новината, че Тан е погълнал отрова, и сега отиваше в хотела, за да се осведоми за състоянието му. Ди му каза, че Тан се е самоубил, защото не е могъл да преживее смъртта на Фан.

— Тан е бил преследван от ужасна орис — добави той и приключи разговора.

Когато се върнаха в личния му кабинет, съдията каза на Хун:

— Сега, след като Тан и Фан не са вече живи, останахме без двамата най-старши служители в чиновническия състав на съдилището. Повикай третия писар и му кажи да донесе тук регистрите, за които е бил отговорен Тан.

Съдията прекара остатъка от сутринта със сержанта и писаря в преглеждане на папките. Тан беше водил регистрацията на женитбите, ражданията и смъртните случаи, както и финансите на съдилището с педантична точност, но дори краткотрайното прекъсване през последните два дни се беше отразило върху сметките. Тъй като третият писар правеше добро впечатление, съдията го назначи временно на мястото на Тан. Ако чиновникът се справеше задоволително с тази длъжност, Ди щеше да го повиши, а това щеше да доведе до повишения и на други хора от персонала.

След като уреди тези въпроси, съдията Ди обядва на открито под един голям дъб в ъгъла на двора. Когато пиеше чая си, дойде началникът на стражата и докладва, че засега издирването на Бо Кай не е довело до нищо. Той сякаш се бе изпарил във въздуха. Хун отиде в канцеларията да надзирава работата на чиновниците и да разговаря с

посетителите. Съдията се върна в личния си кабинет, спусна бамбуковите щори, разхлаби пояса си и полегна на кушетката.

Усети с тревога, че напрежението през последните два дни бе започнало да му се отразява. Затвори очи и се опита да се отпусне и да подреди мислите си. Сега случаите с изчезването на госпожа Гу и Фан Шун бяха разгадани, но той си даваше сметка, че с убийството на съдията тъпчеха все още там, откъдето бяха тръгнали... Не че нямаше заподозрени... Бо Кай, Йе Бън, доктор Цао, а и още неизвестен брой монаси от Храма на белия облак, включително Хуйбън... Старшият монах се бе появил твърде скоро след неуспешното покушение срещу съдията. Беше ясно, че Йе Бън е свързан с престъпниците, но нито той, нито Хуйбън, нито доктор Цао имаха вид на водачи. Злият гений несъмнено беше Бо Кай. Той явно изпълняваше няколко роли, обладаваше забележително присъствие на духа и беше завършен артист. Беше пристигнал в Бънлай непосредствено след убийството на съдията. Той като че ли бе възложил подготвителните работи на Йе Бън и Ким Сан, а след това бе пристигнал от столицата, за да поеме делата в свои ръце. Но какви бяха тези дела? Сега съдията трябваше да приеме, че се налага да преразгледа заключението, до което бяха стигнали с Хун, а именно че покушенията срещу него и двамата му помощници означаваха, че според престъпника те знаят повече, отколкото в действителност. Дори столичният следовател, подпомаган от голям брой опитни тайни агенти, не бе успял да разкрие истината, а престъпникът със сигурност знаеше, че в резултат на собствените си разследвания Ди е разбрал само, че тояжките на монасите се използват за контрабандно изнасяне на злато в Корея. Очевидно златото се доставяше от вътрешността на страната под формата на тънки пръчици, скрити в кухите бамбукови тояжки на монасите. Разбира се, монасите, които идваха в Бънлай с тези златни тояжки, поемаха значителен риск, защото по пътищата и шосетата на равни интервали са разположени постове, където неуниформените пътници се претърсват за контрабандни стоки. Там се декларираше носеното злато и се плащаше такса за всяка измината отсечка. Печалбата от избягването на пътните и митническите такси не би могла да бъде голяма. Съдията Ди имаше натрапчивото усещане, че самата контрабанда на злато беше само маскировка, че противниците му го бяха оплели в хитро скроена игра, която имаше за цел да отвлече

вниманието му от нещо много по-важно. Толкова важно, че можеше да оправдае убийството на един имперски чиновник и покушението срещу друг. И това важно нещо трябваше да се случи твърде скоро. Ето какво беше истинското обяснение за дръзките действия на престъпниците — времето ги притискаше. А той, магистратът, нямаше дори смътна представа, какво предстои да се случи. Докато разбойникът Бо Кай бе намерил начин да се сприятели с Ма Жун и Цяо Тай, като по този начин своевременно бе научавал всичко, което ставаше в съдилището. И сега този неуловим главорез ръководеше развитието на нещата от тайното си убежище.

Съдията въздъхна. Той се замисли дали при това положение един по-опитен съдия не би рискувал и не би арестувал доктор Цао и Йе Бън, за да ги разпита с разрешената от закона строгост, включително с изтезания. Но Ди знаеше, че няма достатъчно основания да предприеме подобни крайни мерки. Едва ли би могъл да арестува човек само защото е взел някаква тояжка в черничевата горичка, или защото не е проявил особен интерес към съдбата на дъщеря си. Колкото до Йе Бън, съдията смяташе, че е постъпил правилно. Домашният арест беше мека мярка, достатъчно оправдана от опита да се пробута лъжливата версия за незаконното изнасяне на оръжие. А по този начин Бо Кай се лишаваше от второто си доверено лице непосредствено след като бе загубил Ким Сан. Съдията се надяваше, че това ще обърка плановете на престъпника, може би ще го принуди да отложи големия удар и така ще даде на съдилището още малко време за разследване.

Съдията се замисли и за това, че поради стремителния развой на събитията още не бе успял да отдели време, за да посети коменданта на гарнизона при устието на реката. Или комендантът трябваше да го посети пръв? Отношенията между висшите военни и цивилни служители винаги бяха представлявали доста деликатен въпрос. Ако ранговете им бяха равни, по правило цивилните имаха по-висок статус. Но комендантът имаше над хиляда души под свое разпореждане и люде като него обикновено проявяваха високомерие. В същото време беше много важно да се узнае какво мисли той за контрабандата на злато, освен това със сигурност бе специалист по въпросите, засягащи Корея. Може би щеше да е в състояние да обясни защо някой би тръгнал да изнася злато за страна, където то, внесено без мито,

струваше приблизително толкова, колкото и в Китай... Жалко, че не се беше консултирал с Тан за местния протокол.

Нещастникът явно е бил педантичен привърженик на формалностите. Той щеше да знае как би било редно да се постъпи... Съдията Ди задряма.

Събуди го шумна гълчава на двора. Той стана и бързо оправи дрехите си. За свое учудване видя, че е спал повече, отколкото реши в първия миг. Вече се здрачаваше. В средата на двора се беше струпала голяма тълпа от чиновници, стражници и пазачи. Над главите на всички стърчаха главите на Ма Жун и Цяо Тай. Когато тълпата почтително му направи път, той видя как четирима селяни смъкват от бамбуковата си носилка и оставят на земята безжизненото тяло на един огромен тигър, дълъг почти десет стъпки.

— Брат Цяо му видя сметката! — провикна се към съдията Ма Жун. — Селяните ни заведоха до горската пътека в подножието на планинския склон, откъдето обикновено минавал. Вързахме едно агне за примамка и се скрихме в храстите така, че вятърът да духа срещу нас. Голямо чакане падна. Звярът се появи чак следобед. Приблужи се към агнето, но не се хвърли върху него. Сигурно бе подушил опасността. Лежа там, сгущен в тревата, повече от половин час. Господи, какво чакане му ударихме! Агнето блееше, та се късаше, а брат Цяо пълзешком се промъкваше все по-близо и по-близо до тигъра със зареден арбалет. Помислих си, че ако тигърът скочи в този момент, ще кацне точно на главата му. Аз и двама други ловци се опитахме да заобиколим отзад пълзешком с тризъбци в ръка. Онова чудовище скочи изведнъж. Видях само, че нещо се стрелна във въздуха. Обаче брат Цяо го улучи право в хълбока, точно зад дясната предна лапа. Велики небеса, три четвърти от стрелата се беше забила в тялото му!

Цяо Тай се засмя щастливо. Сочейки бялото петно върху огромната дясна предна лапа на тигъра, той каза:

— Това трябва да е същият тигър, който видяхме оня ден на отсрещния бряг на притока. Мисля, че тогава малко прибързах с изводите си. И все пак чудно ми е как този звяр се е озовал там.

— Няма смисъл да си блъскаме главите със свръхестествени загадки, когато сме затънали до гуша в естествени — каза съдията. — Моите поздравления за улова!

— Сега ще го одерем — каза Ма Жун. — После ще поделим месото между селяните. Те дават от него на децата си, за да станат силни. Когато обработим кожата, ваше превъзходителство, ще ви я подарим за креслото в библиотеката като скромен израз на нашето почитание.

Съдията Ди му благодари, после тръгна със сержант Хун към главния вход. Прииждаха групи развълнувани хора, нетърпеливи да видят убития тигър и човека, който му бе видял сметката.

— Аз нещо се поуспях — каза съдията. — Вече приближава часът за вечеря. Хайде да идем заедно в оня ресторант, дето нашите двама юнаци срещнали за пръв път Бо Кай, и да вечеряме там за разнообразие. Хем ще можем да чуем какво приказват хората за Бо Кай. Ще вървим пеша. Току-виж свежият вечерен въздух издухал паяжините от главата ми.

Двамата тръгнаха по многолюдните улици в южна посока и без затруднения намериха ресторанта. На горния етаж собственикът излезе да ги посрещне. Кръглото му лице беше се разляло в угодническа усмивка. Задържа ги достатъчно дълго, за да могат останалите посетители да видят какъв изтъкнат гост приема, после почтително ги отведе до едно разкошно обзаведено сепаре и ги попита какво да им предложи от скромната си кухня:

— Няколко яйца от пъдпъдък, пълнени лангусти, резенчета печено свинско, солена риба, пушена шунка, парченца студено пиле... Това за начало, а след това...

— Донесете ни — прекъсна го съдията — две купички с юфка, едно блюдо солени зеленчуци и голяма кана горещ чай. Това е всичко.

— Позволете ми да предложа на негово превъзходителство поне една малка чашка ликьор „Розова роса“ — възкликна поразеният съдържател. — Колкото да ви се отвори апетитът.

— Благодаря ви, апетитът ми е чудесен — каза съдията. Когато съдържателят предаде скромната поръчка на един от келнерите, Ди продължи: — Бо Кай често ли посещаваше този ресторант?

— Ах! — възкликна съдържателят. — Веднага разбрах, че е подъл разбойник. Винаги когато идваше, забелязвах този негов лукав поглед и начина, по който бъркаше в ръкава си... все едно се канеше да извади оттам кинжал. Когато тази сутрин чух, че са разлепени обяви за

издирването му, си рекох: „Отдавна трябваше да кажа на негово превъзходителство.“

— Жалко, че не сте го направили навреме — сухо отбеляза съдията. Той разпозна в съдържателя типа досадни свидетели, които нямат капка наблюдателност, но въображение притежават в излишък. — Пратете тук главния келнер.

Главният келнер се оказа мъж с хитро лице.

— Трябва да ви кажа, господарю — започна той, — че никога не съм допускал Бо Кай да е престъпник. А в нашия занаят човек се научава да преценява посетителите. Правеше впечатление на образован и изискан човек и си оставаше такъв, колкото и да беше пил. Винаги беше учтив с келнерите, но никога до такава степен, че да фамилиарничи с тях. А веднъж дочух настоятеля на класическото училище, което са намира близо до храма на Конфуций, да се произнася за великолепните качества на неговата поезия.

— Често ли ядеше, или пиеше тук с компания? — попита съдията.

— Не, господарю, през десетината дни, откакто идваше тук редовно, се хранеше или сам, или с приятеля си Ким Сан. И двамата господа много обичаха да се шегуват помежду си. А извитите вежди на господин Бо Кай придаваха на лицето му толкова весело изражение. Понякога обаче забелязвах, че очите му съвсем не са толкова весели. Някак не се връзваха с веждите. Тогава си задавах въпроса, дали не носи маска. Но после той пак започваше да се смее и аз разбирах, че съм се излъгал.

Съдията Ди му благодари и набързо привърши с юфката си. Плати сметката въпреки енергичните протести на съдържателя, даде богат бакшиш на келнерите и напусна ресторанта. На улицата каза на сержант Хун:

— Този келнер е наблюдателен мъж. Опасявам се да не би Бо Кай наистина да е носел маска. Спомняш ли си, че когато срещнал госпожица Цао и не бил принуден да играе ролята си, ѝ е направил впечатление на човек с властна осанка? Сигурно той е главният ни противник, главатарят, който стои зад всичко това. И сега трябва да се простим с всяка надежда, че нашите хора ще го заловят, защото той дори няма нужда да се крие. Просто сменя маската си и никой не може да го разпознае. Колко жалко, че никога не съм го виждал!

Хун не чу последните думи на съдията. Той напрегнато се вслушваше в звуците, долитащи откъм улицата, на която се намираше Храмът на бога на града. Свиреха флейти и цимбали.

— В града е дошла трупa пътуващи артисти, ваше превъзходителство — възбудено каза той. — Сигурно са чули за церемонията в Храма на белия облак и са издигнали сцената си, за да спечелят някоя пара от тълпата, която тази нощ няма да спи. Да идем ли да ги погледаме, ваше превъзходителство? — добави той с надежда.

Съдията знаеше, че сержантът открай време е горещ поклонник на сцената. Това беше единственото развлечение, което си позволяваше. Той кимна с усмивка.

Празното място пред храма бе претъпкано с народ. Над множеството съдията Ди видя висока площадка, скована от бамбукови пръти и покрита с рогозки. Във въздуха се развяваха червени и зелени знамена. Актьори в лъскави костюми се движеха насам-натам по сцената, осветена от многобройни пъстроцветни фенери.

Двамата мъже си проправиха с лакти път през тълпата от правостоящи зяпачи, докато стигнаха до дървените пейки с платените места. Едно силно гримирано момиче в крещящ сценичен костюм им взе парите и посочи две свободни места на задния ред. Никой не обърна внимание на новодошлите. Всички погледи бяха приковани в сцената.

Съдията Ди огледа без особен интерес четиримата актьори. Той знаеше много малко за театъра и неговите условности, но предположи, че възрастният мъж с бяла развяваща се брада, облечен в зелена брокатена роба, който седеше в средата на сцената и ръкомахаше, сигурно е старейшината. Обаче не можеше да разбере какви бяха двамата мъже, застанали прави пред него, и жената, коленичила между тях. Оркестърът замлъкна, старият мъж подхвана дълъг монолог с глас във високия регистър. Съдията Ди не разбираше особената, провлечена театрална дикция и не можеше да схване смисъла на думите.

— Какво казва? — попита той Хун. Сержантът веднага отговори:

— Старият мъж е старейшината, ваше превъзходителство. Пиесата е към края си... Сега той обобщава обвинението, което мъжът отляво е отправил към жена си: тази, коленичилата. Другият мъж е брат на ищеца. Той е дошъл, за да докаже безукорния си морал — Хун

послуша известно време, след това продължи: — Съпругът пътувал и го нямало две години, а като се върнал, заварил жена си бременна. Съобщил за случая на старейшината, за да получи разрешение да се разведе с нея заради развратното ѝ поведение.

— Млък! — сопна им се през рамо един дебел мъж, седнал пред съдията.

Внезапно оркестърът засвири. Цигулките скрибуцаха, цимбалите дрънчаха. Жената се изправи грациозно и запя прочувствена песен, чието съдържание остана тайна за съдията.

— Тя казва — пошушна Хун, — че мъжът ѝ се върнал у дома една вечер преди осем месеца и прекарал нощта с нея. Заминал отново преди изгрев слънце.

На сцената настъпи какофония. Четиримата актьори говореха и пееха едновременно. Старецът обикаляше в кръг и клатеше главата си така, че бялата му брада се развяваше край него. Съпругът се обърна с лице към публиката. Размахвайки ръце, той изпя с пронизителен глас, че жена му лъже. Показалецът на дясната му ръка беше намазан със сажди, за да изглежда, че е отрязан. Брат му стоеше и одобрително клатеше глава, пъхнал ръце в широките си ръкави.

Той беше гримиран така, че досущ да прилича на другия.

Изведнъж музиката спря. Старецът избоботи нещо на втория мъж. Той се престори на много уплашен. Започна да се суче около себе си, като тропаше по сцената с крака и блещеше очи. Когато старейшината отново му подвикна нещо, мъжът извади от ръкава дясната си ръка. Показалецът му също липсваше.

Оркестърът гръмна, изпълнявайки някаква неистова мелодия. Но аплодисментите и овациите на публиката почти заглушаваха музиката. Сержант Хун също викаше колкото му глас държи.

— Е, какво толкова стана? — кисело попита съдията Ди, когато врявата поутихна.

— Този, който посетил жената оная нощ, е бил братът близник на съпруга — бързо обясни Хун. — Той отрязал показалеца си, та жената да помисли, че това наистина е съпругът ѝ. Затова пиесата е озаглавена „Един пръст за една пролетна нощ“.

— Ама че история! — рече съдията и стана. — Хайде да се прибираме.

Дебелият мъж на предния ред белеше портокал и нехайно хвърляше парчетата кора през рамото си в скута на съдията. Сценичните работници бяха почнали да разгъват голямо червено платно, на което бяха изписани пет големи черни йероглифа.

— Вижте, ваше превъзходителство — оживено каза Хун. — Следващата пиеса се казва „Три загадки, разкрити чудодейно от съдията Ю“!

— Добре — примирено каза Ди. — Съдията Ю е бил най-великият следовател от времето на славната ни династия Хан, управлявала империята преди седемстотин години. Да видим какво ще ни покажат.

Сержантът отново седна на мястото си с доволна въздишка. Когато оркестърът засвири някаква жива мелодия, чийто такт се подчертаваше от щракане на кастанети, сценичните работници изнесоха голяма червена маса. Появи се огромната фигура на мъж със строго лице и дълга брада. Той беше облечен в развяваща се черна роба, украсена с избродирани червени дракони, и носеше висока черна шапка, увенчана с блестящи орнаменти, описващи кръг. Мъжът се намести тежко зад червената маса, приветстван с шумни възгласи от ентузиазиранияте зрители.

Двама мъже излязоха напред и коленичиха пред масата. Те запяха някаква песен с пискливи фалцети. Съдията Ю ги слушаше, решейки брадата си с разперени пръсти. Той вдигна ръка, но Ди не можа да види какво сочи, защото точно в този миг един малък дрипльо, който продаваше питки, се опита да се покатери на предната пейка и влезе в разправия с дебелака. Но ушите на съдията Ди вече се бяха приспособили към сценичната дикция и той разбра някои откъслечи от песента, която се чуваше въпреки караницата пред него.

Когато малкият продавач на питки офейка, съдията Ди попита Хун:

— Това пак ли са двама братя? Струва ми се, че единият обвинява другия в убийството на стария им баща.

Сержантът енергично поклати глава. По-възрастният мъж на сцената се изправи и даде да се разбере, че поставя на масата малък предмет. Съдията Ю театрално го взе между палеца и показалеца и започна да го разглежда много внимателно със смръщено лице.

— Какво е това? — попита Ди.

— Няmate ли уши? — грубо каза през рамо дебелият мъж. — Това е бадем.

— Разбирам — сдържано отвърна съдията.

— Старият им баща — бързо обясни Хун — е оставил този бадем като ключ към откриването на убиеца си. Сега по-възрастният брат казва, че баща му е написал името на убиеца на къс хартия и го е скрил в този бадем.

Съдията Ю си даде вид, че внимателно разгъва парче хартия. Изведнъж неизвестно откъде в ръцете му се появи голям лист хартия, дълъг пет стъпки. Върху хартията бяха изрисувани два големи йероглифа, които той показва на зрителите. Публиката започна да роптае възмутено.

— Това е името на по-младия брат — извика сержант Хун.

— Затваряй си устата! — кресна му дебелият мъж.

Последва умопомрачителен туш на оркестъра. Гонгове, цимбали и барабанчета трещяха едновременно. По-младият брат се изправи и изпя сърцераздирателно възражение срещу обвинението с акомпанимент на писклива флейта. Съдията Ю местеше поглед от единия брат към другия, като гневно блещеше очи. Изведнъж музиката секна. В мъртвата тишина, която последва, съдията Ю се надвеси над масата, сграбчи двамата мъже за яките и ги дръпна към себе си. Първо помириса устата на по-младия брат, после и на по-възрастния. След това грубо отблъсна втория, удари с юмрук по масата и изкрещя нещо с гръмотевичен глас. Музиката отново засвири весела мелодия. Публиката изригна нова вълна аплодисменти. Дебелакът стана и зарева с пълно гърло:

— Чудесно! Прекрасно!

— Какво се случи? — попита съдията, заинтересуван за своя собствена изненада.

— Съдията каза — отговори сержант Хун, като козята му брадичка трепереше от вълнение, — че по-възрастният брат мирише на бадемово мляко. Старият баща е знаел, че ще бъде убит от по-големия си син, който ще фалшифицира всяка оставена улика. Затова е оставил бележката в бадемова черупка. Бадемът е бил истинската улика, защото по-големият брат много обичал бадемово мляко.

— Добре замислено! — отбеляза съдията Ди. — А пък аз предполагам, че...

Но в това време оркестърът подхвана нова оглушителна мелодия. Сега пред масата на съдията Ю паднаха на колене двама души, облечени в обсипани със злато халати. Всеки от тях размахваше в ръка къс хартия, върху която имаше кратък надпис и голям червен печат. От думите им съдията Ди разбра, че са двама благородници. Техният господар разделил помежду им наполовина едно голямо състояние: земя, къщи, роби и скъпоценности, изброени в документите, които те представяха. Всеки от двамата твърдеше, че разпределението е несправедливо и че другият е получил повече, отколкото му се полага.

Съдията Ю ги изгледа, показвайки бялото на очите си. Той гневно тръсна глава, което накара блестящите орнаменти върху шапката му да затанцуват на светлината на разноцветните фенери. Музиката стихна почти напълно. Атмосферата стана напрегната, което отговаряше на настроението на съдията Ди.

— Хайде де, продължавайте! — нетърпеливо извика дебелият мъж.

— Млък! — чу се да крещи съдията Ди и се сепна от себе си.

Последва продължително дрънчане на чинели. Съдията Ю се изправи. Той грабна документите от ръцете на двамата недоволни и ги размени. После вдигна ръце в знак, че случаят е приключен. Благородниците гледаха втрещено парчетата хартия в ръцете си.

Над публиката се понесоха оглушителни аплодисменти. Дебелият се обърна назад и каза наставнически:

— Поне това разбра, нали? Нали видя, тия двамата... Гласът му секна. Той гледаше съдията Ди с увиснало чене. Беше го разpoznал.

— Разбрах всичко, благодаря! — саркастично каза съдията.

Той стана, отърси портокаловите обелки от полите си и започна да си проправя път през навалищата. Сержант Хун го последва, хвърляйки последен жаден поглед към сцената, където пред съдийската маса сега се появи актрисата, която им намери местата.

— Това е историята на една млада жена, която се преоблякла като мъж, ваше превъзходителство — каза той. — Много е интересно!

— Вече наистина трябва да се прибираме, Хун — твърдо заяви съдията Ди.

Докато вървяха по многолюдната улица, внезапно каза:

— Обикновено нещата съвсем не се оказват такива, каквито сме очаквали да бъдат, Хун. Трябва да ти кажа, че когато бях още студент,

си представях работата на магистрата горе-долу като тази на съдията Ю, когото преди малко видяхме в действие на сцената. Мислех, че ще седя зад съдийската маса и ще изслушвам снизходително различните дълги, заплетени истории, объркани лъжи и противоречиви показания на хората пред себе си. После изведнъж ще открия измамата и ще раздам правосъдие веднага и на място, разобличавайки стъписания престъпник. Е, Хун, сега знам, че не е точно така.

Те се засмяха и продължиха към съдилището. Когато се прибраха, съдията заведе Хун право в личния си кабинет и му каза:

— Направи ми чаша хубав, силен чай, Хун. Изпий една чаша и ти. После извади церемониалните ми дрехи за тържеството в Храма на белия облак. Досадно е, че се налага да ходим там. Бих предпочел да си остана тук и да помислим заедно докъде сме стигнали с убийството на магистрата. Но няма как!

Когато сержантът донесе чая, съдията Ди бавно отпи няколко глътки и каза:

— Трябва да призная, сержант, че сега по-добре разбирам интереса ти към театъра. Трябва да ходим по-често. Отначало всичко изглежда толкова объркано, после някой казва ключовото изречение и изведнъж нещата стават кристално ясни. Много ми се иска същото да стане и в нашия случай с убийството.

Съдията замислено поглади мустаците си. Докато изваждаше внимателно церемониалната шапка на магистрата от кожената кутия, Хун каза:

— Последната част на пиесата съм я гледал преди. Става дума за превъплъщението на...

Съдията като че ли не го слушаше. Внезапно стовари юмрука си върху писалището и възкликна:

— Хун, мисля, че открих! Велики небеса, ако е вярно, трябвало е да се сетя много по-рано! — и след кратък размисъл добави: — Дай ми картата на окръга.

Сержантът бързо разгъна върху писалището голямата илюстрирана карта. Съдията я разгледа нетърпеливо, после кимна. Гъстите му вежди се склочиха над челото, образувайки дълбока бръчка. Той скочи и започна да се разхожда из стаята с ръце на гърба. Сержантът го наблюдаваше напрегнато. Ди пресече кабинета като че ли безброй пъти, преди да спре и да каже:

— Това е! Всичко съвпада. Сега трябва да се залавяме за работа, Хун. Имаме да вършим много неща, а времето ни е съвсем малко.

ГЛАВА XVII

БЛАГОЧЕСТИВ ИГУМЕН ОГЛАВЯВА ПИЩНА ЦЕРЕМОНИЯ; ЕКСЦЕНТРИЧЕН ФИЛОСОФ ГУБИ ПОСЛЕДНАТА СИ ДИСКУСИЯ.

Мостът Небесна дъга оттатък Източната врата беше осветен от редица големи светилници и в тъмните води на притока играеха цветни отражения. От двете страни на пътя, който водеше към Храма на белия облак, висяха гирлянди от пъстри фенери, окачени на високи пръти. Самият храм бе ослепително осветен с факли и газени фенери.

Докато минаваше с паланкина си по моста, съдията Ди забеляза, че наоколо имаше съвсем малко хора. Церемонията вече бе започнала и гражданите на Бънлай се бяха събрали в двора на храма. Съдията бе тръгнал само с тримата си помощници и двама стражници. Сержант Хун седеше срещу него в паланкина, Ма Жун и Цяо Тай ги следваха на коне, а двамата стражници вървяха отпред и носеха дълги прътове, от които висяха фенери с надпис „Съдилище на Бънлай“.

Носачите изкачиха паланкина по широките мраморни стъпала пред главния вход. Съдията чу звуците на цимбалите и гонговете, които съпровождаха монотонното пеене на монасите, изпълняващи в хор будистко молебствие. От портала се носеше тежкият аромат на индийски благовония.

Гъста тълпа бе изпълнила главния двор на храма. На високата тераса пред главната зала върху подобен на трон стол от лакирано в червено дърво с кръстосани крака седеше игуменът и гледаше надолу към множеството. Беше облечен във виолетова тога, отговаряща на високия му ранг, на раменете му бе наметнат епитрахил от златист брокат. От лявата му страна на по-ниски столове седяха корабоприитежателят Гу Мънпин, надзорникът на корейския квартал и двама старейшини на гилдии. Високото кресло вдясно от игумена —

почетното място — беше свободно. До него седеше един капитан с бляскави доспехи и дълъг меч. Това бе пратеникът на коменданта на гарнизона. Следваха доктор Цао и други двама старейшини на гилдии.

Пред терасата беше издигната платформа, а на нея се виждаше кръгъл олтар, богато украсен с копринени покривки и свежи цветя. Там под пурпурен балдахин, поддържан от четири позлатени пилонa, бе положено кедровото копие на статуята на бог Майтрея.

Около олтара седяха петдесетина монаси. Отляво бяха музикантите, останалите бяха хористи. Кордон копиеносци с бляскави доспехи и шлемове ограждаха платформата. Отвред наоколо се тълпеше народ. Които не бяха успели да си намерят място, се крепяха с мъка върху високите пиедестали на колоните, издигащи се пред страничните сгради.

Носачите оставиха паланкина на съдията Ди при входа на двора. Четирима възрастни монаси в блестящи роби от жълта коприна дойдоха да го посрещнат. Докато го превеждаха по тясната, оградена с въжета пътека до терасата, съдията зърна сред зяпачите множество китайски и корейски моряци, дошли да се поклонят пред своя бог покровител.

Ди се качи на терасата и направи съвсем лек поклон пред дребния игумен. Каза му, че належащи служебни дела са го принудили да закъснее. Игуменът кимна снизходително, взе съдчето със светена вода и поръси съдията. След това Ди седна, а тримата му помощници се изправиха зад него. Капитанът, Гу Мънпин и другите видни граждани станаха и направиха дълбок поклон пред съдията. Когато отново заеха местата си, игуменът даде знак и оркестърът засвири. Монасите от хора запяха тържествен химн във възхвала на Буда.

Когато химнът наближи към края си, се обади голямата бронзова камбана на храма. На платформата десет монаси, предвождани от Хуйбън, започнаха бавно да обикалят олтара и да полюшват кадилниците си. Гъст благоуханен облак обви статуята, която имаше красив тъмнокафяв цвят и беше полирана до блясък.

След като приключи ритуалното обикаляне на олтара, Хуйбън слезе от платформата, качи се на терасата и застана пред стола на игумена. После коленичи и вдигна над главата си малко руло от жълта коприна. Игуменът се наведе и пое рулото от ръцете му. Старшият монах се изправи и се върна на платформата.

Камбаната на храма удари три пъти. Възцари се дълбока тишина. Церемонията по освещаването щеше да започне всеки момент. Игуменът щеше да прочете на висок глас молитвите, записани на жълтия свитък, после щеше да го поръси със светена вода и накрая свитъкът заедно с някои други дребни ритуални предмети щеше да бъде положен в една кухина на гърба на статуята, за да ѝ вдъхва същата свещена сила, която обладаваше оригиналната статуя на Майтрея от санталово дърво в пещерата.

Когато игуменът започна да разгъва жълтия свитък, съдията Ди внезапно се изправи. Той се приближи до ръба на терасата и бавно огледа събралата се тълпа. Всички очи се обърнаха към внушителната фигура в дълга роба от блестящ зелен брокат. Светлината на факлите обсипваше с игриви пламъчета златните нишки, втъкани в черната кадифена шапка с увиснали краища. Известно време съдията Ди остана така, поглаждайки брадата си, после мушна ръце в широките си ръкави. Когато заговори, гласът му прокънтя звънко над множеството.

— Правителството на императора великодушно простира крилото си над будисткото вероизповедание, тъй като очаква възвишените му послания да окажат благотворно влияние върху поведението и моралните устои на нашия неизброим тъмнокос народ. Затова аз, магистратът, като представител на императорското правителство тук в Бънлай се чувствам длъжен да закрилям това божествено светилище, Храма на белия облак, още повече че именно оттук, закътана в своето убежище, свещената статуя на бог Майтрея закриля живота на нашите моряци, които смело се носят над страшните дълбини.

— Амин! — каза дребният игумен.

Отначало той изглеждаше смутен от прекъсването на церемонията, но сега поклащаше глава с добродушна усмивка. Явно одобряваше тази, макар и непредвидена, реч. Съдията Ди продължи:

— Сега корабопризежателят Гу Мънпин дарява копие от тази свещена статуя на бог Майтрея и ние сме се събрали тук, за да станем свидетели на нейното тържествено освещаване. Правителството на императора великодушно се съгласи след приключване на церемонията статуята да бъде пренесена в столицата ни с военен ескорт. По този начин правителството иска да изрази почитта си към надлежно осветения образ на едно будистко божество и да гарантира, че няма да

му се случи нищо нередно по време на пренасянето му до столицата... Тъй като аз, магистратът, съм напълно отговорен за всичко, което става в този официално регистриран храм, мой дълг е, преди да дам съгласието си за извършване на освещаването, да проверя дали тази статуя наистина е това, за което е обявена, а именно достоверно копие на свещената статуя на бог Майтрея, изваяно от кедрово дърво.

Озадачената тълпа зашумя. Игуменът гледаше слисано съдията, стъписан от неочаквания завършек на онова, което той бе очаквал да бъде просто една поздравителна реч. Между монасите на платформата настана объркване. Хуйбън поиска да слезе и да се посъветва с игумена, но войниците не го пускаха да мине.

Съдията Ди вдигна ръка и посетителите отново се смълчаха.

— Сега ще заповядам на помощника си — провъзгласи съдията — да провери автентичността на тази статуя.

Той даде знак на Цяо Тай, който бързо слезе от терасата и се качи на платформата. Разбутвайки монасите встрани, той застана пред олтара и извади меча си. Хуйбън отиде до парапета и извика гръмогласно:

— Ще позволим ли тази свещена статуя да бъде осквернена? Ще рискуваме ли да си навлечем ужасния гняв на бог Майтрея и по този начин да изложим на опасност скъпоценния живот на нашите моряци?

Над тълпата се понесе гневен ропот. Водени от моряците, хората се запритискаха към платформата с протестни крясъци. Игуменът със зяпнала от страх уста гледаше, без да мига, високата фигура на Цяо Тай. Гу, Цао и старейшините на гилдии разтревожени започнаха да си шушукат нещо. Капитанът от укреплението, също разтревожен, наблюдаваше разбунената тълпа. Ръката му се плъзна към дръжката на меча.

Съдията Ди вдигна и двете си ръце.

— Върнете се назад! — властно изрева той. — Тъй като все още не е осветена, тази статуя не може да се радва на нашето почитание.

Изведнъж откъм входа на двора се чува силни викове: „Слушай и се подчинявай!“ Когато хората обърнаха глави, видяха, че цяла рота стражници и униформени пазачи от съдилището, въоръжени до зъби, нахълтват в двора.

Цяо Тай повали Хуйбън, като го тропна по главата с плоската страна на меча си. После отново замахна и нанесе страхотен удар с

оръжието в лявото рамо на статуята. Мечът отхвъркна от ръката му и издрънча на каменната настилка. Статуята изглеждаше абсолютно невредима.

— О, чудо! — в екстаз изкрещя игуменът. Тълпата се люшна напред и войниците в доспехи бяха принудени да насочат напред копията си, за да я държат на разстояние.

Цяо Тай скочи от платформата. Войниците му направиха път и той изтича на терасата. Там подаде на съдията малкото късче, което мечът му беше откършил от рамото на статуята. Като вдигна блестящата отломка така, че всички да могат да я видят, Ди извика:

— Извършена е подла измама. Неблагодетивни мошеници са осквернили бог Майтрея.

Надвиквайки врявата, която вдигаше невярващата тълпа, той продължи:

— Тази статуя не е направена от кедрово дърво, а от чисто злато. Алчни престъпници са искали да пренесат по този начин заграбеното от тях злато в столицата, за да се сдобият с незаконна печалба. Аз, магистратът, обвинявам в това отвратително кощунство дарителя на статуята Гу Мънпин и неговите съучастници Цао Хъсиен и Хуйбън. Поставям под арест игумена и другите обитатели на храма. Те ще отговарят по обвинение за съучастничество в това кощунствено престъпление.

Тълпата бе застинала в мъртва тишина. Хората започнаха да разбират какво иска да каже съдията Ди. Порази ги неговата неподправена искреност. Те бяха любопитни да разберат какво ще стане по-нататък. С въздишка на облекчение капитанът махна ръката си от дръжката на меча. Гласът на съдията прокънтя отново:

— Най-напред ще изслушам Гу Мънпин, когото обвинявам в оскверняване на законен храм, в измама на държавата чрез контрабанда и в убийство на имперски сановник.

Двама стражници повдигнаха Гу от стола му и го смъкнаха на колене в краката на съдията. Той беше онемял от изумление. Лицето му бе пепеляво и цялото му тяло се тресеше. Съдията Ди строго се обърна към него:

— В съдилището ще предявя тройното обвинение срещу вас много подробно. Вашият мръсен заговор ми е добре известен: как нелегално сте внасяли големи количества злато от Япония и Корея,

пренасяли сте го контрабандно до корейския квартал, а оттам — в този храм, излято на тънки пръчици, укривани в тояжките на странстващи монаси; как обвиняемият Цао Хъсиен е получавал тези напълнени със злато тояжки в запустелия храм на запад от града и ги е препращал в столицата скрити между опакованите му книги; как, когато негово превъзходителство покойният Уан Дъуа, съдия на този окръг, е заподозрял нещо, сте накарали да го убият с отрова, скрита в гредата на тавана на библиотеката му над мангала за подгриване на вода за чай; и най-последно, как сте планирали да сложите венец на гнусните си престъпления, като сте излепили тази статуя от чисто злато, за да я използвате за долните си манипулации. Признайте!

— Аз съм невинен, ваше превъзходителство! — проплака Гу. — Изобщо не съм знаел, че тази статуя е направена от злато, и аз...

— Омръзнаха ми лъжите ви! — кресна съдията Ди. — Негово превъзходителство Уан сам ми съобщи, че именно вие сте планирали да го убие. Ще ви покажа съобщението му.

Съдията извади от ръкава си античната лакирана кутия, която корейското момиче бе дало на Цяо Тай. Той повдигна капака ѝ, украсен с двойка златни бамбукови пръчки. После продължи:

— Вие сте откраднали книгата от тази кутия, Гу, и сте помислили, че по този начин сте заличили всякакви улики срещу себе си. Но слабо сте познавали блестящия ум на жертвата си. Кутията представлява улика сама по себе си. Двете бамбукови пръчки, изобразени върху капака ѝ, ме насочват право към двойката бамбукови пръчки на оня бастун, който е ваш неразделен спътник.

Гу хвърли бърз поглед към бастуна си, опрян на стола му. Сребърните пръстени, които придържаха двете успоредни бамбукови пръчки една до друга, блестяха на светлината на факлите. Той тихо сведе глава. Съдията Ди продължи неумолимо:

— А покойният магистрат остави и други улики, които доказват, че е знаел за участието ви в престъпен заговор и за намерението ви да го убие. Повтарям ви, Гу, признайте и назовете съучастниците си.

Гу вдигна глава и отправи отчаян поглед към съдията. После заекна:

— Аз... при-признавам.

Той избърса потта от челото си и продължи с погаснал глас:

— Монаси от корейски храмове, пътуващи с моите кораби между корейските пристанища и Бънлай, донасяха златни пръчки в тояжките си. Хуйбън и доктор Цао наистина бяха хората, които ми помагаша да пренеса това злато в запустелия храм и оттам — в столицата. Ким Сан също беше мой помощник, а Дзухай, монахът отговорник за раздаването на милостинята, помагаше на Хуйбън заедно с десет други монаси, чиито имена ще ви кажа. Игуменът и останалите монаси нямат вина. Златната статуя беше излята тук под ръководството на Хуйбън. Използван беше огънят, на който бе кремирано тялото на Дзухай. Истинското копие, изваяно от майстор Фън, укрих в дома си. Ким Сан нае един корейски дърводелец, който постави отровата в гредата на тавана в библиотеката на съдията Уан, след което с първия кораб върна човека обратно в Корея.

Гу вдигна глава и умолително погледна съдията. После проплака:

— Но кълна ви се, че във всички случаи аз действах по заповед, ваше превъзходителство. Истинският престъпник...

— Мълчете! — гръмогласно го прекъсна съдията. — Не се опитвайте да ми пробутвате други лъжи. Утре в съдилището ще имате пълната възможност да отговаряте на отправените към вас обвинения.

После Ди се обърна към Цяо Тай:

— Арестувай този човек и го отведи в съдилището.

Цяо Тай незабавно върза ръцете на Гу зад гърба му и го отпрати с по един стражник от всяка страна.

Съдията посочи към доктор Цао, който бе останал да седи на стола си като вкаменен. Но когато видя, че към него се приближава Ма Жун, изведнъж скочи и хукна към другия край на терасата. Ма Жун се втурна след него. Докторът се опита да му се изплъзне, но Ма Жун го хвана за края на развяващата се брада. Доктор Цао изпищя. Брадата му остана в огромната лапа на Ма Жун. Върху малката хлътнала брадичка на доктора беше останала само тънка полуразкъсана ивица пластир. Докато той с отчаян вик вдигаше ръце към оголеното си лице, Ма Жун хвана китките му и ги върза зад гърба.

Строгото лице на съдията бавно се озари от усмивка. Доволен, той прошепна полугласно:

— Значи тази великолепна брада е била фалшива.

ГЛАВА XVIII

СЪДИЯТА ДИ РАЗНИЩВА ЗЛОСТЕН ЗАГОВОР; НАЙ-СЕТНЕ СЕ УСТАНОВЯВА САМОЛИЧНОСТТА НА ЕДНА НЕУЛОВИМА ЛИЧНОСТ.

Когато съдията Ди и тримата му помощници се върнаха в съдилището, отдавна минаваше полунощ. Ди ги отведе направо в личния си кабинет. Той се разположи зад писалището си, а Хун отиде при мангала на масата в ъгъла и му приготви чаша силен чай. Съдията отпи няколко глътки, след което се отпусна на облегалката и заговори:

— Нашият велик държавник и блестящ следовател Ю Чучиен казва в своето „Ръководство за магистрати“, че един следовател никога не бива да следва сляпо дадена хипотеза, а е длъжен многократно да я преразглежда в хода на следствието и непрекъснато да я сравнява с новопоявяващите се факти. Ако попадне на обстоятелство, което не се връзва с теорията, той не трябва да го нагажда към нея, а е длъжен или да нагоди теорията към обстоятелството, или изобщо да я изостави. Винаги съм смятал, приятели мои, че това е толкова просто, че едва ли има нужда да се споменава. Обаче в случая с покойния съдия аз очевидно пренебрегнах това основно правило.

Съдията се усмихна едва забележимо и продължи:

— Сега разбирам, че не е било толкова просто, колкото си мислех... Когато хитрият престъпник, който стои зад този заговор, е научил, че аз съм кандидат за поста магистрат на Бънлай, любезно е решил да ми подхвърли някаква зальгалка, с която да отвлече вниманието ми за няколко дни. Приготовленията за неговия последен удар, изпращането на златната статуя в столицата, са били към края. Искал е да ме насочи по лъжлива следа, докато статуята бъде изнесена от Бънлай. Затова е накарал Гу Мънпин да ме заблуди и той подхвърли версията за контрабанда на оръжие. Гу е заимствал идеята от Ким Сан,

който вече е бил използвал същия трик, за да си осигури сътрудничеството на корейското момиче. И аз се хванах на въдицата. Всичките ми догадки бяха свързани с предполагаемия незаконен износ на оръжие. Дори и след като Ким Сан ни каза, че става въпрос за контрабанда на злато, продължавах да вярвам, че то се изнася от Китай за Корея, въпреки че не можех да проумея каква би била ползата от това. Чак тази нощ разбрах, че е било точно обратното.

Съдията нервно подръпна брадата си. После, поглеждайки тримата си помощници, които с нетърпение очакваха да продължи, поде с мрачна усмивка:

— Единственото оправдание за моята недалновидност са междувременно възникналите инциденти: убийството на Фан Шун, изчезването на госпожа Гу и странното поведение на Тан, които отвлякоха вниманието ми. Освен това твърде дълго размишлявах върху постъпката на Йе Бън, който съвсем непредумишлено дойде да ме уведоми, че се носят слухове за незаконно изнасяне на оръжие, и когото също бях заподозрял поради грешка, която ще ви обясня по-късно... Театралното представление, на което ме заведе сержантът рано тази вечер, ми подсказа кой е убиецът на магистрата. В пиесата един човек посмъртно посочи убиеца си, оставяйки бележка в бадемова черупка. Но бележката беше поставена там само за да отвлече вниманието на убиеца от истинската улика, а именно самия бадем. Тогава изведнъж разбрах, че съдията Уан нарочно е поставил книгата си в скъпоценната антична кутия. Направил го е, защото двете златни бамбукови пръчки върху капака ѝ символизират двойния бамбуков бастун на Гу... Както знаем, съдията се е увличал по ребусите и занимателните гатанки. Тъй че, както предполагам, едновременно е искал да ни подсказже, че златото се пренася в бамбукови пръчки. Но дали това мое предположение е вярно, никога няма да разберем... Сега, когато знам, че убиецът е Гу, разбирам зловещия смисъл на думите, с които той се обърна към Ким Сан, преди да ме заведе в ресторанта с раците. Той каза: „Ти продължавай. Знаеш какво трябва да направиш.“ Очевидно двамата вече са обсъждали как да ме ликвидират веднага щом попадна на някаква следа. И аз сам ги накарах да бързат, като глупаво се раздрънках, че според мен монасите от Храма на белия облак използват изоставения храм за престъпни цели, а на всичко отгоре споменах и за статуята, която Гу се готвеше да

изпрати в столицата. Нещо повече, по време на вечерята се опитах да го накарам да се разприказва за жена си, като смътно намекнах, че тя може да е замесена в някоя от неговите игри. Гу, разбира се, помисли, че го подозирам и че всеки момент може да го арестувам... Честно казано, тогава бях твърде далеч от истината. Чоплеше ме въпросът, как престъпниците успяват да пренесат златото от вътрешността на страната до запустелия храм. Но тази вечер се запитах каква може да бъде връзката между Гу и доктор Цао... Докторът има братовчед в столицата, саможив библиофил, който лесно би могъл да бъде използван, без сам да заподозре нещо нередно. Помислих си, че доктор Цао би могъл да помогне на Гу да пренесе златото от столицата в Бънлай, като го свърже с братовчед си. И тогава — най-накрая! — истината ме озари. Изведнъж си спомних, че доктор Цао редовно изпраща в столицата пакети с книги. Златото се внасяше, а не се изнасяше от Китай! По този начин група хитри престъпници бяха натрупали големи количества евтино злато, без да плащат високите митнически и пътни такси, и се обогатяваха, диктувайки пазарната му цена... Тук обаче се натъкнах на известна неяснота... Този трик можеше да проработи само ако престъпниците разполагат с огромни количества злато. Вярно, че то можеше да се купи евтино в Корея, но все пак за него трябваше да се плати, а това предполагаше наличието на огромен капитал. За да натрупат наистина големи печалби, престъпниците трябваше да са в състояние да повлияят на столичния пазар, а за тази цел тънките златни пръчици, скрити в бамбукови тояжки или в пакети с книги, не биха били достатъчни. Още повече че след моето пристигане те очевидно бяха спрели да използват канала, който надуших, тъй като доктор Цао вече беше изпратил в столицата почти цялата си библиотека. Тогава разбрах защо престъпниците бързаха толкова: в най-скоро време колосално количество злато трябваше да бъде изпратено в столицата. И как би могло да стане това? Очевидният отговор беше: копието на статуята, поръчано от Гу, да бъде изпратено в столицата с правителствен ескорт... Върховната наглост на този дързък план прилягаше на главатаря, който ръководеше заговора. Най-сетне проумях какво е било зловещото видение, което се е мярвало на Ма Жун и Цяо Тай през мъглата на брега на канала. Разгледах внимателно картата на града и видях, че домът на Гу се намира близо до първия мост. Разбрах, че в мъглата

сигурно сте загубили представа за разстоянието, което сте изминали, и сте помислили, че в момента на инцидента се намирате край втория мост. И там сте отишли да търсите на следващия ден. Близко до това място живее Йе Бън и затова бях заподозрял този безскрупулен, но невинен търговец. А иначе очите не са ви подвели. Само че хората на Гу не са убили жив човек, а са натрошили глинения модел, който той тайно е направил, за да бъде отлят калъпът за златната статуя. Именно този калъп, поставен в сандък от палисандрово дърво, е бил изпратен от Гу на нищо неподозиращия игумен на Храма на белия облак. Хуйбън е отворил сандъка и е използвал кремацията на покойния монах като претекст, за да бъде запален огромен огън, необходим за разтопяването на събраните златни пръчици и отливането на златната статуя. Видях палисандровия сандък със собствените си очи и се учудих, че е нужен толкова голям огън за кремирането на едно тяло. Но не заподозрях нищо... Преди половин час, когато отидохме от храма в дома на Гу и го претърсихме, намерихме там статуята от кедрово дърво, направена от майстор Фън. Тя беше грижливо разрязана на десетина парчета. Гу е планирал да ги изпрати в столицата, където да бъдат сглобени и доставени в Храма на белия кон. А златната статуя е щяла да бъде предадена на ръководителя на заговора. Не му е било трудно да се отърве от глинения модел, той е бил натрошен на парчета и хвърлен в канала. Ма Жун е стъпил на парчетата с полепналата по тях опаковъчна хартия.

— Е — каза Ма Жун, — доволен съм, че все още мога да вярвам на очите си. Бях започнал да се тревожа, че не мога да различа кошница с отпадъци от седящ човек.

— А защо доктор Цао се е присъединил към заговорниците, ваше превъзходителство? — попита сержантът. — В края на краищата той е учен човек и...

— Доктор Цао обича разкоша — прекъсна го съдията. — Той не е могъл да се примири със загубата на парите си, която го е принудила да напусне града и да заживее в тази стара кула. Всичко около този доктор беше фалшиво, дори и брадата му. Когато Гу го е посветил в заговора и му е предложил голям дял от печалбата, той не е устоял на изкушението. В тояжката, която е носел монахът Дзухай онази нощ, когато е срещнал госпожа Гу и Бо Кай, е имало златна пръчка. Тя е била част от дела, който докторът редовно е получавал... Гу е

направил сериозна грешка, като е позволил страстта му към госпожица Цао да надделее над предпазливостта и е заповядал на доктор Цао да му я даде за жена. Това ми подсказа, че между двамата мъже има някаква връзка.

Съдията въздъхна, изпразни чашата си и продължи:

— Гу Мънпин е безскрупулен и алчен човек, но не той е бил водач на бандата. Само е изпълнявал заповеди. Но аз не можех да го оставя да спомене името на главатаря си. Защото този главатар сигурно имаше свои хора сред присъстващите и те щяха да го предупредят. Още тази нощ, или по-точно още тази сутрин, ще изпратя в столицата взвода от конни военни полицаи, които сте видели да чакат отвън на двора. Те ще предадат по най-бързия начин обвиненията ми срещу този престъпник на председателя на столичния съд. Между другото командирът на взвода току-що ми докладва, че военната полиция е заловила оня юнак У, прислужника на Фан, когато се опитвал да продаде конете. Той действително е открил убийството веднага след като А Куан е напуснал чифлика. У се е уплашил, че ще бъде заподозрян в извършване на престъплението, и затова е избягал с кутията за пари и с конете — точно както предполагаме.

— Но кой е бил главният престъпник, ръководителят на организираната контрабанда, ваше превъзходителство? — попита сержант Хун.

— Естествено, подлият разбойник Бо Кай! — извика Ма Жун.

Съдията се усмихна.

— Колкото до въпроса на сержанта — каза той, — наистина не мога да му отговоря, защото не зная кой е. Очаквам Бо Кай да ми каже името му. Честно казано, не мога да разбера защо Бо Кай още не се е появил. Очаквах, че ще дойде тук незабавно след завръщането ни от храма.

Тримата помощници, изумени, започнаха да се надпреварват да задават въпроси, но в това време на вратата се почука. Началникът на стражниците се втурна в кабинета и докладва, че Бо Кай най-спокойно влязъл през главния вход на съдилището. Стражниците веднага го арестували.

— Доведи го тук — с равен глас каза съдията — И без стража, ако обичаш.

Когато Бо Кай влезе, съдията Ди бързо стана и се поклони.

— Моля, седнете, господин Уан — любезно каза той. — С нетърпение очаквах тази среща, ваше сиятелство.

— Аз също — спокойно отговори посетителят. — Разрешете ми, преди да пристъпим към деловите въпроси, малко да се почистя.

Без да обръща внимание на тримата мъже, които го гледаха в пълно изумление, той отиде при мангала за подгряване на вода, взе една мокра хавлиена кърпа и внимателно избърса лицето си. Когато се обърна, моравите петна, които правеха лицето му да изглежда подпухнало, както и червенината на върха на носа му бяха изчезнали. Веждите му сега бяха тънки и прави. Той извади от ръкава си кръгло парченце черен пластир и го залепи на лявата си буза.

Ма Жун и Цяо Тай ахнаха. Това беше лицето, което бяха видели в ковчега. Дватама извикаха в един глас:

— Покойният съдия!

— Неговият брат близък — поправи ги съдията Ди, — господин Уан Уандъ, старши секретар на финансовия съвет в столицата — после се обърна към госта и продължи: — Тази бенка трябва да е спестила на вас и на брат ви доста недоразумения, ваше сиятелство, да не говорим за родителите ви.

— Така е, наистина — отговори Уан. — С изключение на нея, двамата си приличахме като две капки вода. След като пораснахме, това вече нямаше толкова голямо значение, защото тогава горкият ми брат служеше в различни провинции, докато аз останах завинаги в столичния финансов съвет. Наистина, малко хора знаеха, че сме близници. Но в случая това няма значение. Дойдох да ви благодаря, господин съдия, за блестящото решение на загадката около убийството на брат ми и за това, че ме снабдихте с данните, от които се нуждаех, за да опровергая фалшивото обвинение, отправено срещу мен в столицата. Тази нощ присъствах на тържеството в храма маскиран като монах и чух как успешно разрешихте този заплетен заговор, докато аз бях стигнал само до някои смътни догадки.

— Предполагам — живо каза съдията Ди, — че шефът на Гу е някой висш сановник в столицата?

Уан поклати глава.

— Не — отговори той. — Това е един доста млад човек, но стар мошеник. Заема поста младши секретар на столичния съд и се нарича Ху. Племенник е на нашия генерален секретар Ху Куан.

Съдията пребледня.

— Секретарят Ху? — възкликна той. — Та това е един от приятелите ми!

Уан сви рамене.

— Често се случва — забеляза той — човек да сгреша, като преценява кой му е приятел. Младият Ху е способен мъж. С течение на времето сигурно щеше да стигне до висок пост. Но е решил, че може да намери кратък път към богатството и властта, като си служи с различни измами. А когато е разбрал, че е разкрит, не се е поколебал да извърши и подло убийство. Постът, който заемаше, беше много удобен за изпълнението на злостния му план. Защото чрез чичо си е научавал всичко за работата на финансовия съвет, а пък като секретар на съда е имал достъп до всички документи в съдебния архив. Именно той е ръководителят на заговора.

Съдията Ди прокара ръка през очите си. Сега той разбираше защо Ху, който преди шест дни го бе изпратил в пивница „Скръб и радост“, толкова настойчиво го увещаваше да се откаже от намерението да отпътува за Бънлай. Ди си спомни умотелното изражение, което бе видял в очите на Ху. Поне приятелските му чувства не бяха престорени. А сега точно Ди бе предизвикал сгромолясането на Ху. Тази мисъл отрови доброто му настроение, което го беше обзело след разрешаването на случая. Той запита Уан с погаснал глас:

— Как стигнахте до първата улика срещу заговорниците?

— Небето ме е надарило с особени способности в областта на математиката — отговори Уан. — На това дарование се дължи бързото ми издигане до старши секретар на съвета. От един месец насам започнах да забелязвам противоречия в бюлетините за златния пазар, които редовно се издаваха от съвета. Заподозрях, че в страната нелегално се внася евтино злато. Започнах самостоятелно разследване, но за нещастие помощникът ми трябва да е бил шпионин на Ху. Тъй като знаеше, че брат ми е съдия на Бънлай, откъдето идваше незаконно внесеното злато, Ху съвсем погрешно си е направил извода, че двамата с брат ми работим съвместно за неговото разобличаване. Всъщност моят брат ми писа веднъж за някакви свои подозрения, че Бънлай е център на контрабанда, обаче аз не свързах тази бегла информация с машинациите на златния пазар в столицата. Но Ху допусна грешката,

която правят мнозина престъпници: той твърде скоро реши, че е разкрит, и предприе прибързани действия. Заповяда на Гу да убие брат ми, накара да убият и помощника ми. Открадна от съкровищницата трийсет златни слитъка и накара чичо си да ме обвини в това престъпление. Успях да избягам, преди да ме арестуват, и дойдох в Бънлай под самоличността Бо Кай, за да търся доказателства за заговора на Ху. Така щях да отмъстя за убийството на брат си и в същото време да се защитя срещу лъжливото обвинение... Вашето пристигане ме постави в трудно положение. Искаше ми се да си сътрудничим, но не можех да ви разкрия кой съм, защото в такъв случай щеше да бъде ваш дълг незабавно да ме арестувате и да ме изпратите в столицата. Но направих каквото можах по заобиколен път. Намерих начин да се сближа с двамата ви помощници и ги заведох на плаващите бардаци, за да ги накарам да се заинтересуват от Ким Сан и корейското момиче, които подозирах. С тази задача се справих доста добре — Уан стрелна с поглед Цяо Тай. Едрият мъжага побърза да забие нос в чашата си. Гостът продължи: — Опитах се също да насоча вниманието им към будистките монаси, но в това отношение успехът ми бе по-скромен. Подозирах, че монасите са замесени в контрабандата, но не можех да открия никакви улики. Държах под око Храма на белия облак. Плаващите бардаци бяха обичайният ми наблюдателен пост. Веднъж видях отговорника за раздаването на милостиня Дзухай да се измъква от храма крадешком и го проследих, но за беда той умря, преди да успея да го разпитам какво се кани да прави в запустелия храм... Подпитвах Ким Сан малко по-подробно, отколкото трябваше, и той започна да се съмнява в мен. Затова не се противопостави на идването ми с вас, когато отидохте на разходка с корейската баржа. Той се надяваше, че ще може да убие и мен. После Уан се обърна към Ма Жун и каза:

— При сбиването на баржата те сгрехиха, като съсредоточиха вниманието си върху вас. Сметнаха, че аз съм нищо и никакво нищожество, и решиха да ме довършат по-късно, на спокойствие. Но аз си служа добре с ножа и когато боят започна, го забих в гърба на мъжа, който ви бе сграбчил отзад.

— Това наистина дойде съвсем навреме — с благодарност каза Ма Жун.

— Когато чух последните думи на Ким Сан — продължи Уан — и се убедих, че подозренията ми относно контрабандата на злато са били основателни, взех спасителната лодка и побързах да се прибера, за да взема кутията, в която между другите книжа пазех и бележките си, свързани с фалшивото обвинение на Ху срещу мен и с пазарните му машинации, преди сподвижниците на Ким Сан да са ги откраднали от стаята ми в къщата на Йе Бън. Тъй като те подозираха Бо Кай, реших да изоставя неговия образ и се предреших като странстващ монах.

— Като се има предвид колко вино изпихме заедно — измърмори Ма Жун, — трябваше поне да ни обясните положението с няколко думи, преди да напуснете баржата.

— Няколко думи нямаше да бъдат достатъчни — сухо отговори Уан. После се обърна към съдията: — Тези двамата са полезна двойка, макар че са малко недодялани. На постоянна служба ли са при вас?

— Разбира се — отговори Ди.

Лицето на Ма Жун светна. Побутвайки с лакът Цяо Тай, каза:

— Няма да има маршрутка с премръзнали пръсти край северната граница, братко.

— Избрах образа на Бо Кай — продължи Уан, — защото знаех, че ако се преструвам на развратен поет и ревностен будист, рано или късно ще успея да вляза във връзка със същите хора, с които е бил близък брат ми. А като ексцентричен пияница можех да бродя из града по всяко време на денонощието, без да предизвикам подозрения.

— Ролята, която играехте, беше добре избрана — каза съдията Ди. — Сега ще съставя обвинение против Ху и взводът на военната полиция незабавно ще го отнесе в столицата. Тъй като убийството на магистрат е престъпление срещу държавата, мога да прескоча префекта и губернатора и да докладвам направо на столичния съд. Той веднага ще арестува Ху. Утре ще разпитам Гу, Цао, Хуйбън и монасите, замесени в заговора, и колкото е възможно по-бързо ще изпратя доклада си по случая в столицата. Чисто формално ще трябва да ви задържа в трибунала, ваше сиятелство, очаквайки официалния документ, с който обвиненията срещу вас се снемат. Това ще ми даде възможност да използвам вашата помощ във връзка с финансовата страна на случая, както и да се посъветвам с вас по въпроса за евентуалното опростяване на поземлената данъчна система в окръга.

Проучих внимателно съответния регистър и ми направи впечатление, че данъчното бреме на дребните стопани е непомерно тежко.

— Изцяло съм на ваше разположение — каза Уан. — Между другото как ме разпознахте? Мислех, че ще трябва да ви обяснявам всичко.

— Когато ви срещнах в коридора на резиденцията на брат ви — отговори Ди, — подозрях, че вие сте убиецът, който се е маскирал като духа на жертвата си, за да може необезпокоявано да търси уличаващи документи, които покойният съдия евентуално е оставил. Това подозрение беше толкова силно, че още същата нощ тайно посетих Храма на белия облак и огледах трупа на брат ви. Тогава видях, че приликата между вас е толкова голяма, че едва ли би могла да се постигне с изкуствени средства. Така останах с убеждението, че наистина съм видял духа на покойника... Чак тази вечер прозрях истината. Гледах една театрална пиеса за двама братя близнаци, които се различаваха само по това, че единият беше без показалец. Това ме накара да се усъмня в реалността на духа, защото съобразих, че ако покойният съдия е имал брат близнак, последният лесно би могъл да изиграе ролята на неговия дух, като залепи или нарисува една бенка на бузата си... ако е необходимо. Тан ми беше казал, че единственият жив роднина на покойния е един брат, който все още не е успял да се свърже със съдилището. Само Бо Кай би могъл да влезе в сметките: той бе пристигнал тук непосредствено след убийството на магистрата, интересуваше се от случая, а госпожица Цао и наблюдателният келнер ме накараха да подозирам, че играе някаква роля... Ако името ви, ваше сиятелство, не беше Уан, което наред с Ли и Чан е едно от най-често срещаните, щях да ви разпозная по-рано. Защото по времето, когато се канех да напусна столицата, мнимото ви престъпление и изчезването ви бяха предизвикали доста шум. В крайна сметка забележителните способности на Бо Кай във финансовата сфера ме насочиха по вярната следа. Те ме накараха да предположа, че той може да е свързан с финансовия съвет, и тогава най-после ме осени мисълта, че както убитият съдия, така и забягналият старши секретар на съвета носят същата фамилия: Уан.

Съдията Ди въздъхна. Замисли се, поигра малко с бакенбардите си, после продължи:

— По-опитен съдия несъмнено би приключил този случай по-бързо, ваше сиятелство. Но това е моето първо местоназначение, аз едва сега започвам... — той отвори чекмеджето, извади бележника и го подаде на Уан, като каза: — Дори и сега не разбирам значението на бележките, които вашият брат е нахвърлял тук.

Уан бавно прелисти бележника и прегледа цифрите. След това каза:

— Аз не одобрявах разпуснатия морал на брат си, но не мога да отрека, че когато решише, можеше да бъде много хитър. Това са подробни записки, отразяващи пристигането на корабите от фирмата на Гу заедно с размера на пристанищните такси, вносните мита и таксите, платени за всеки превозен пасажер. Брат ми трябва да е установил, че срещу ниските митнически такси, които е плащал, Гу не би могъл да внесе достатъчно товари, за да покрие разноските си. Затова пък таксите, които е плащал за превозените пътници, са били извънредно високи. От това следва, че е превозвал необикновено голям брой хора. Това е събудило подозренията на брат ми и го е накарало да мисли, че се извършва някаква контрабанда. Той беше ленив по природа, но когато се сблъскаше с нещо, което възбуждаше любопитството му, влагаше цялото си сърце и не жалеше труда си, докато не се добереше до решението. Такъв си беше от момчешките години. Е, това е била последната загадка, която клетият ми брат е разгадал.

— Благодаря ви — каза съдията Ди. — Това дава отговор и на последния ми въпрос. А вие ми обяснихте и загадката с призрачното видение.

— Аз знаех, че ако играя ролята на духа на покойния си брат — обясни Уан, — ще мога да правя разследвания в съдилището, без някой да посмее да ме предизвика. Малко преди смъртта си моят брат ми изпрати ключ от задната врата на покоите си. Явно е имал предчувствие за евентуалната си смърт, което се доказва и от обстоятелството, че е поверил лакираната кутия на корейското момиче. Следователят ме изненада, когато претърсвах библиотеката на брат ми, а старият чиновник ме видя, докато търсех личните му книжа в този кабинет. Вас срещнах също съвсем случайно, когато тършувах из багажа му. Позволете ми да ви поднеса искрените си извинения за дръзкото си поведение при този случай.

Съдията Ди се усмихна мрачно.

— Приемам извиненията ви на драго сърце — отговори той. —
Още повече че оная вечер в Храма на белия облак, когато ми се явихте
за втори път в призрачната си маскировка, вие ми спасихте живота.
Трябва да призная все пак, че при този втори случай наистина много
ме уплашихте. Ръката ви изглеждаше съвсем прозрачна и ми се стори,
че буквално се разтворихте в мъглата. Как постигнахте този зловещ
ефект?

Уан слушаше съдията Ди с нарастващо недоумение. Накрая
попита смутено:

— Казвате, че съм се явил пред вас втори път? Трябва да имате
грешка. Никога не съм ходил в храма предрешен като духа на брат си.

В дълбоката тишина, която се възцари след тези думи, се дочу
хлопването на врата, която се затваряше някъде из сградата — този път
съвсем леко.

Издание:

Робърт ван Хюлик. Златното божество

Редактор: Красимир Мирчев

Коректор: Юлия Шопова

Технически редактор: Стефка Иванова

Оформление на корицата: Виктор Паунов

ИК „Труд“, 1996

ISBN 954-528-046-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.